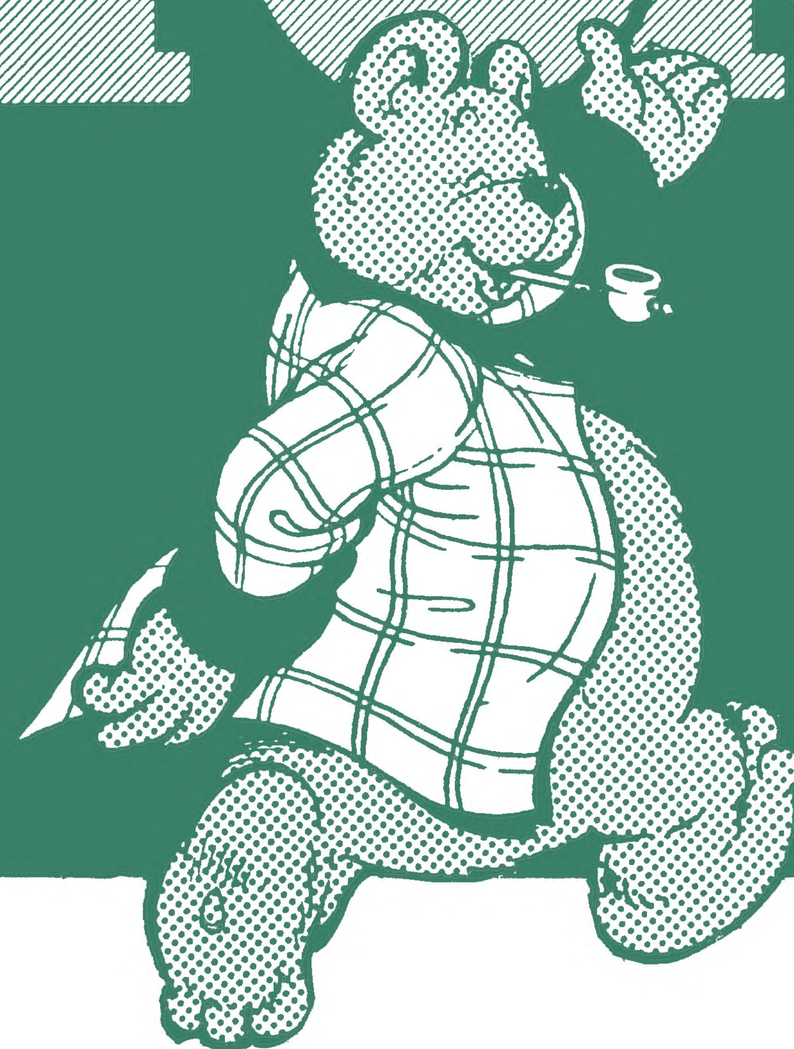
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **43**	1235 - 1295	De Partij van de Blijheid

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

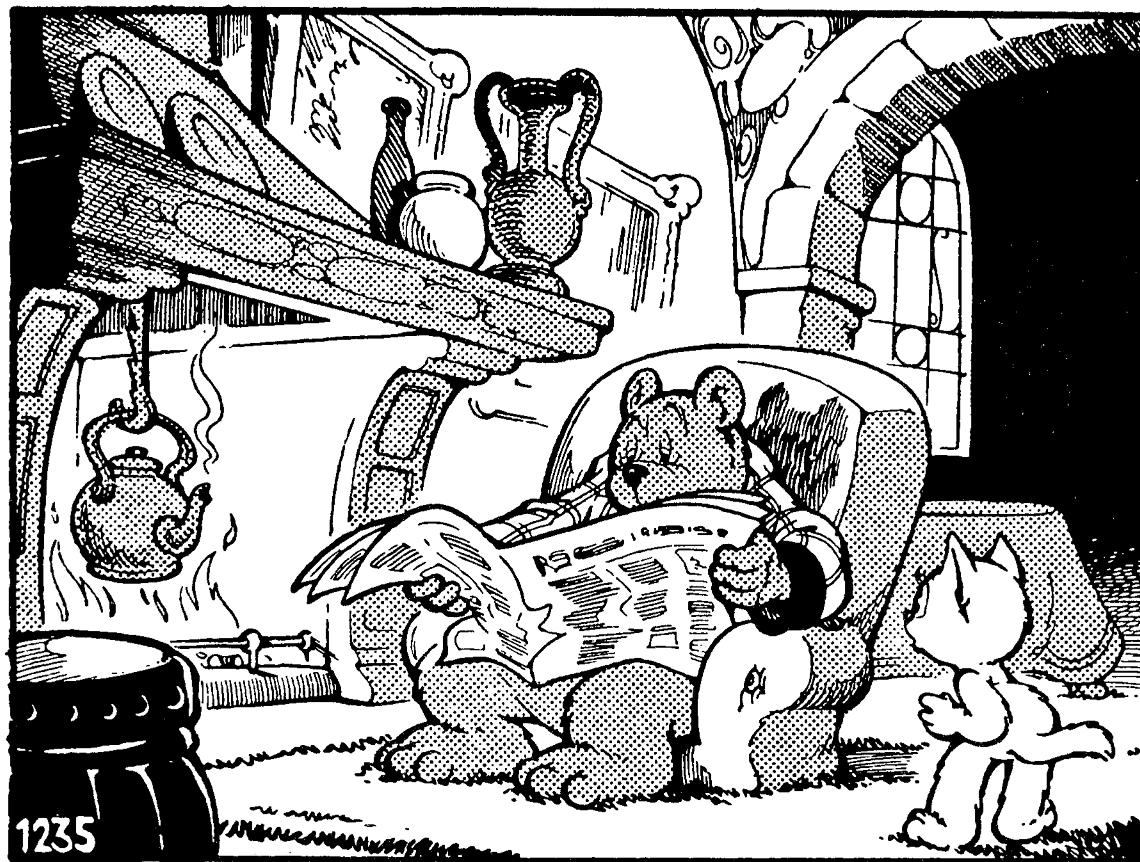
MARTEN TOONDER

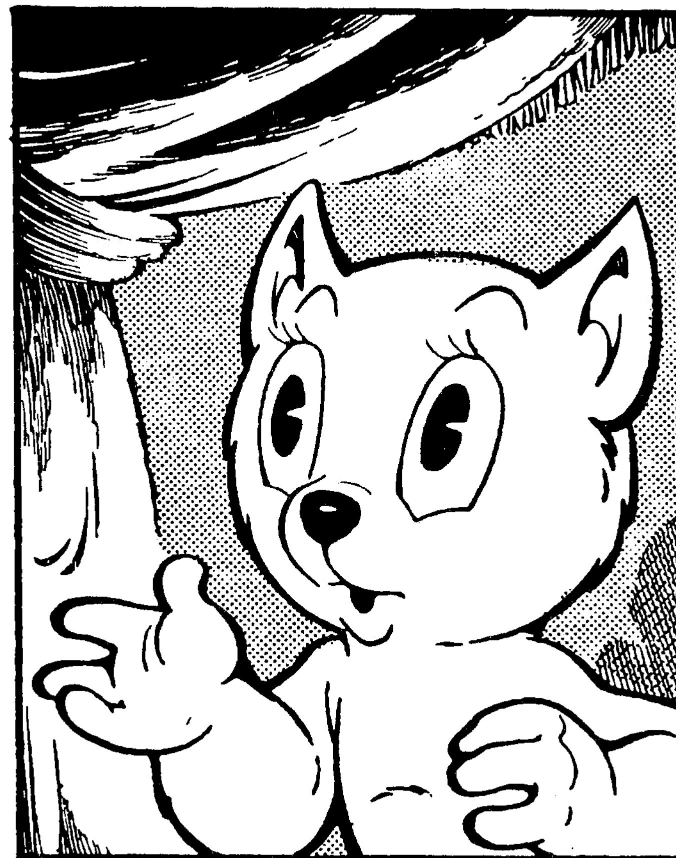
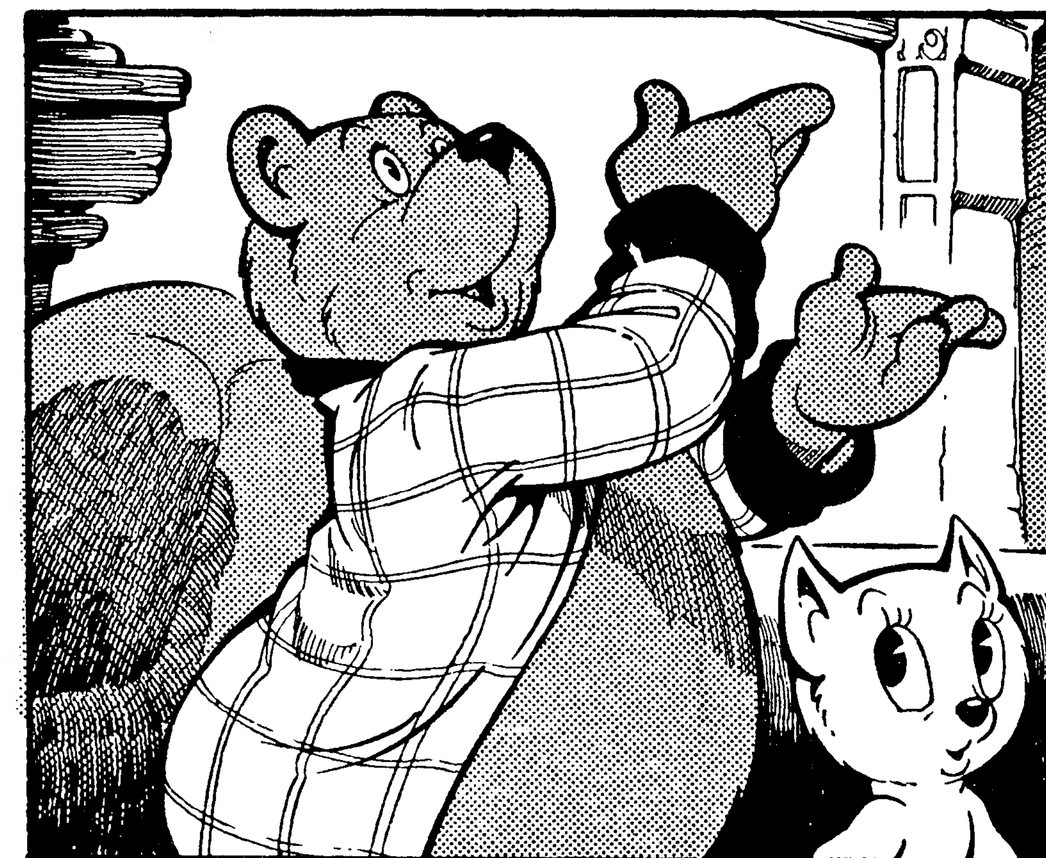
MV **43**	1235-1295	De Partij van de Blijheid

1977 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

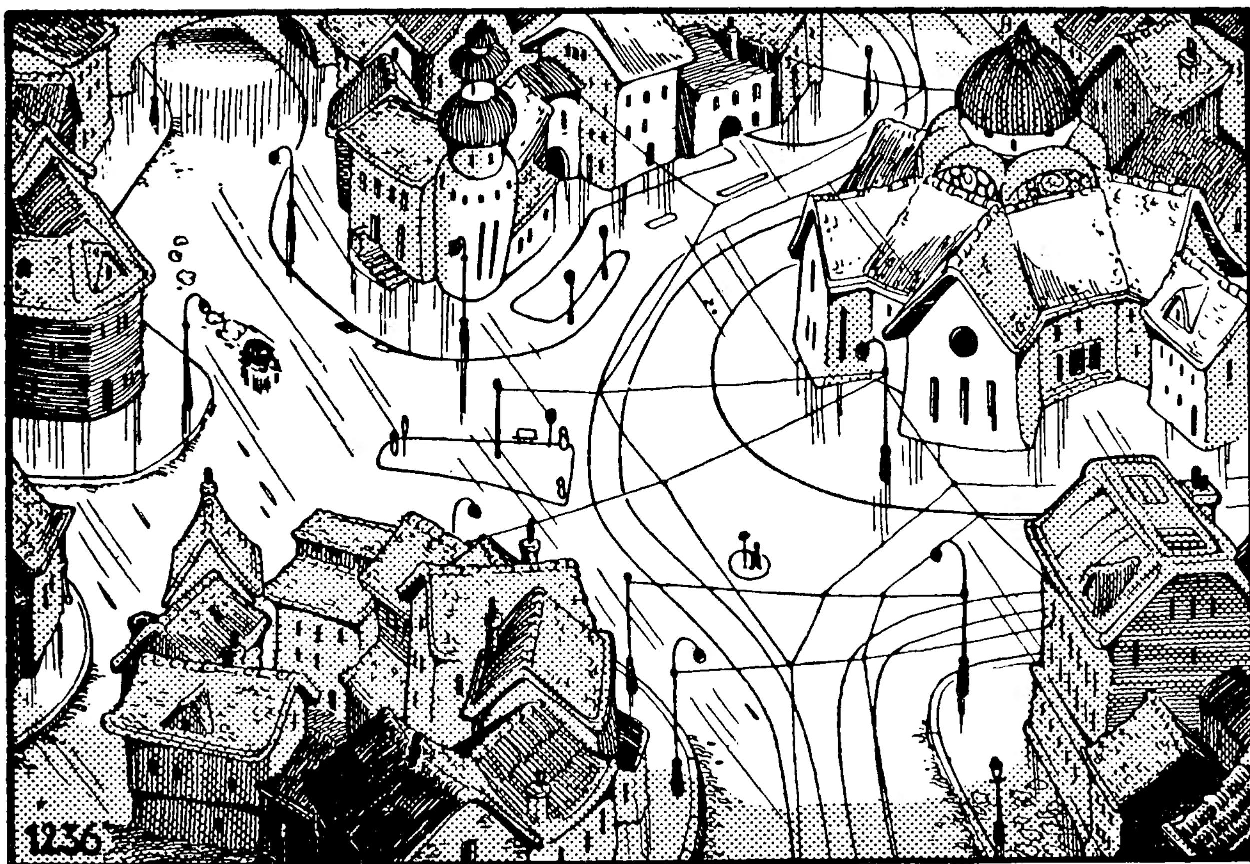
MV 43 *De Partij van de Blijheid*
1951 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC
en de Volkskrant

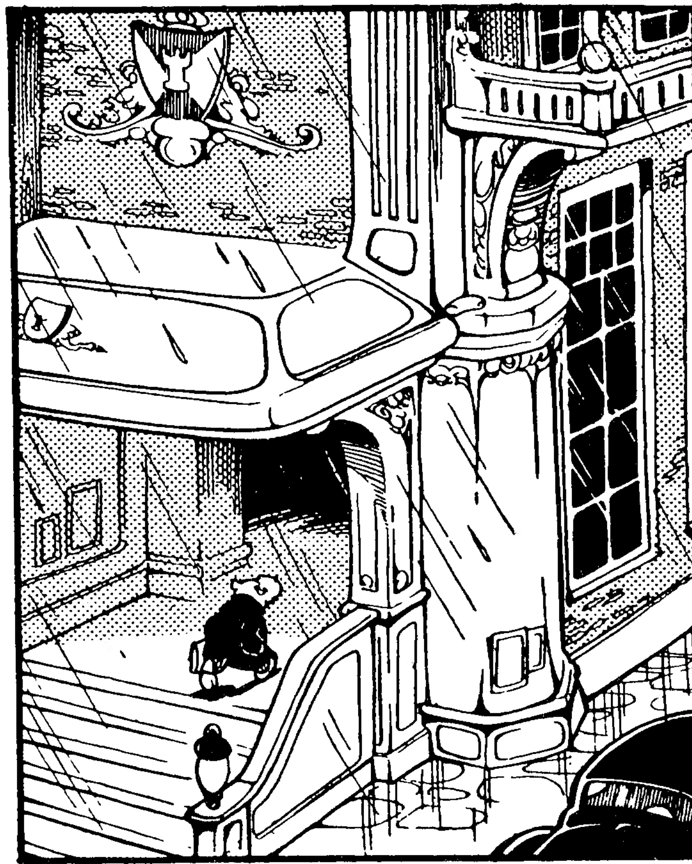
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5220 8
Delen 28 & 43 ISBN 90 234 5224 0

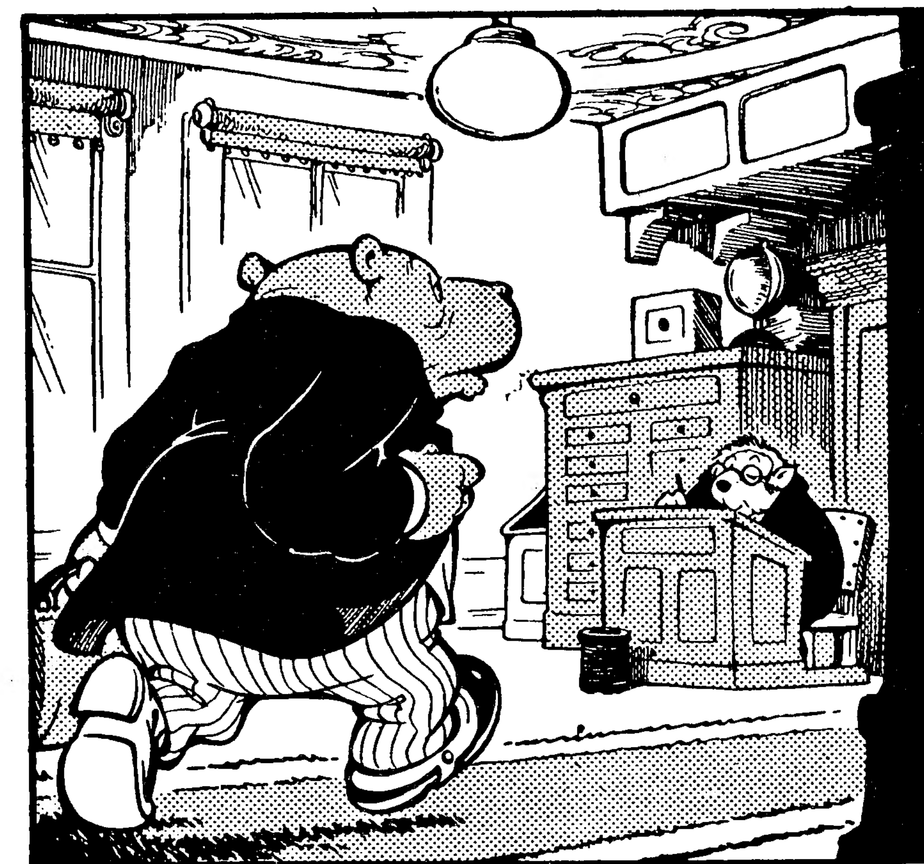

Het was slecht weer. De regen trommelde op de ruiten van slot Bommelstein en de zon had al zó lang niet geschenen, dat niemand meer precies wist hoe hij er uitzag.
Heer Ollie bracht zijn dagen door met het lezen van kranten en tijdschriften en daar werd hij niet vrolijker van.
Bovendien werd hij gekweld door een grieperig gevoel in het hoofd en scheuten in de linkerknie en toen Tom Poes hem op een dag kwam bezoeken trof hij hem in een uiterst prikkelbare stemming aan.
'Het is triest!' zei heer Ollie met holle stem. 'Ik weet niet, waar het met de wereld heen moet, jonge vriend! Mijn ochtendblad staat vol met verdriet en akeligheid. Ik lees daar zojuist dat de gemeentesecretaris nu ook al ziek is geworden en dat de burgemeester op instorten staat! Erger kon het al niet, zeg nu zelf! Alles is even somber, zelfs mijn belastingaanslagbiljet vanmorgen miste de vrolijke, frisse toon van vroeger. En mijn knie is vandaag weer erger, mijn hoofd gonst, als je begrijpt wat ik bedoel en het regent maar. Het is allemaal akeligheid!'
'Kom, heer Ollie!' zei Tom Poes opgewekt. 'Zo erg is het heus niet! Rommeldam is een beetje suf en saai, maar dat komt door u!'
'Door mij?!' riep heer Bommel geschrokken. 'Wat bedoel je?'
'Wel,' zei Tom Poes. 'U bent toch een van de belangrijkste burgers, niet waar?'
'Ja!' zei heer Bommel knikkend. 'Dat is waar!'
'Waarom brengt u er dan niet een beetje leven in de brouwerij?' vroeg Tom Poes. 'U hebt geld en aanzien, dus wat houdt u tegen?'
'Hm!' zei heer Bommel nadenkend. 'Juist, wat houdt mij tegen? Niets, jonge vriend, niets. En nu je het zegt, ik was eigenlijk al lang van plan om iets te doen. Iets leuks, als je begrijpt wat ik bedoel! Ja, ik ga een partij oprichten! De Partij van de Blijheid!'

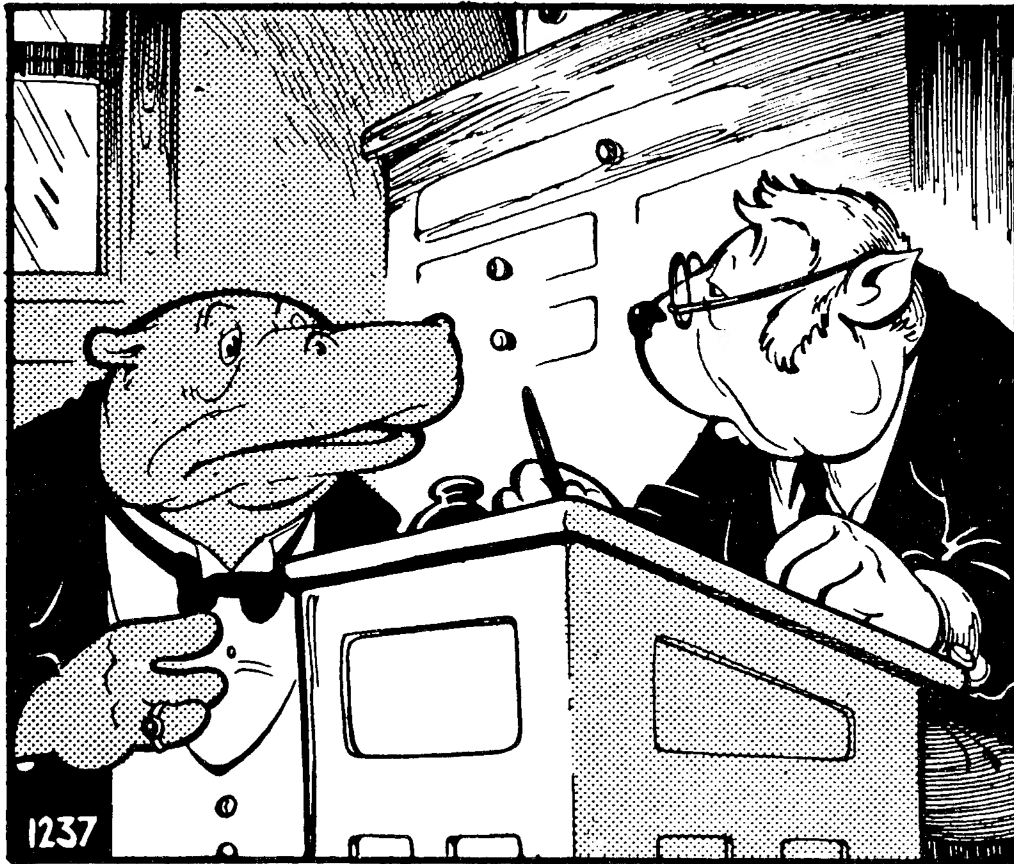
Nu moet ik, alvorens verder te gaan met de ware geschiedenis van Tom Poes en heer Bommel, eerst vertellen hoe de toestand in de goede stad Rommeldam was, want anders zou dit verhaal niet rond kunnen komen en er is niets zo erg als een verhaal, dat niet rond is.

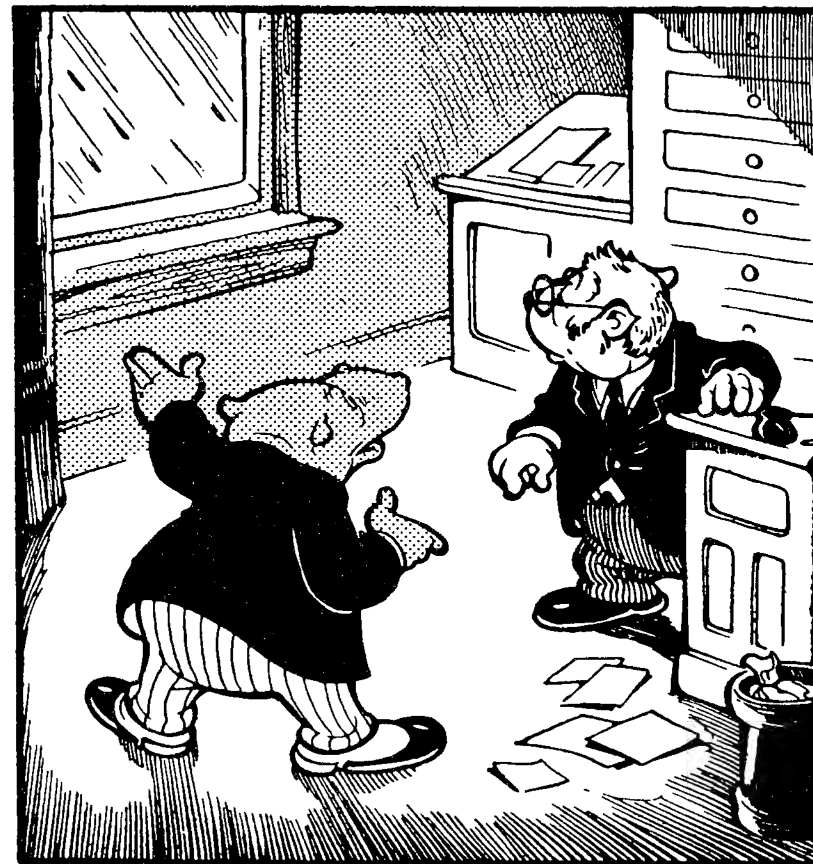
In Rommeldam dan, was de toestand niet rooskleurig. Er heerste een griepepidemie, die weliswaar niet kwaadaardig was, maar die toch vele burgers aan het ziekbed kluisterde. Vooral lieden met een vaste betrekking en Verplicht Sociaal Verzekerden hadden er hinder van, zodat de straten van het stadje, die anders gonsden van de arbeid nu verlaten en eenzaam in de regen lagen.

Slechts het autootje van dokter Galpieper reed door de plassen, van huis tot huis, slechts opgehouden door het stopbord van een hese verkeersagent. Het was voor burgemeester Dickerdack een zorglijke tijd. In de eerste plaats, omdat zijn gemeenteraad en zijn wethouders aan het ziekbed waren gekluisterd of zieke familieleden moesten oppassen en in de tweede plaats, omdat hij zichzelf ook niet prettig voelde.

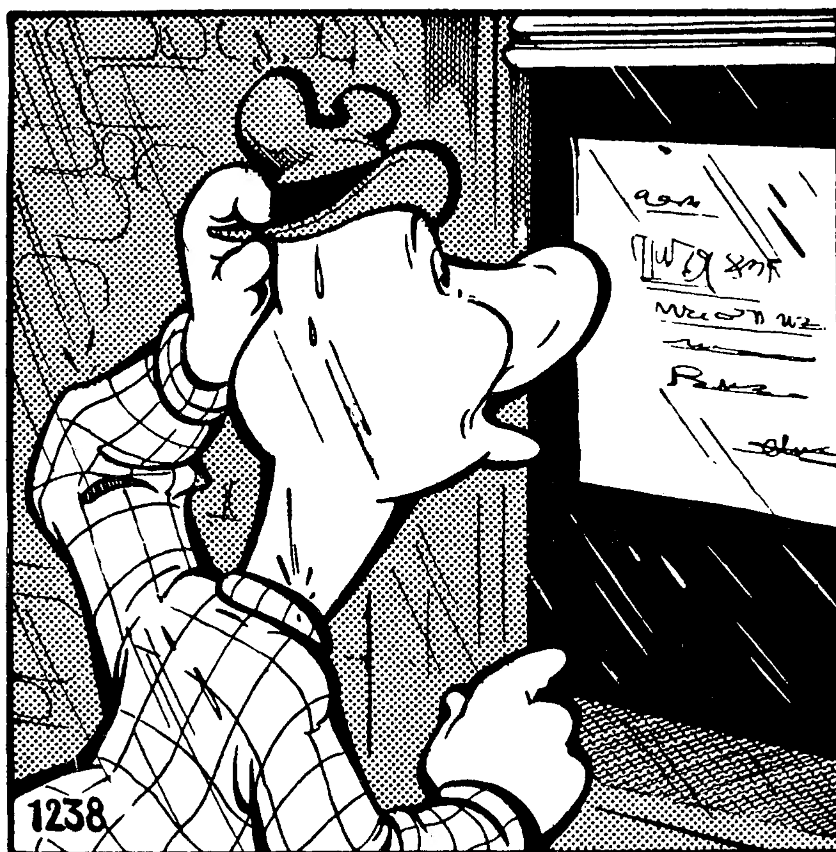
'Ik zou eigenlijk voor een maandje naar het Zuiden moeten!' mompelde hij al kuchend, terwijl hij zich door de regen naar het stadhuis spoedde.

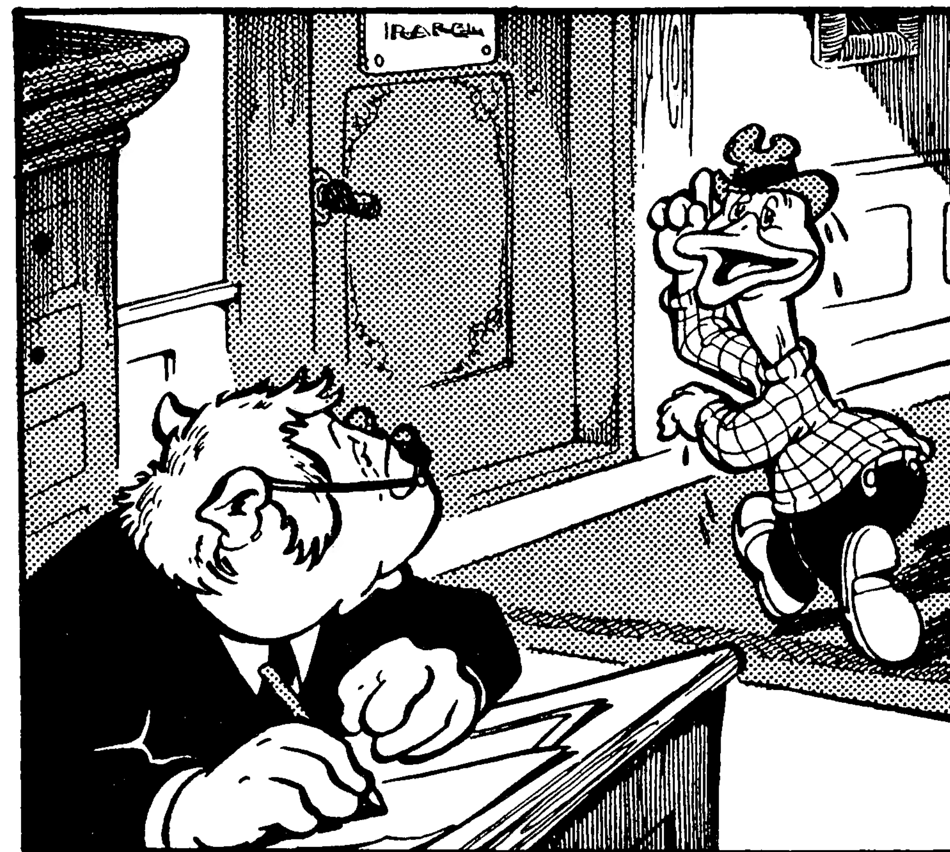
'Maar wie moet dan deze stad besturen? Ik kan de burgers toch niet zonder leiding laten? Stel je voor; een burgerij zonder regeerders! Het kàn niet! En toch zou het moeten, mijn teer gestel houdt het niet langer vol!' Zo mompelend stapte hij somber het gemeentehuis binnen en daar wachtte hem een nieuwe verrassing. De zaal, die anders bevolkt werd door ijverige en montere ambtenaren was zo goed als leeg! Slechts de oude klerk eerste klasse Dorknoper zat lodderig achter zijn lessenaar en groette beleefd. 'De griep breidt zich uit, burgemeester!' zei hij opgewekt. 'Iedereen is ziek!'

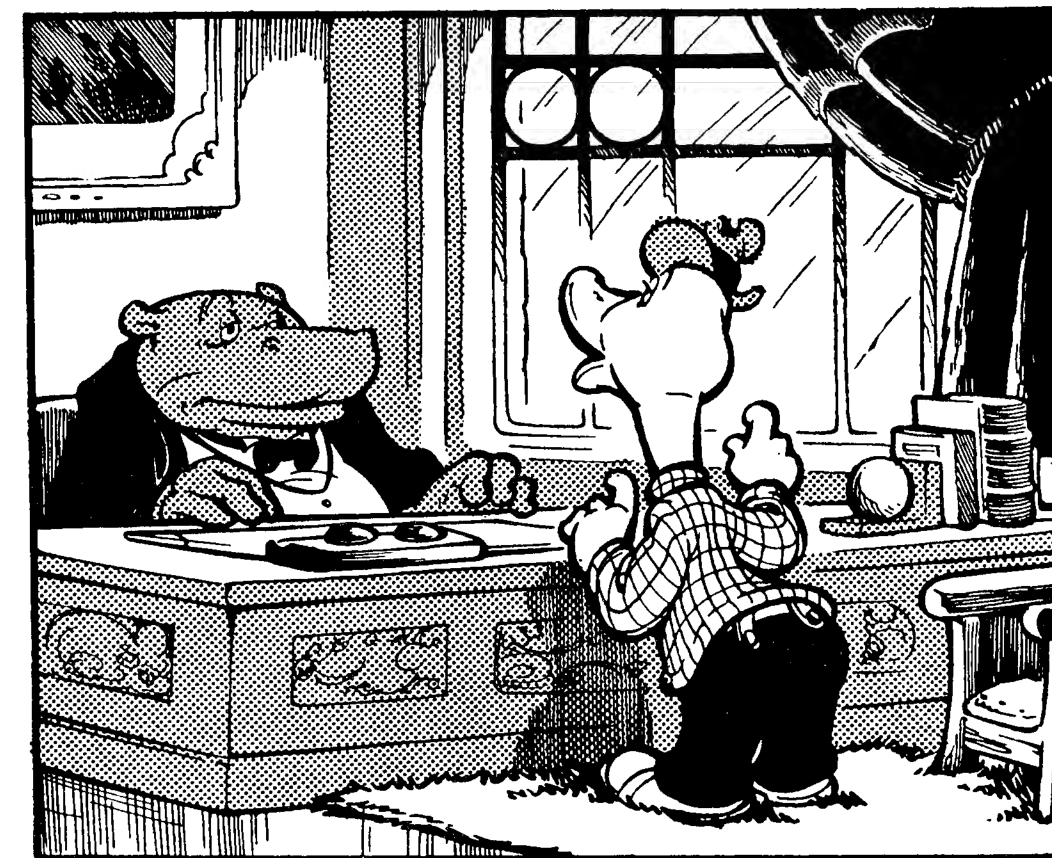

Burgemeester Dickerdack staarde een poosje half versuft naar de lege zaal. Zijn blik gleed droevig over de lege stoelen en de opgeruimde lessenaars en bleef tenslotte rusten op de klerk eerste klasse Dorknoper, de enige die nog over was.
'Zo, iedereen is dus ziek!' riep hij uit met een smartelijk trekje in zijn stem. 'Wat moet er dan van deze stad worden? We hadden hier altijd een bloeiend bestuursbedrijf en kijk nu eens aan! Alles is leeg! Het is geen gezicht! Wie moet er nu het werk doen? Wie moet alle formulieren lezen?'
'Ik weet het niet!' zei de heer Dorknoper. 'Ik heb het me ook al afgevraagd, burgemeester! Ikzelf kan dat niet doen, want ik houd hier het toezicht! En als ik zou gaan werken, zou het hek van de dam zijn, dat voelt u wel!'
'Hm!' zei de burgemeester. 'Wát een toestand! Je moet iemand hebben om op toe te zien, Dorknoper! Je zit hier nu voor gek! Ik weet wat! Zet een bord voor het raam: 'Personeel gevraagd' en kijk wat daar op af komt. Veel zal het niet zijn, want een goede klerk kweekt men pas na jaren. Maar alles is beter dan niets!'
De heer Dorknoper gehoorzaamde, terwijl de burgemeester zich terugtrok om een grieppoeder te gaan nemen.
Op dat moment werd er buiten een luid gezang hoorbaar en boven het gieren van de wind uit klonken de woorden: 'Meiregen maak, dat ik groter word, want groot zijn dat vind ik zo fijn!'
Het was Wammes Waggel, die een lentewandeling maakte en juist het raadhuis passeerde toen de klerk eerste klasse zijn bord voor het venster hing...

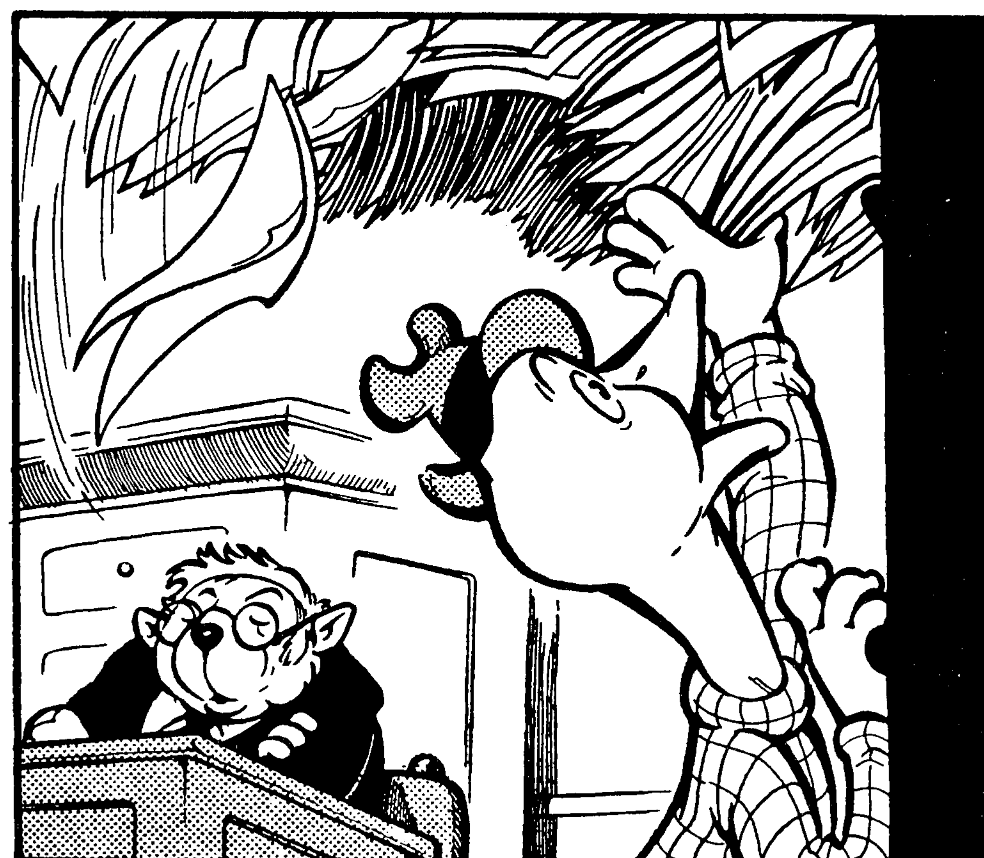

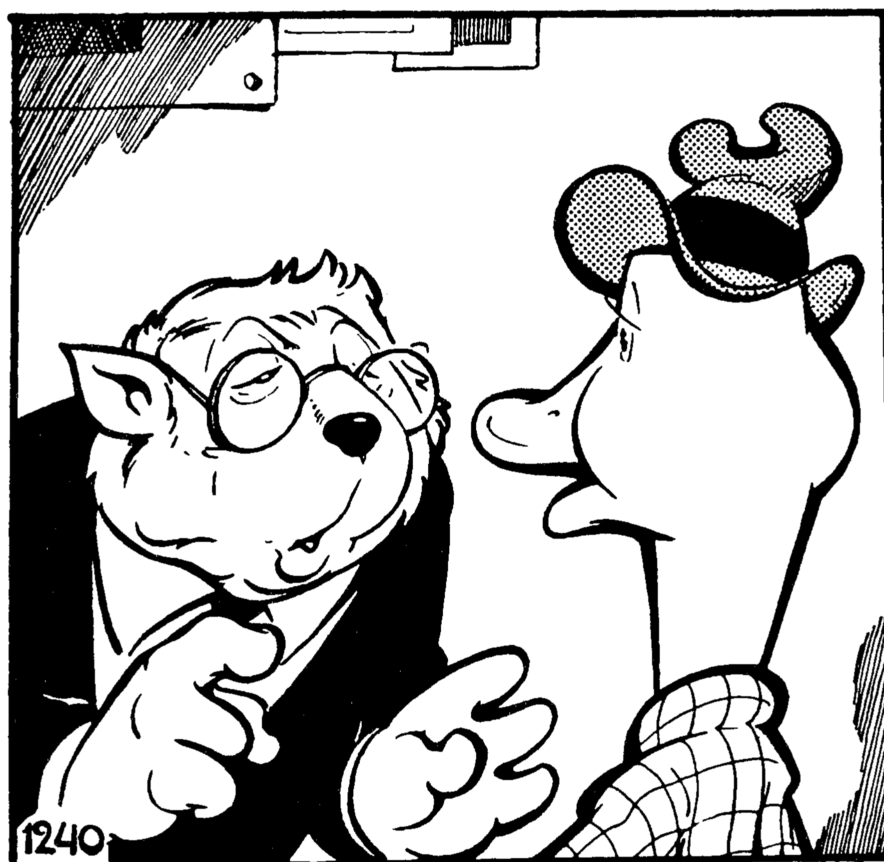
Wammes Waggel bleef staan en keek belangstellend naar het bord dat de klerk voor het raam van het stadhuis had geplaatst. Hij kneep zijn ogen half dicht en begon moeizaam te lezen. 'P-E-R- per, S-O- so N-E-E-L- neel, G-E- ge, V-R-A-A-G-D- vraagd, personeel gevraagd!' las hij en tevreden maakte hij zich gereed om verder te gaan. Doch toen kwam er plotseling een verstandige uitdrukking op zijn gelaat en hij zette kordaat zijn hoed recht.
'Personeel gevraagd!' riep hij uit. 'Gompie, wat leuk! Ik zou best eens een personeel willen zijn – en het stadhuis vind ik enig!' Zo sprekend stapte hij kordaat naar binnen, want Wammes is iemand die snel en flink zijn besluiten neemt.
Met kloeke passen stapte hij de zaal door en passeerde zodoende de klerk eerste klasse Dorknoper, die achter zijn lessenaar toezicht zat te houden.
'Is de baas thuis?' vroeg Wammes aan de hoed tikkend, want hij kent zijn manieren.
'Achter in de rij aansluiten!' zei de heer Dorknoper. 'En buiten voor de loketten blijven! Publiek heeft hier geen toegang!'
'Hihihi?' riep Wammes. 'Gefopt! Ik ben geen publiek! Ik ben een personeel!' En omdat hij vond, dat hij nu lang genoeg was opgehouden liep hij verder en stapte opgeruimd de burgemeesterskamer binnen.
'Hier ben ik dan!' zei hij.
'Huh... eh... w-wat!' gromde de burgemeester, die lodderig achter zijn bureel zat en op de uitwerking van zijn grieppoeder wachtte. 'Dat bord!' hielp Wammes hem. 'Dat bord voor het raam! Personeel gevraagd staat er op. Ik kan heusjes lezen hoor!'
'Ah!' riep de burgemeester. 'U komt op dat bord af? En u kunt lezen ook? Misschien zelfs schrijven? Ach, komt er ook niet op aan! U bent aangenomen!'

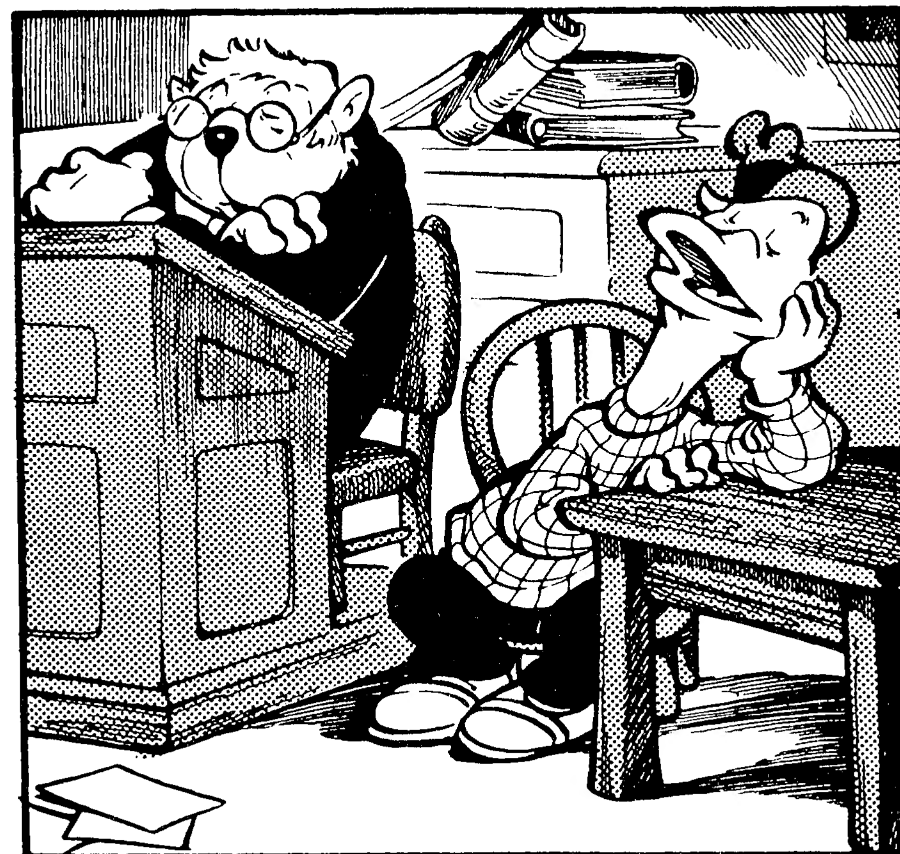
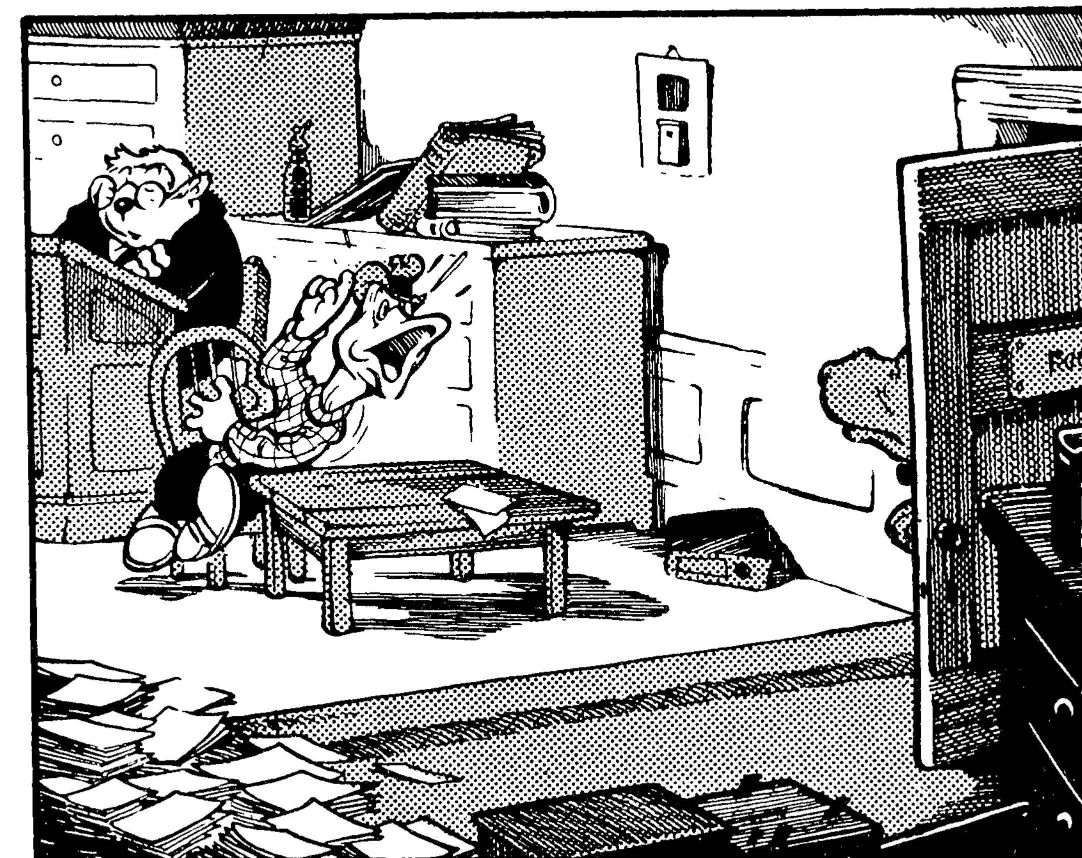

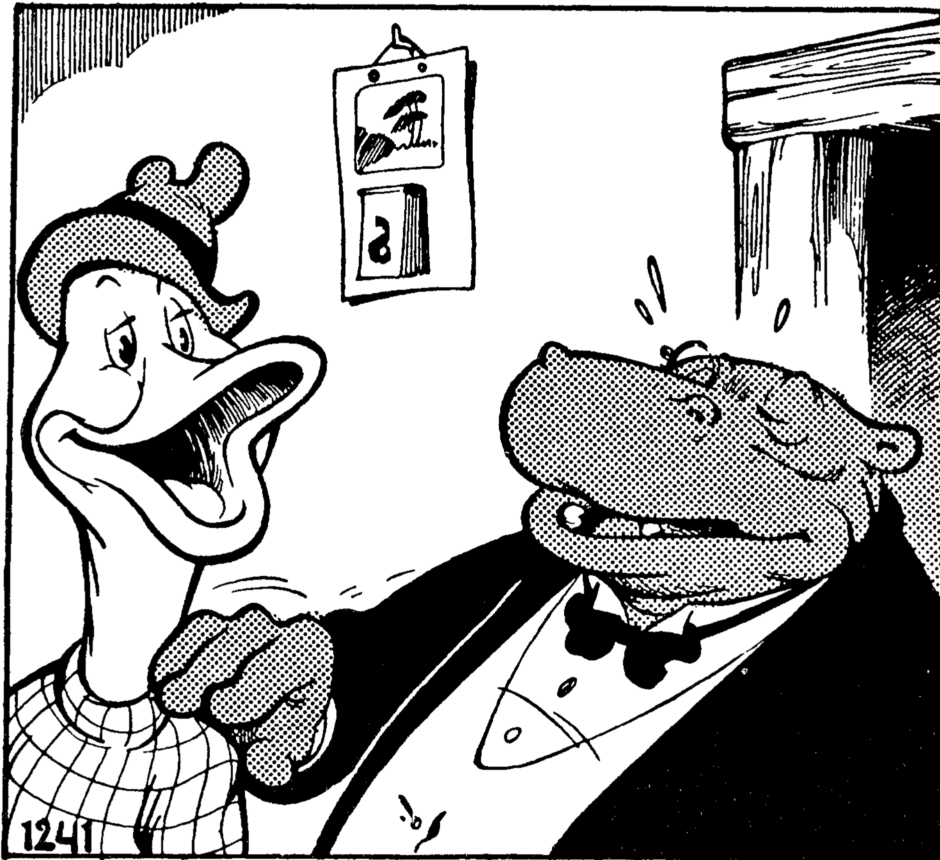

Zo was Wammes Waggel dus aangesteld als hulpklerk ten stadhuize en de oude heer Dorknoper zette hem aan het werk.
'Kijk!' sprak hij. 'Ziet u die rekken met papieren daar, meneer Waggel? Dat zijn ingevulde formulieren voor het aanvragen van woonruimte, vat u? In rek A liggen de aanvragen van vier jaar geleden. Die komen nu zo langzamerhand in behandeling en daarom moeten ze overgebracht worden naar rek B. De formulieren, die in rek B liggen, moeten worden overgebracht naar rek C; de formulieren, die in rek C liggen moeten dientengevolge worden overgebracht naar rek D, terwijl de formulieren in rek D verplaatst moeten worden naar E enzovoorts, meneer Waggel enzovoorts. Kunt u het volgen?'
'Ja, ja!' riep Wammes. 'Ik kan het volgen, hoor! Wat leuk!'
'Juist!' vervolgde de heer Dorknoper. 'U begrijpt; dat de formulieren uit rek Z tenslotte zullen overschieten. Welnu, die formulieren legt u eenvoudig in rek A, dan is alles weer keurig opgeruimd, vat u? Mooi, gaat uw gang dan maar!'
En de ijverige ambtenaar zette zich gemakkelijk achter zijn lessenaar en sloot de ogen voor een wijle. Wammes echter, lang niet lui, ging vol vuur aan het werk en trok met een forse ruk rek A leeg.
'Hihihi, wat grappig!' giechelde hij (binnensmonds) – om de klerk eerste klasse niet te storen! 'Wat een aardig werk! Maar ik zal daar gek zijn om al die planken één voor één te doen! Ik doe alles tegelijk, dat is veel eniger!'
Zo gezegd, zo gedaan. Hij arbeidde een uur aan één stuk en was toen een heel eind op streek. Toen de heer Dorknoper ontwaakte was de hele grond bedekt met stapels papier, waar het hoofd van zijn hulpklerk vriendelijk boven uit keek...

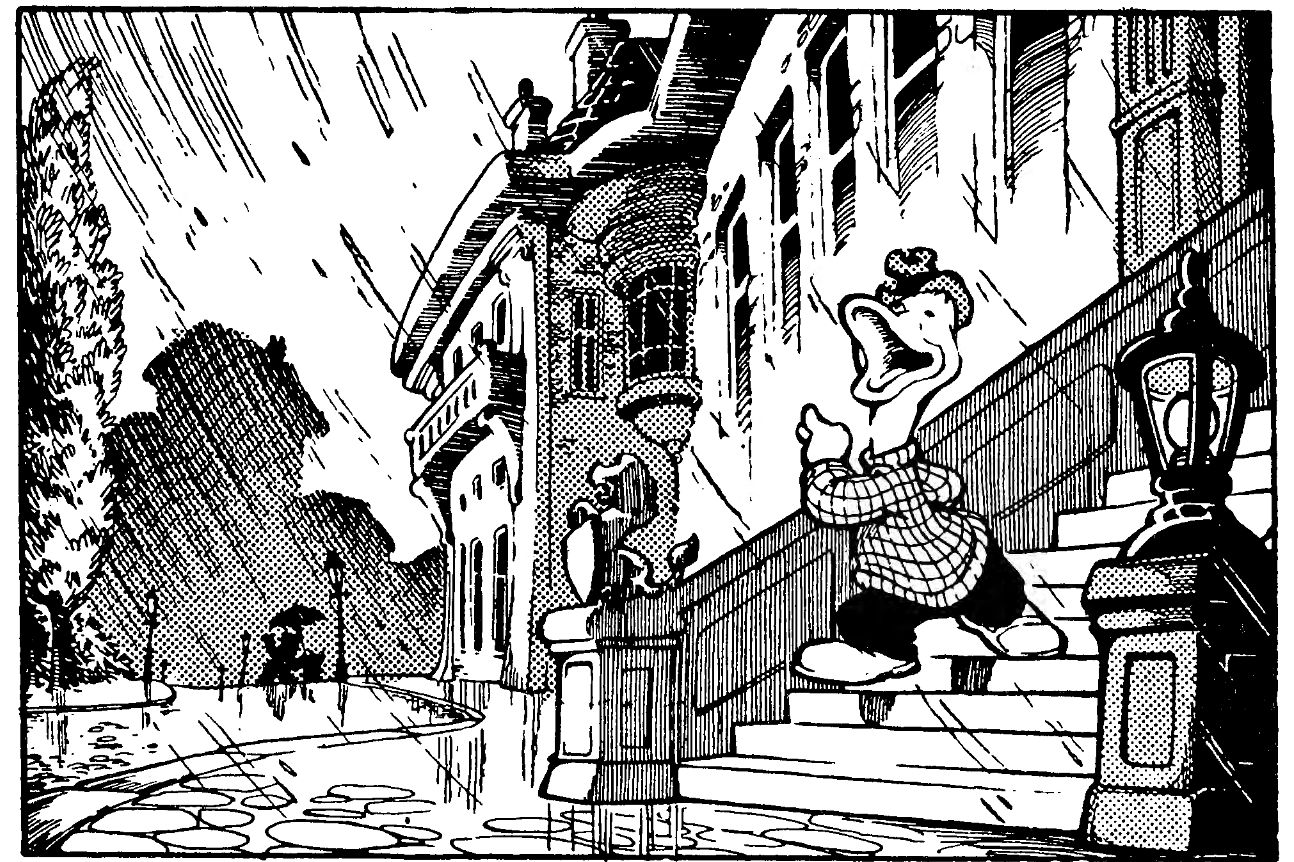

De oude klerk eerste klasse Dorknoper staarde enige tijd versuft naar de papiermassa op de grond en naar de lege rekken. Daarna richtte hij de blik op de hulpklerk Wammes Waggel en schraapte zijn keel.
'Uche, uche!' sprak hij aarzelend. 'Ik zie, dat u heel wat werk verzet hebt, heer Waggel! Maar...eh... uche... hoe denkt u nu voort te gaan?'
'Oh, heel gewoon!' zei Wammes. 'Ik ga nu al die stapels weer in de kast leggen! Keurig netjes, hoor!'
'Ja, ja, daar twijfel ik niet aan!' hernam de heer Dorknoper. 'Maar... eh... weet u nu nog wel, welke stapel uit rek A komt? En welke uit rek B. En welke uit rek C?'
'Oh!' riep Wammes. 'Dat geeft niet, hoor! Al die papieren zijn gelijk en ze moeten toch van plaats veranderen! Als ze maar weer een plaatsje krijgen, dat is bij het stuivertje wisselen ook zo! Ik weet het zeker!'
'Hm! Ja, ja!' zei de heer Dorknoper, die daar niets tegen in wist te brengen. 'Hm, ja! Maar u moet niet te voortvarend zijn, meneer Waggel! Waar zouden we heen moeten, als de overheid zo aan het werk ging, als u doet? Ik stel voor, dat u nu eens even rust neemt om uw gedachten te ordenen!'
En hij zette zich weer gemakkelijk en sloot de ogen. Wammes volgde zijn voorbeeld en probeerde zijn gedachten te ordenen. Maar omdat er niets te ordenen was, viel hij al heel gauw in slaap. Zo vond de burgemeester hen, toen het middag was geworden.
'Wat betekent dit?' riep die, starend naar de papieren die de vloer bedekten. 'Ordenen, burgemeester!' zei Wammes, die wakker schrok en aan zijn hoed tikte. 'Ik ben aan het ordenen! Gedachten en zo! Wat leuk!'

'Welzo!' riep de burgemeester uit, fronsend naar de stapels papier kijkend. 'Bent u aan het ordenen, meneer Waggel! Wel, u pakt het groot aan, dat moet ik zeggen!'

'Ja, dat deed hij!' viel de klerk eerste klasse Dorknoper bij. 'Ik heb zelfs gemeend, de heer Waggel te moeten vermanen niet àl te voortvarend te zijn!'

'Nee!' zei de burgemeester. 'Dat zou aanleiding geven tot allerlei praatjes! De overheid beweegt zich waardig en langzaam voort! Geen haast en geen onrustig gedoe. En als u meent iets te vlug te moeten doen, moeten we eerst eens kalm praten. Misschien, dat er dan een commissie benoemd kan worden om uw voorstel te bestuderen! Maar uw ijver verdient alle lof. Ik stel voor om de heer Waggel tot klerk derde klasse te benoemen, heer Dorknoper!'

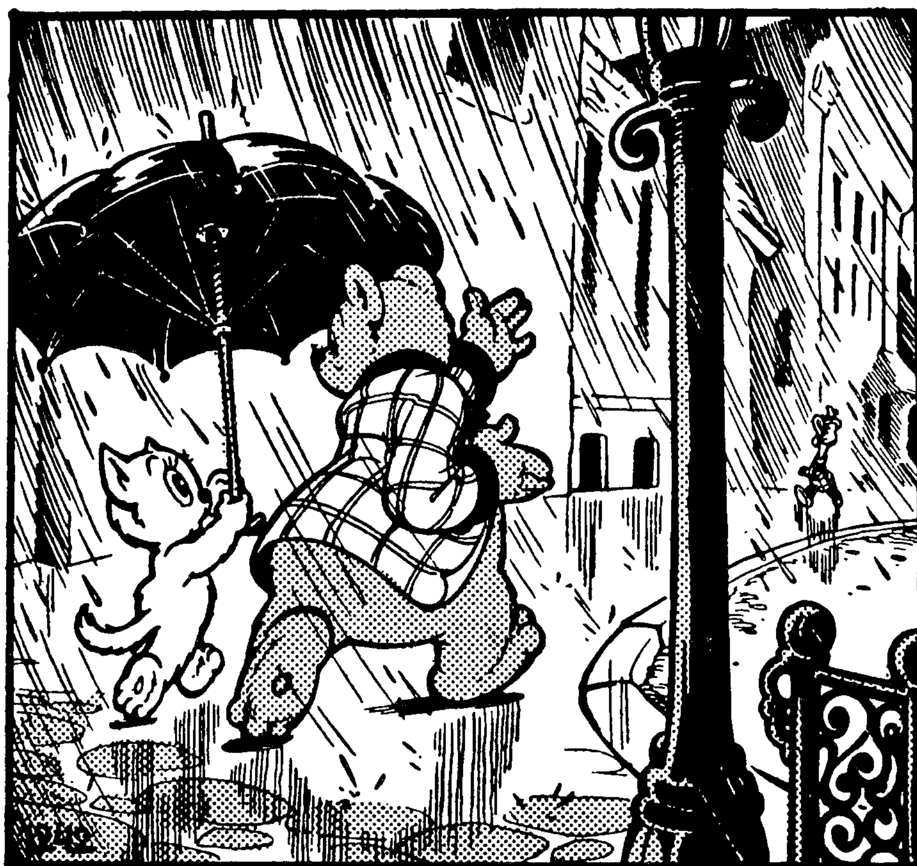
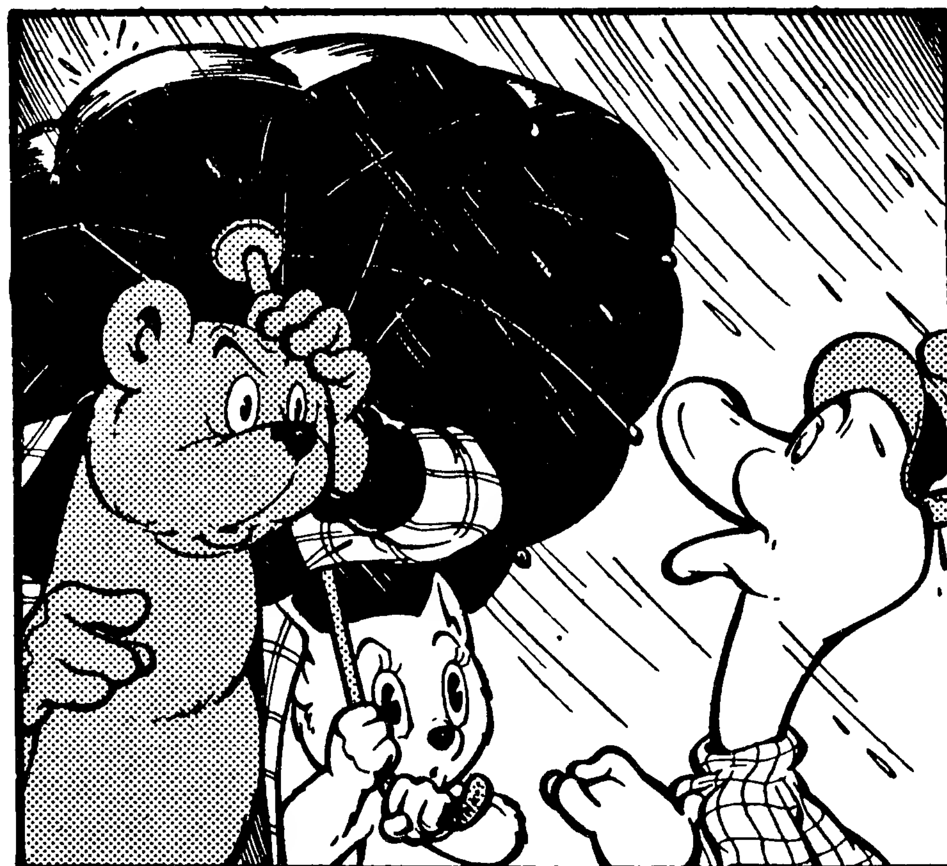
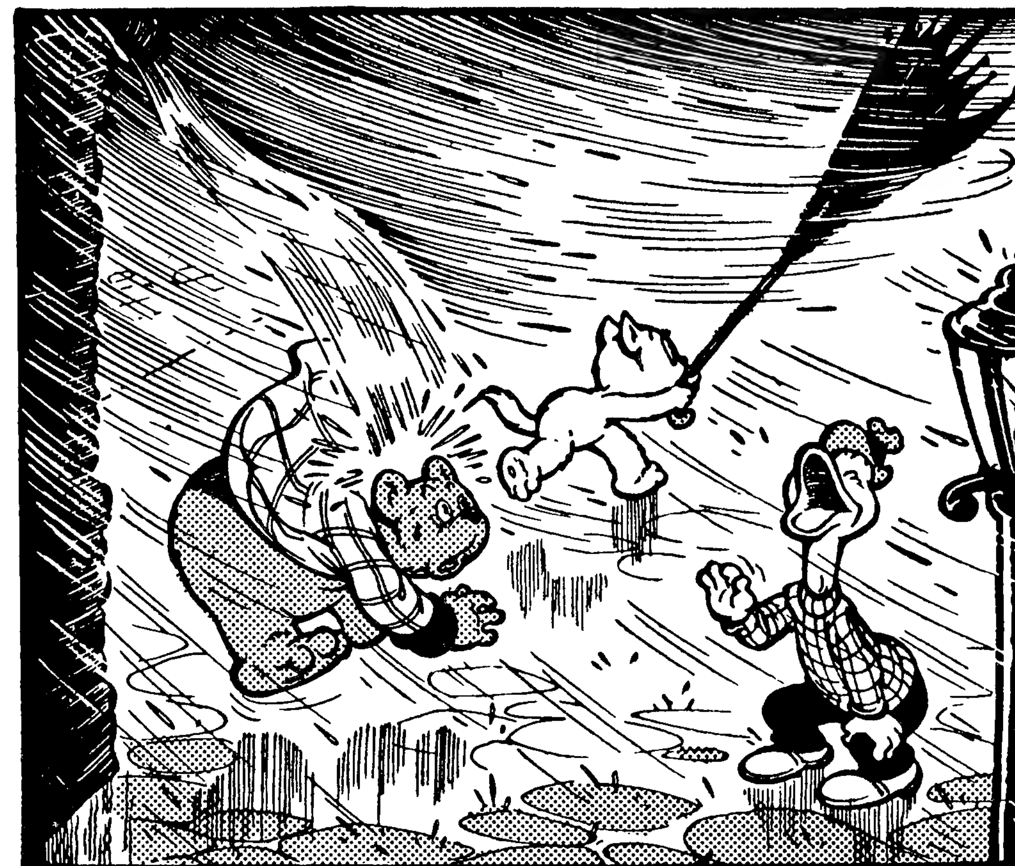
'Uitstekend, burgemeester!' zei de heer Dorknoper. 'Dat ontlast mij ook weer een beetje! Ik voel een griepje opkomen en mijn verantwoordelijkheid drukt mij!'

'Goed!' zei de burgemeester kort. 'Praat me niet over griepjes! Ik weet niet waar het heen moet, ik zak haast door de knieën! Komaan, we gaan naar huis, het is weer genoeg voor vandaag!'

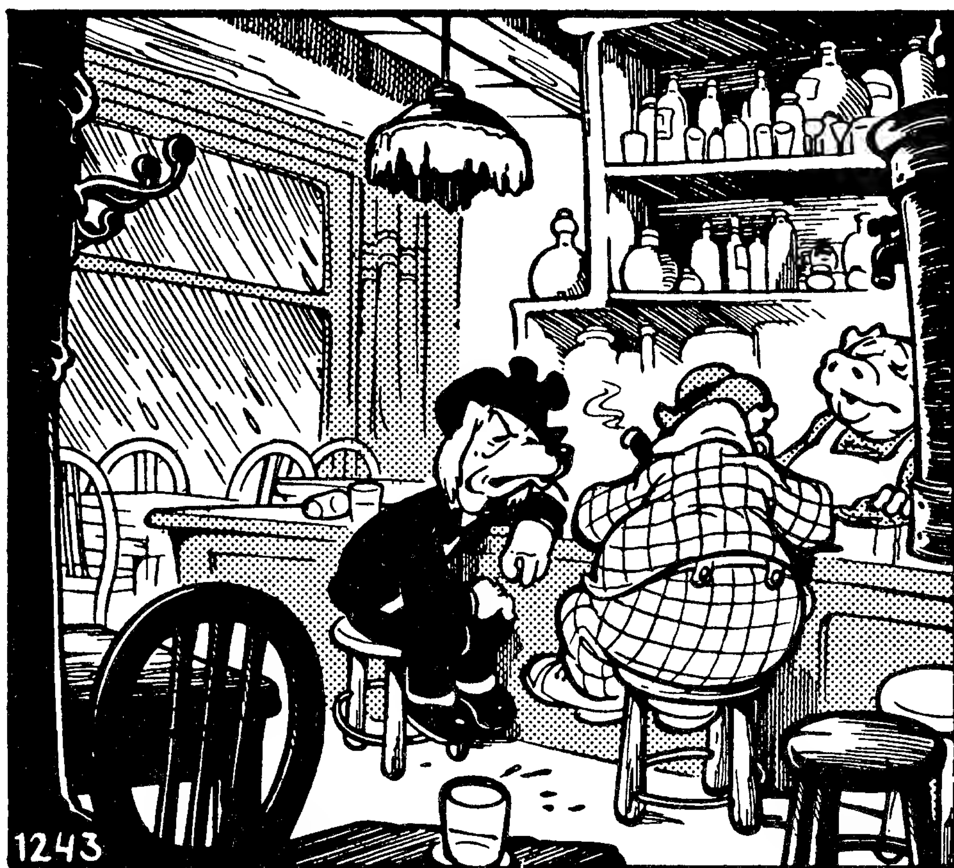
Wammes liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij liet de formulieren liggen waar ze lagen en huppelde zingend de raadhuistrappen af.

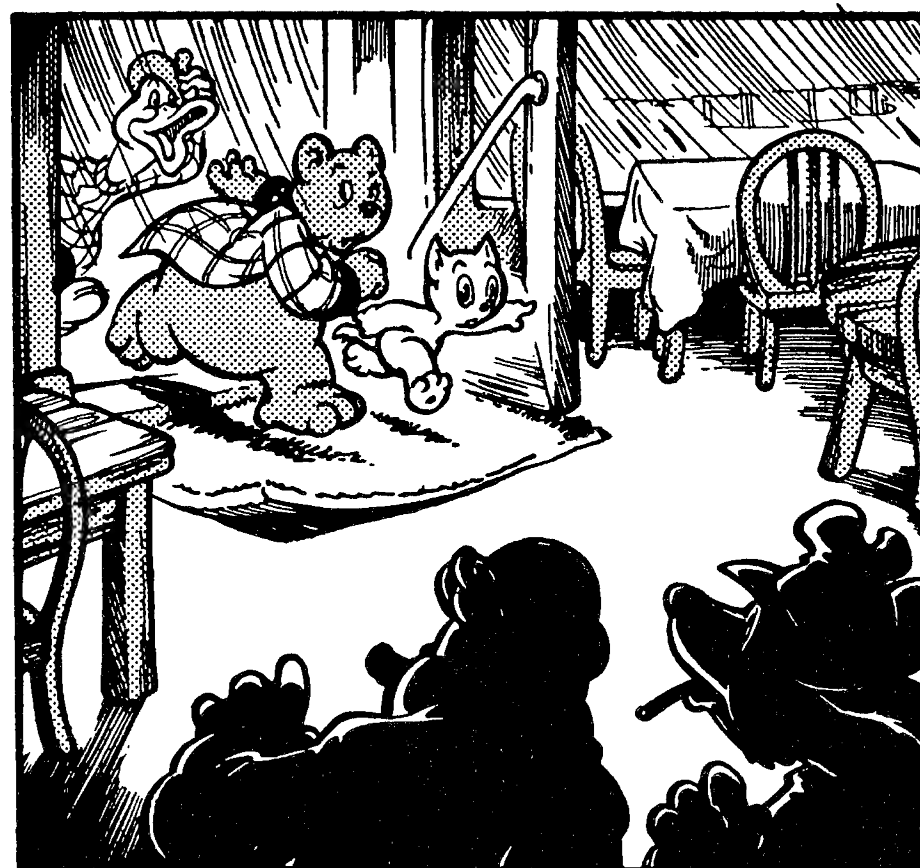
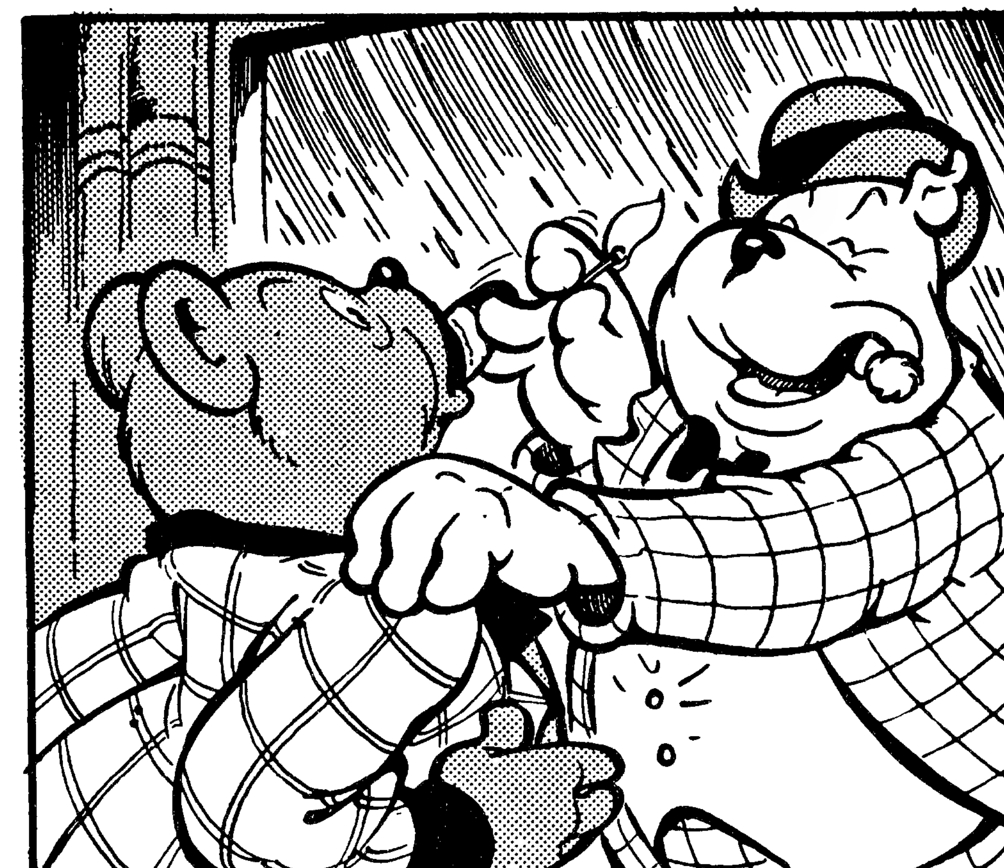
'Klerk derde klasse!' riep hij uit. 'Grutjes, wat kan je het toch vèr brengen in de wereld, als je je best doet! Wat ben ik nu hóóg!'

Terwijl hij zo, blij gestemd langs de straat snelde, naderden van de andere kant Tom Poes en heer Bommel, in een ernstig gesprek gewikkeld...

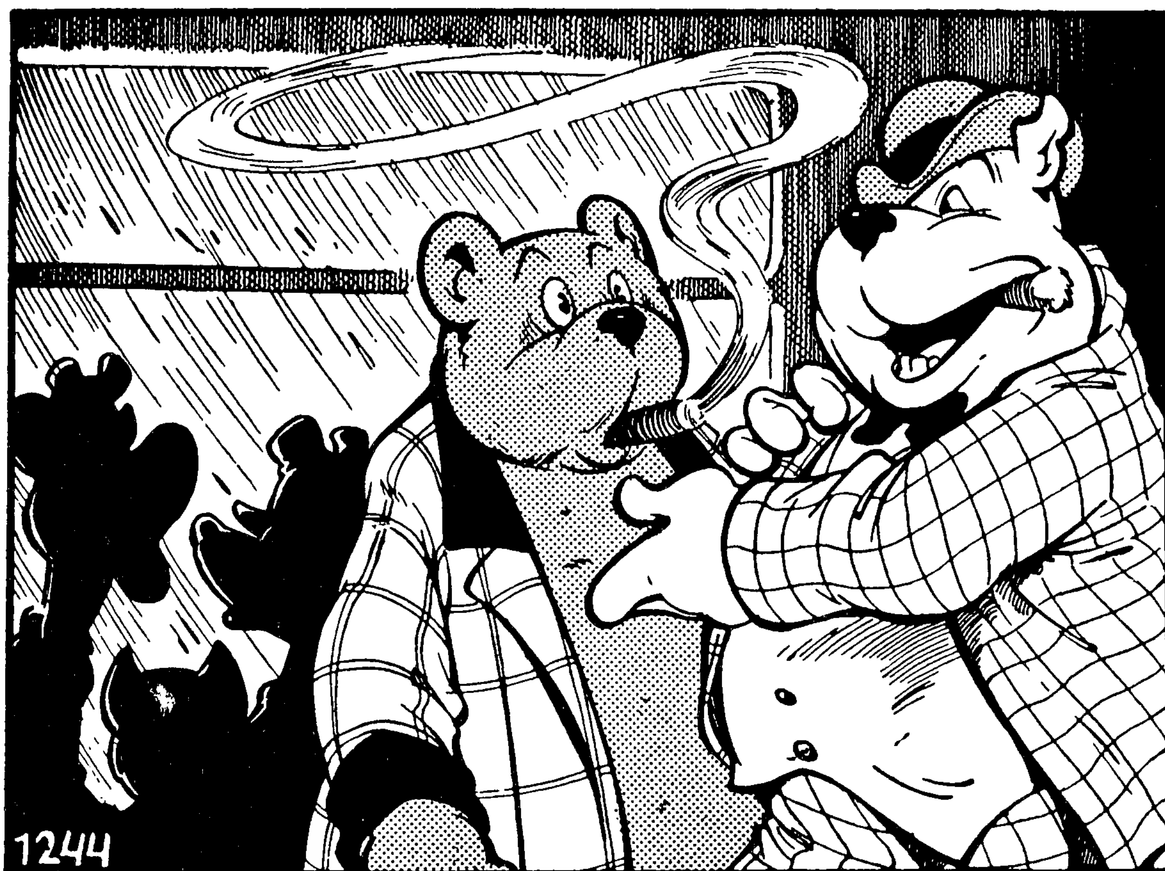

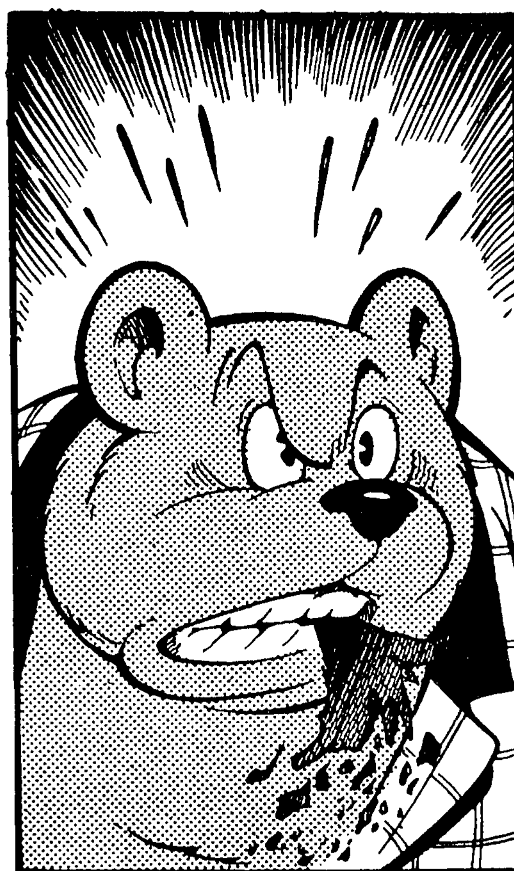
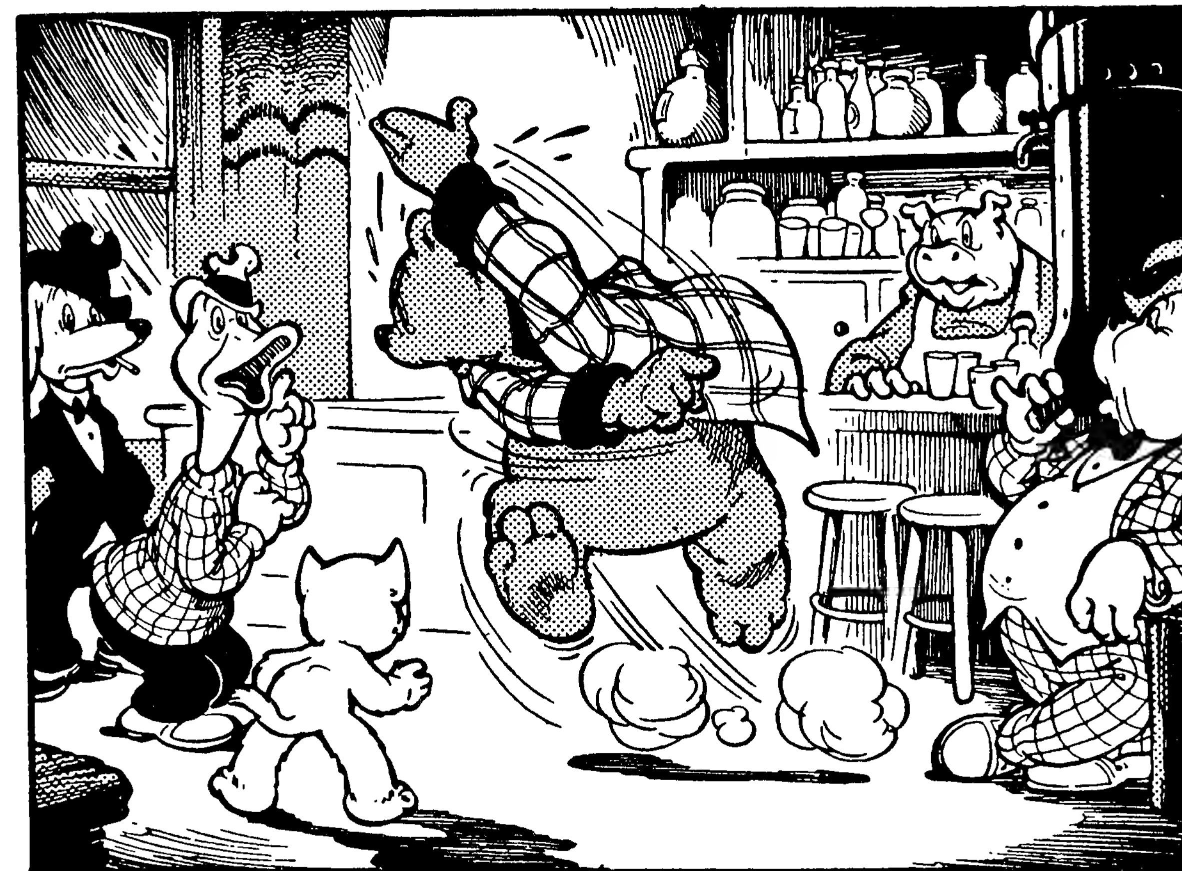
Heer Bommel en Tom Poes liepen door de regen over het verlaten raadhuisplein van Rommeldam en heer Ollie ontvouwde op gewichtige toon zijn plannen.
'Wat we nodig hebben is een weinig vreugde!' sprak hij. 'Mijn vader zei altijd: 'Ollie, jongen, verricht je werk met een lied en een lach, dan zal je het ver brengen! Nu daar houd ik mij aan, dat weet je, jonge vriend! Maar kom daar tegenwoordig eens om! Vooral bij de overheid is het narigheid, als je begrijpt wat ik bedoel! Alles even zuur en somber! Het stadhuis zit vol versufte, dorre lieden! Daarom kwam ik op het idee om een partij van de Blijheid te stichten, jonge vriend! Een knap idee al zeg ik het zelf! Ha! We zullen het raadhuis laten schallen van onze liederen!'
Op dat moment naderde vanaf het stadhuis een luid gezang en Wammes Waggel trad huppelend nader. 'Hallo luitjes!' riep hij blij. 'Raadt eens wat ik ben?'
'Je stoort ons!' zei heer Bommel. 'We hebben een ernstig gesprek!'
'Hihihi! Wat grappig!' riep Wammes. 'Nu, ik ben ook ernstig, hoor! Ik ben klerk op het raadhuis geworden. Ik doe àl het werk daar! Formulieren verleggen en zo! Reuze-enig, hoor!'
'Wàt zeg je daar!?' riep heer Ollie geschokt. 'Werk jij op het stadhuis? Nu zie je, waar het naar toe gaat met de wereld! Alsof het besturen van een stad een grapje is! Het is droevig, dat zeg ik er van!'
Heer Bommel werd onderbroken, doordat de paraplue door een rukwind omsloeg, zodat een lekkende dakgoot vrije uitlaat in zijn kraag vond.
'Hihihi!' riep Wammes. 'Wat grappig!'
'Kom!' zei heer Ollie kort. 'We gaan schuilen in dat cafeetje!'

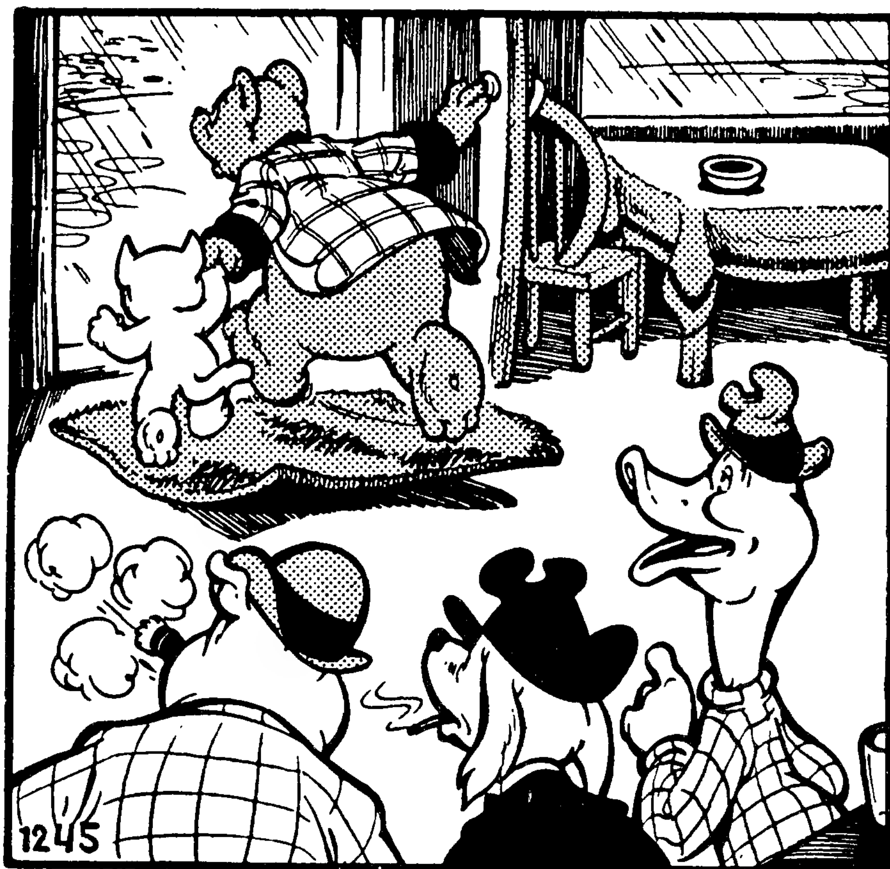

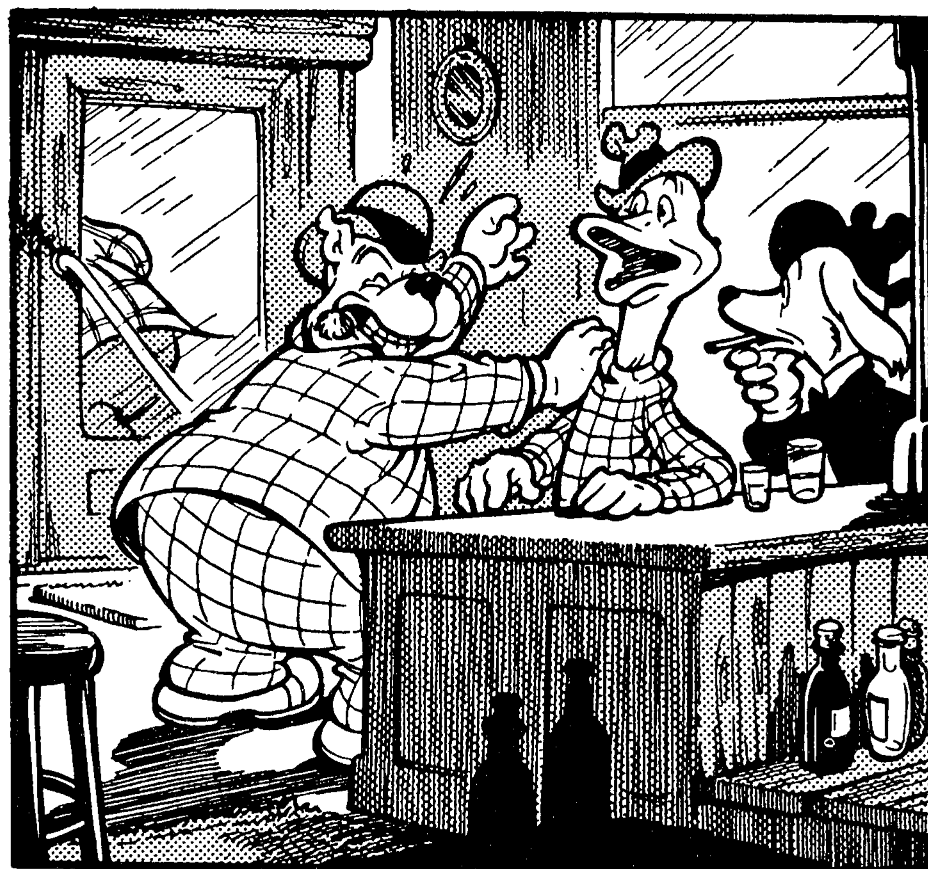
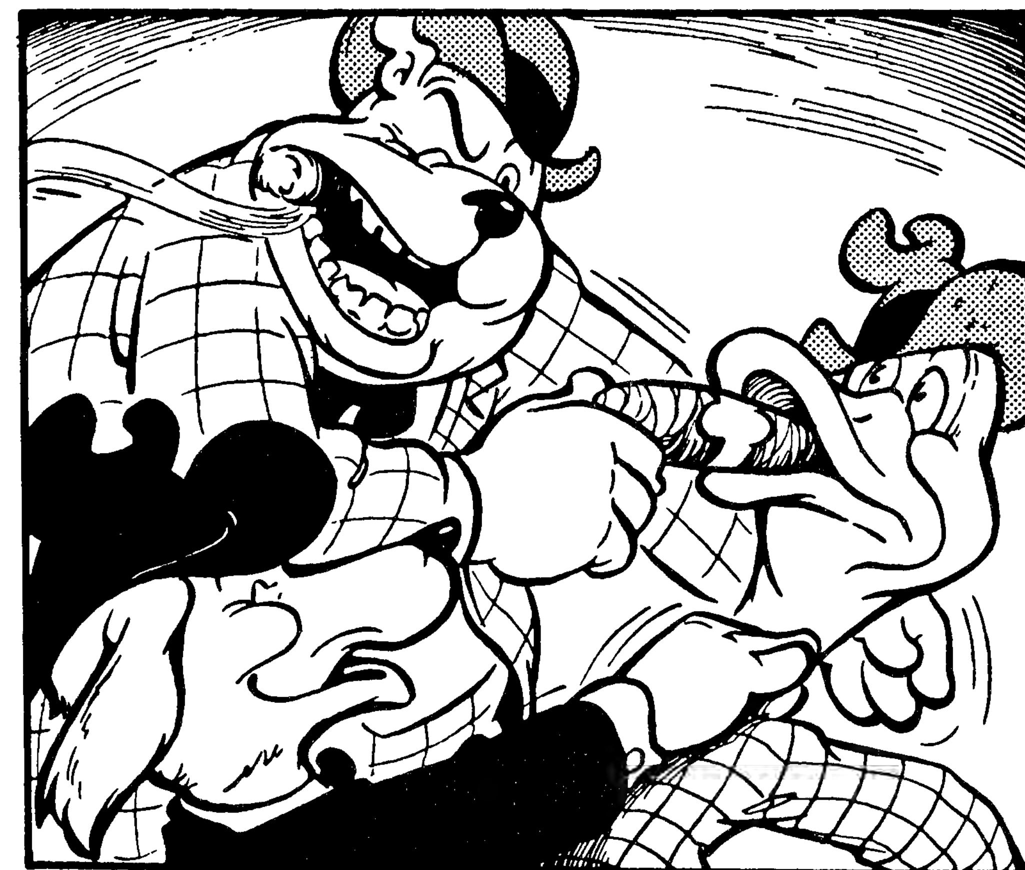
In het cafeetje op de hoek van het raadhuisplein was het warm en rustig. De regen kletterde tegen de ruiten en de wind huilde in de oude potkachel, doch verder klonk er slechts het gedempte gemompel van een paar stamgasten. Zij onderhielden zich op zorglijke toon over de slechte tijden.
'Zaken zijn er niet meer te doen!' sprak de dikste gast, die Bul Super heette. 'Waar is de tijd, dat men met een aardig ideetje een vermogentje kon verdienen? Ach, de tijd voor ons, superzakenlieden is voorbij. Het is allemaal griep en regen, wat de klok slaat!'
Op dat moment werd de deur opengerukt en een totaal verregend groepje snelde binnen om te schuilen.
'Bah!, wat een weer!' riep heer Ollie, die de leiding had. 'Ik ben doorweekt!'
'Aha!' riep Super, naar voren tredend. 'Heer Bommel! wat een genoegen! Ik zoëk u juist! Dit is de tijd om grote zaken te doen, zei ik net. Ik moet iemand hebben, die geen last van griep heeft en die genoeg geld heeft om een aardig ideetje te steunen! En daar bent u! Bravo! Steek eens op! Dit is een super-Havanna met prima eikendekblad!' En hij duwde heer Bommel een zware sigaar in de mond.

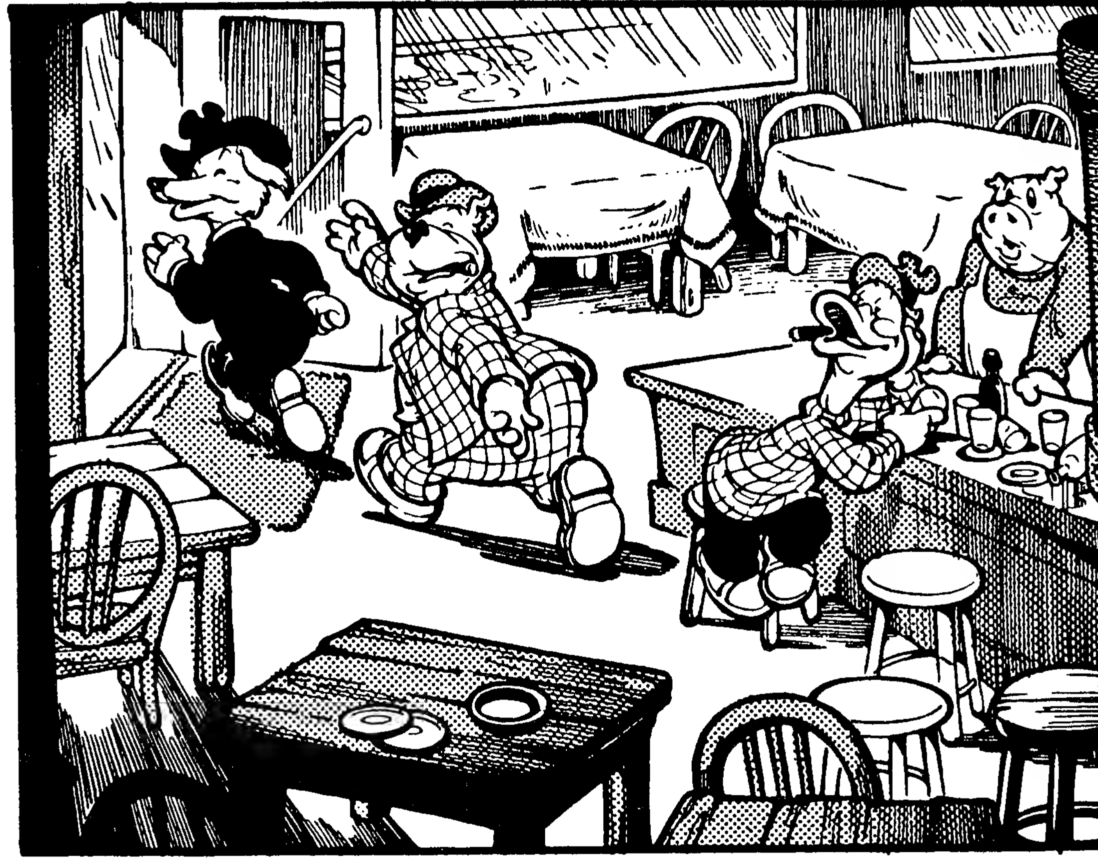
'Ik kan je niet zeggen hoe prettig ik het vind om je hier te ontmoeten, Bommel!' zei Bul Super hartelijk.
'Men ontmoet in deze tijd zó zelden een zakenman van super formaat, dat de gal me wel eens tot de boordenknoop stijgt! Hier heb je een vuurtje! Een lekker sigaartje, wat?'
'Uche... uche... oempf... harumpf!' stamelde heer Ollie, terwijl een grauwe walm uit het rokertje in zijn ogen kringelde.
'Ja, juist!' riep Super. 'Gelijk heb je, Bommel! En nu moet je eens luisteren! Ik heb een aardig ideetje, waar schatten mee te verdienen zijn. Alles wat ik nodig heb is wat gereed geld – mijn eigen vermogen zit een beetje vast!'
'Luister niet naar hem, heer Ollie!' waarschuwde Tom Poes. 'Hij is nu eenmaal een oplichter!'
Op dat moment vatte een takje, dat zich in de sigaar bevond vlam en met een sissend geluid smeulde de Super-Havanna in flarden, terwijl een scherpe brandlucht het vertrekje vulde. Dat deed bij heer Bommel de maat overlopen. Met een kreet wierp hij het stompje op de grond en wendde zich tot Wammes Waggel. 'Wat zijn dat voor toestanden in deze stad?' riep hij. 'Kan een heer dan niet eens ergens ongestoord een hete kwast gaan drinken, zonder door schurken van laag allooi te worden lastig gevallen? Jij bent nu gemeente-ambtenaar en daarom verwacht ik van jou, dat je daar een einde aan maakt. Onmiddellijk! Op staande voet! Of ik ga me bij de autoriteiten beklagen, als je begrijpt wat ik bedoel!'

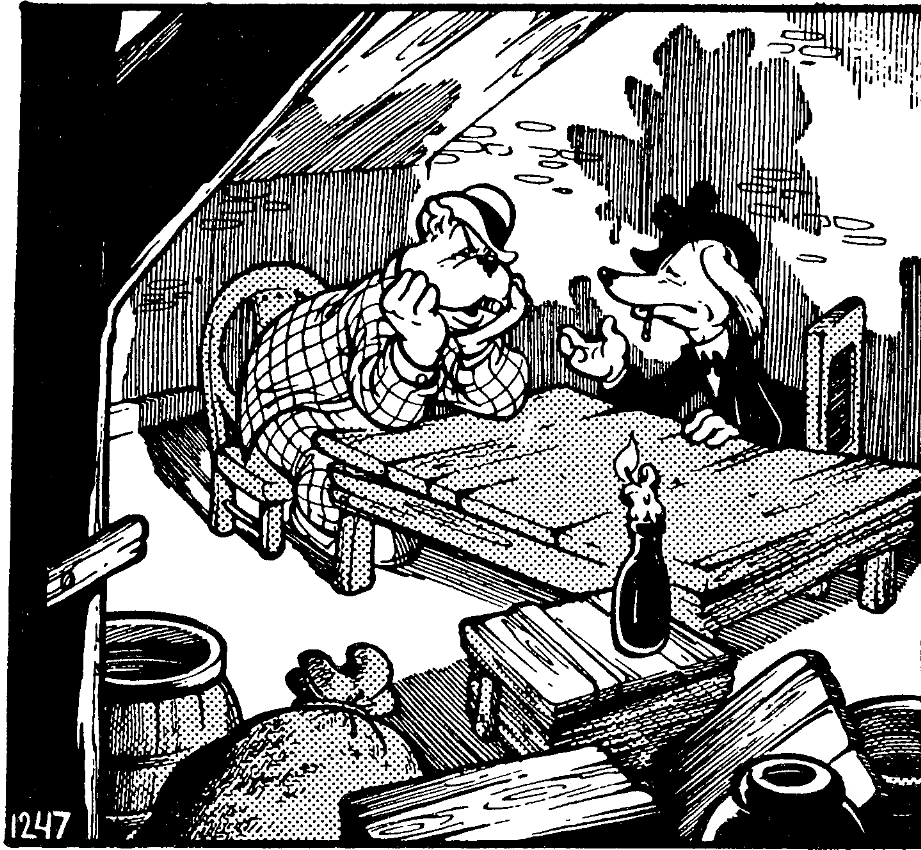
'Bah!' riep heer Bommel, terwijl hij met grote passen naar de deur liep, 'dat komt er nu van wanneer een figuur als Wammes Waggel in het gemeentebestuur zit! Een heer kan zich nergens meer vertonen zonder door ongure lieden aangesproken te worden! Iedereen kan hem een stinkende sigaar in de mond duwen en een zakelijk gesprek met hem aanknopen! Kom mee, Tom Poes! Dan nog liever de regen in!'
Bul Super staarde een beetje verbaasd naar de dichtknallende deur en wendde zich toen breed lachend naar Wammes.
'Wel, wel, wat zeg je dáárvan?' riep hij uit. 'Wat een koude drukte, niet? Maar is het waar wat die dikke zei? Zit jij echt in het gemeentebestuur?'
'Ik weet het niet,' zei Wammes nadenkend. 'Met de gemeente heb ik niets te maken, maar ik zit wèl op het stadhuis. En sturen kan ik reuze goed! Het is enig, hoor!'
'Juist! Haha!' riep Super bulderend. 'Op het stadhuis, hè? Dan ben je mijn man! Steek eens op, Waggel! Een echte Super-de-Fina! En mag ik je een dronk aanbieden?'
'Graag!' zei Wammes, 'prikkeltjeslimonade dan! Leuk is het hier, hè?'
'Reuze!' riep Super en hij sloeg Wammes fors op de schouder, zodat die zich in de sigaar verslikte.
'Reuze, hè baas!' riep Hieper, op de andere schouder beukend.
'Wammes Waggel zit op het stadhuis! En iedereen is daar ziek! Daar zitten mogelijkheden in! Wat een gelukkig toeval, hè?'

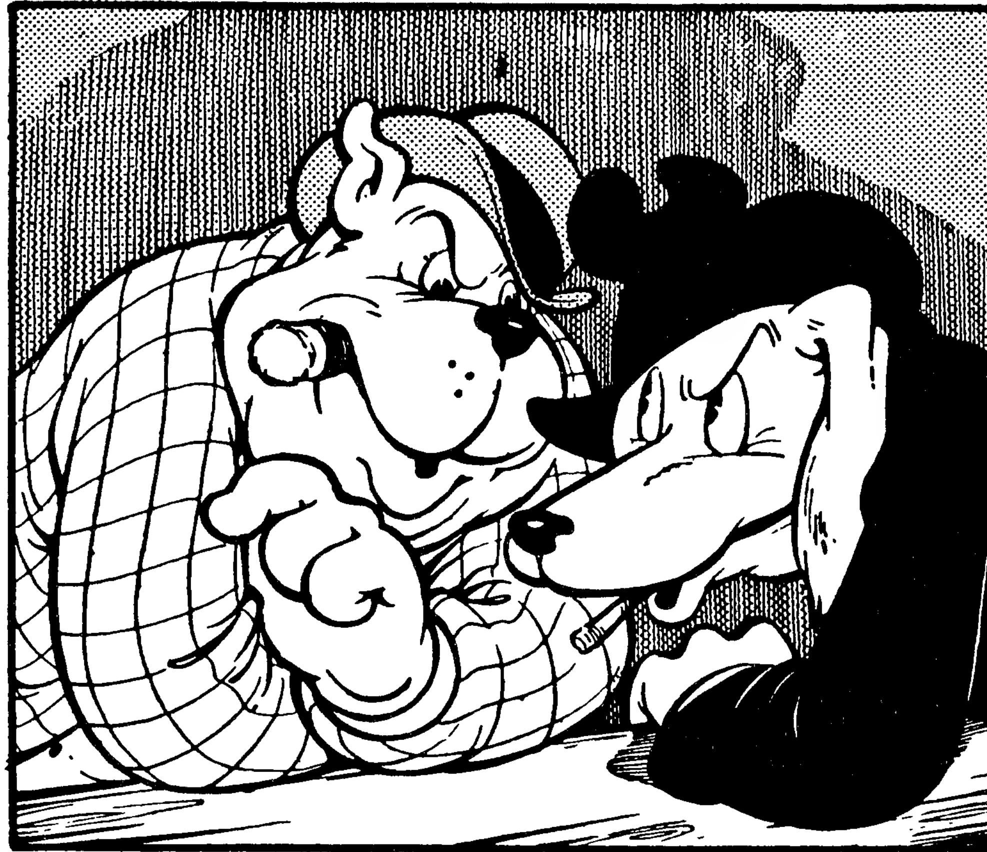

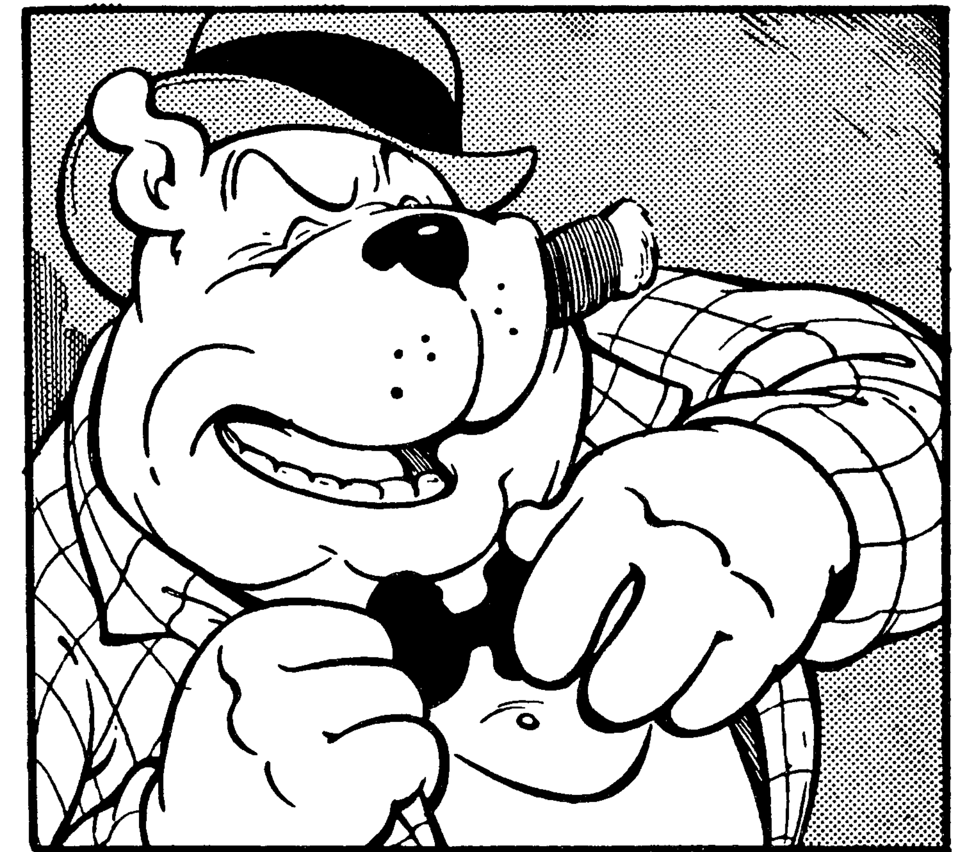

'Nu moet je eens luisteren, Waggel!' zei Super met gedempte stem, 'jij zit dus op het stadhuis, hè? Wat doe je daar?'
'Ja, wat doe je daar?' vulde Hieper aan. 'Heb je daar belangrijk werk? Neem nog wat prikkeltjeslimonade, Waggel!'
'Reuze!' zei Wammes. 'Ik doe daar van alles! Mappen uit de kasten halen en zo! Enig, hoor! Hik!'
'Aha!' gromde Super. 'En wie werken er nog meer op het stadhuis? Neem nog een sigaar! Nou? Wie zijn daar nog meer?'
'Eh... de burgemeester natuurlijk!' zei Wammes. 'Maar die is niet zo lekker, geloof ik! En dan meneer Dorknoper. Die moet toezicht houden, zodat hij altijd slaapt. Reuze leuk! En dan ik. Dat spreekt, hè? Ik doe het werk! Ik ben nu al klerk derde klas! Vreselijk hoog, hè?'
'Geweldig!' zei Super bewonderend. 'Neem nog een fles limonade! Ja, ja, dat is geweldig! Eigenlijk bestuur jij dus de stad, Waggel!'
'Hihihihi!' giechelde Wammes. 'Hik! Ja, eigenlijk wel, nu je het zo zegt, Super! Als ik het niet doe, doet niemand het! Hik! Leuk werk! Ik stuur reuze goed! Mappen en zo!'
'Mooi,' zei Super. 'Kom Hiep, dan stappen we eens op! Morgen komen we op het stadhuis, Waggel! We moeten eens ernstig met je praten. Er moet hier iets gebeuren en het is goed, dat een ernstig en voortvarend iemand als jij het roer in handen heeft!'
'Hihihi!' riep Wammes. 'Wat grappig! Sturen en varen en een roer! Laten we dat morgen gaan spelen! Hè ja! Hik!'
'Tot ziens dan!' zei Super ernstig en liep naar de deur. 'Reken jij maar even af, Waggel, dat komt morgen wel terecht!'

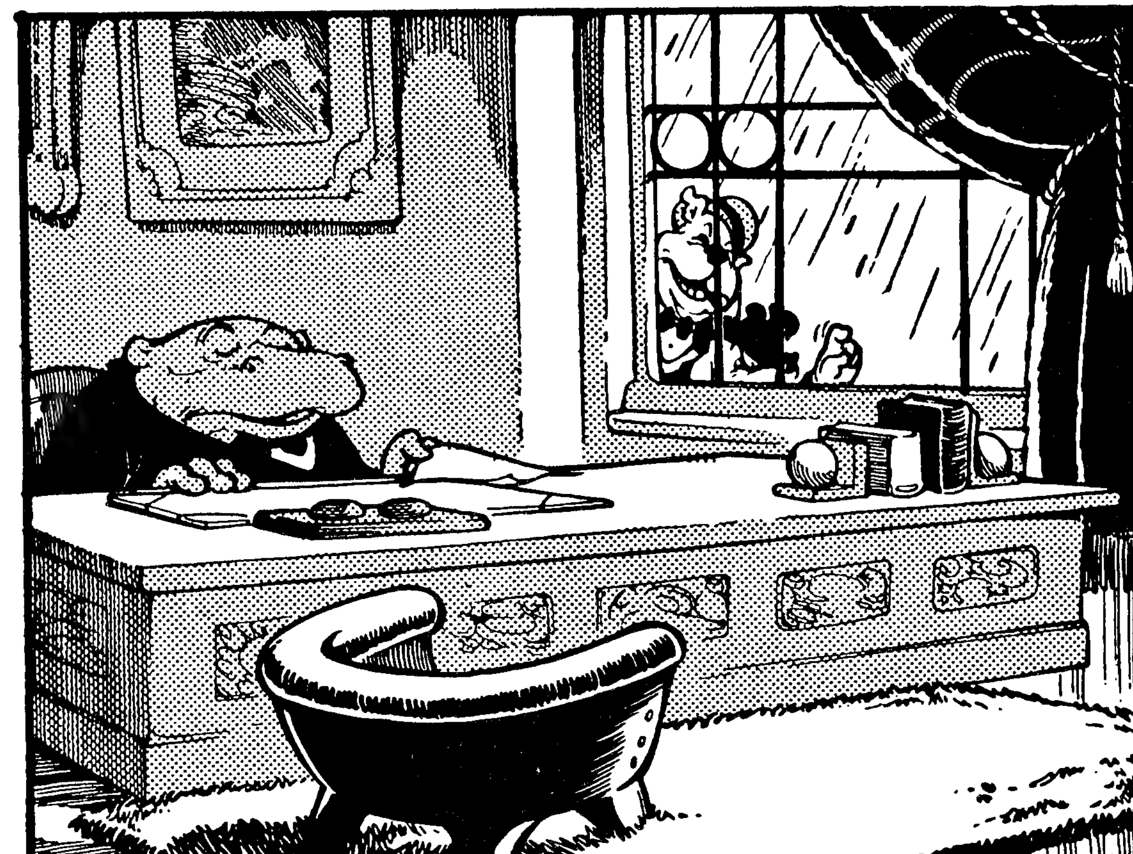

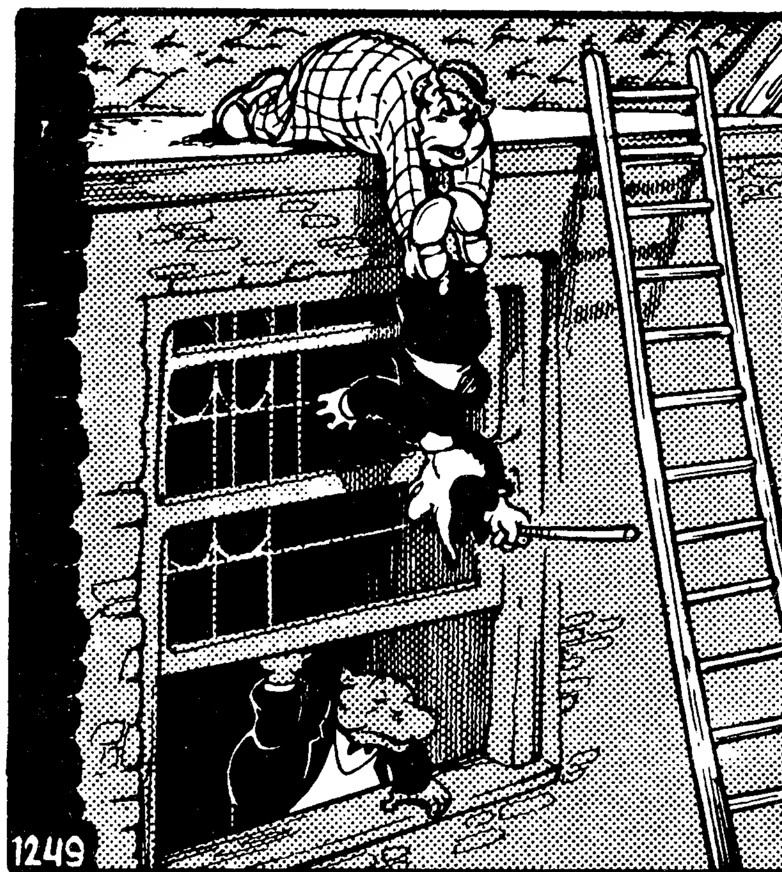

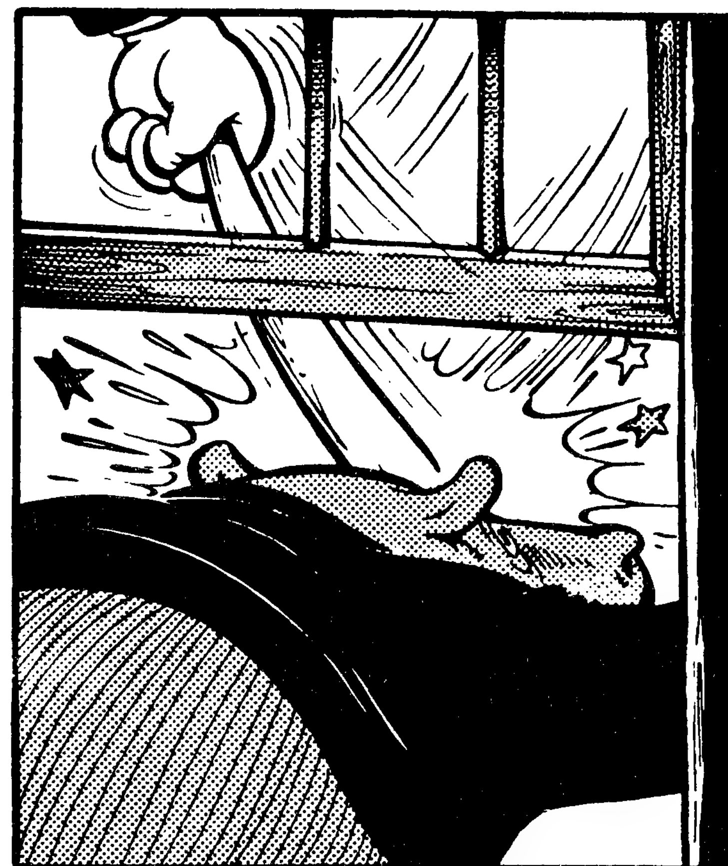
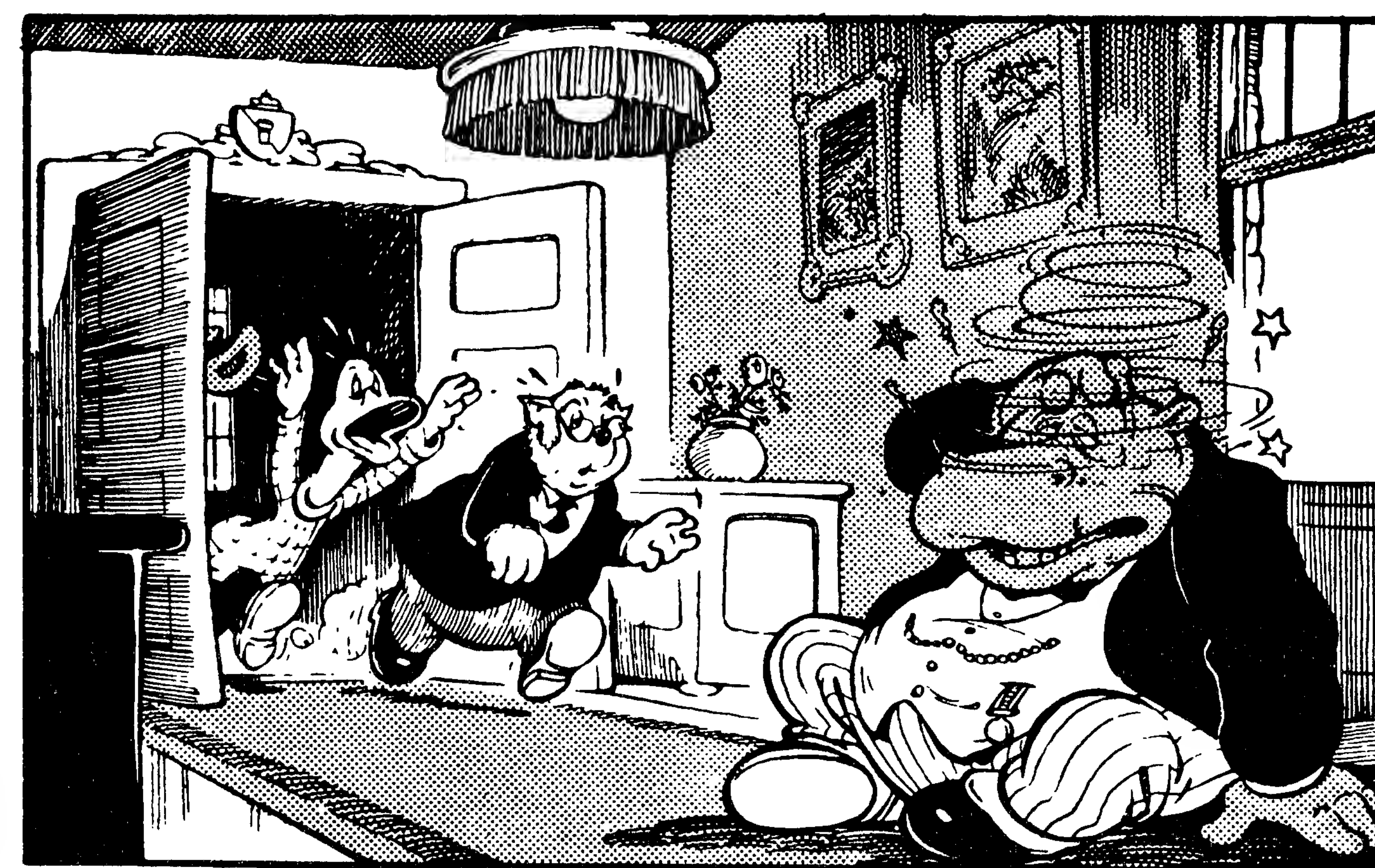
Toen de avond was gevallen, zaten Bul Super en Hiep Hieper samen in hun armoedige zolderkamer bij het licht van een flakkerende kaars en bespraken hun plannen. De wind gierde om de schoorsteen en de regen lekte door het vervallen dak in hun rafelige kragen. Maar daar trokken de beide samenzweerders zich niets van aan.
'Het is prachtig, dat die Waggel daar op het stadhuis werkt!' zei Super. 'Dat hebben we net nodig!'
'Ja!' zei Hieper, 'dat hebben we net nodig, hè baas? Maar die burgemeester en die andere klerk zitten er ook nog. Dat is toch reuze lastig?'
'Bah!' gromde Super. 'Jij leert het nooit, Hiep! Jij hebt geen formaat! Je zult altijd een kleine tobber blijven! Bah! De burgemeester en die klerk zijn toch zó weggewerkt? Dat is voor een paar doortastende zakenlieden als wij zijn toch maar een peuleschilletje?'
'Oh! Bedoel je dàt?!' riep Hieper, een druppel uit zijn hoed schuddend. 'Oh! Wegwerken! Ja, ja! Goed idee van je, baas!'
'Dat is het!' hernam Super bescheiden. 'En als die twee potkijkers eenmaal weg zijn, is het hek van de dam! Dan heeft Waggel de macht, en wij zullen wel zorgen, dat hij de goede besluiten neemt!'
'Wat zijn dat dan voor besluiten, baas?' vroeg Hieper.
'Dat zal je wel zien!' gromde Super. 'Ik heb het allemaal al in mijn hoofd! Ha! dat gaat een leuke tijd worden voor het oude Rommeldam! We gaan hier plezier beleven, Hiep!'

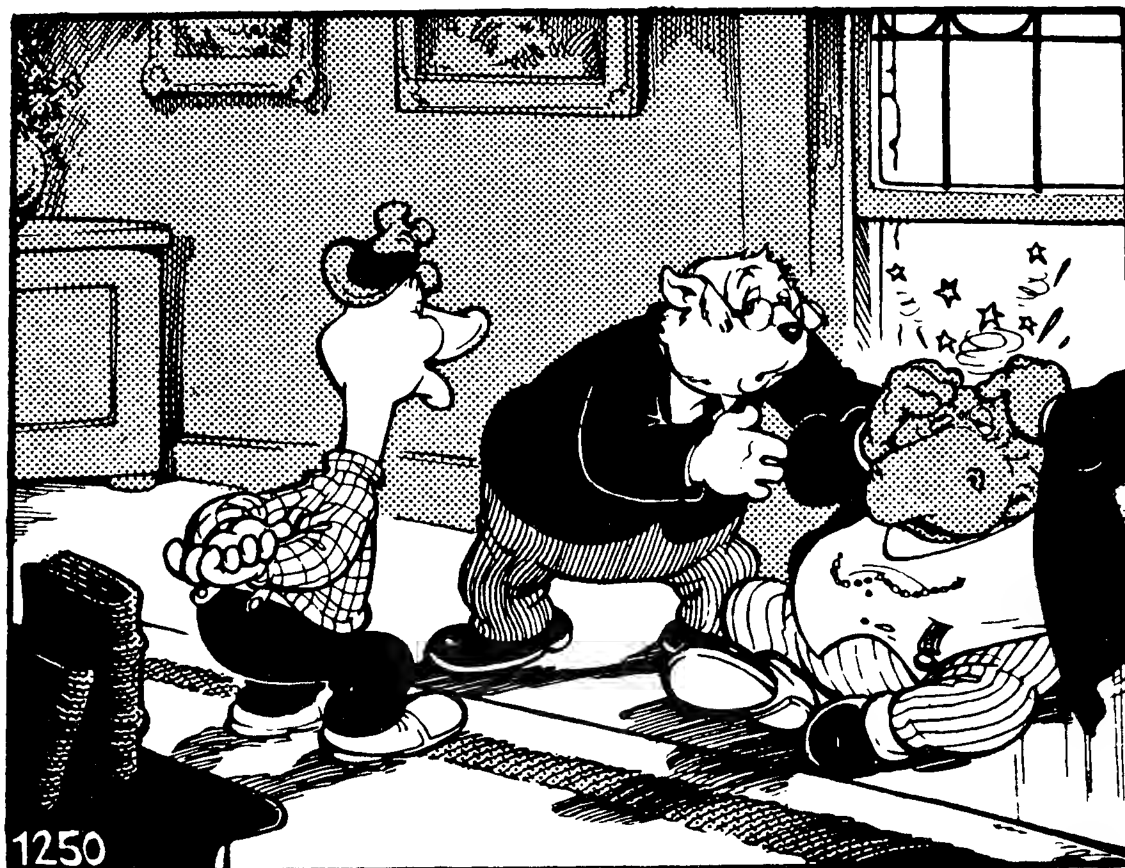

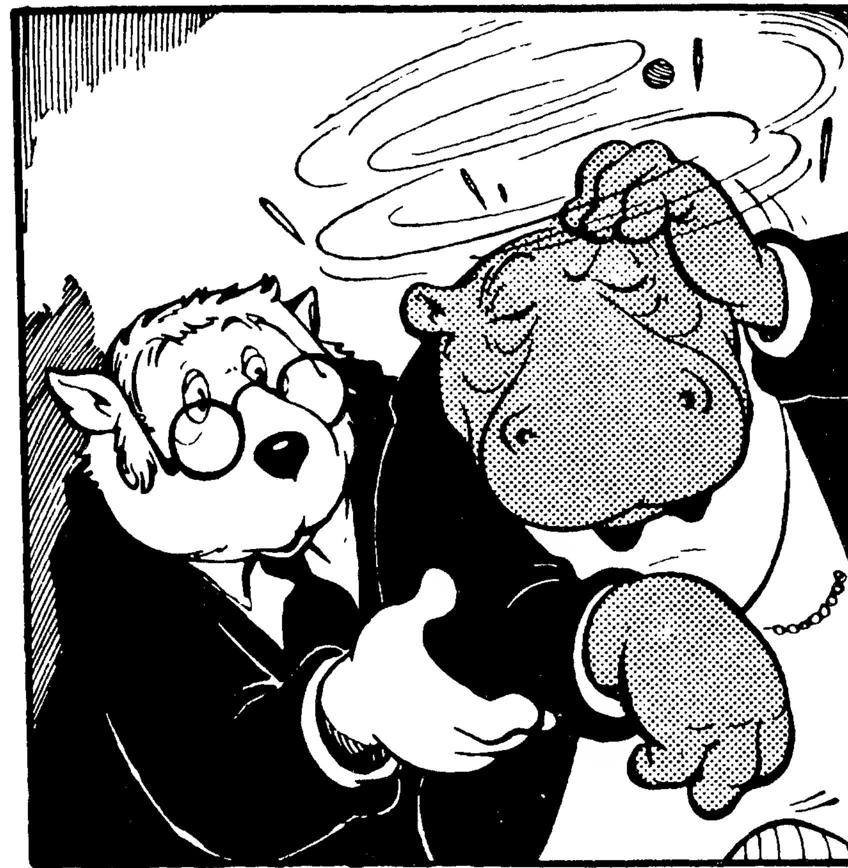
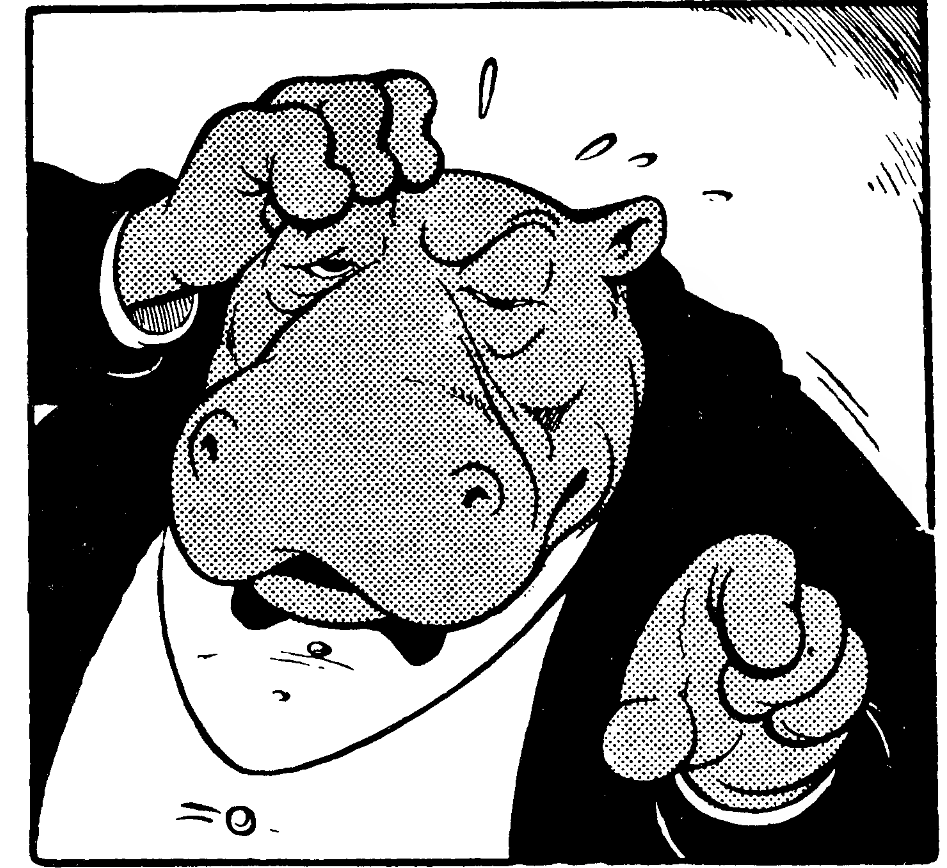
De volgende morgen was de klerk derde klasse W. Waggel al vroeg weer op zijn post. De oude heer Dorknoper zette zich achter zijn lessenaar, bekeek de stapels formulieren die over de grond verspreid lagen en fronste de wenkbrauwen.
'En nu maar ferm aan de slag!' sprak de voortvarende ambtenaar. 'Er moet heel wat werk verzet worden om al die paperassen weer geplaatst te krijgen. Ik reken er op, dat u de handen uit de mouwen zult steken, meneer Waggel! En ik neem aan, dat u, vóór de middagpauze, deze formulieren spelenderwijs geordend zult hebben!'
Na deze woorden vouwde de bedaagde klerk de handen over de buik en sloot de ogen om een weinig rust te nemen.
'Hihihi!' giechelde Wammes, 'dat is nu nèt iets voor mij! Spelenderwijs, zei hij! Wat grappig! Enig lijkt me dat!'
En zo sprekende graaide hij in de papierenmassa en gooide de formulieren met handen vol de lucht in, zodat het vertrek al gauw gevuld was met rondfladderende aanvragen om woonruimte.
Terwijl de klerk derde klasse aldus doende was, hing burgemeester Dickerdack lusteloos achter zijn bureau in het belendende vertrek en kreunde zacht.
'Ik weet niet waar het heen moet!' zuchtte hij. 'Mijn hoofd dreunt en mijn oren toeteren! Ik zou eigenlijk naar het Zuiden moeten! Het is maar een geluk, dat ik gisteren die voortvarende nieuwe klerk heb aangenomen want ik kan ieder ogenblik instorten!'
Op dat ogenblik keek hij geschrokken om, want er werd dringend op het venster geklopt...

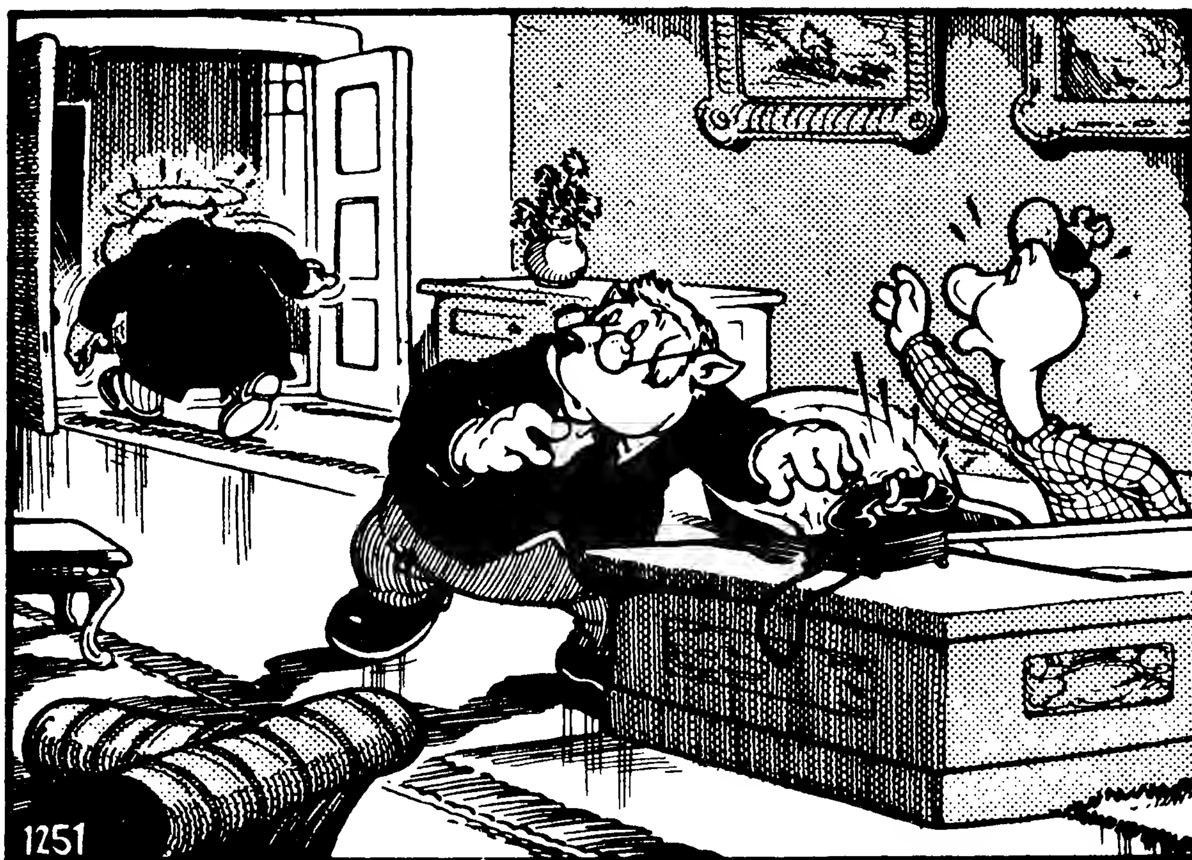

De burgemeester verhief zich moeizaam uit zijn zetel en strompelde naar het raam.
'Ik weet zeker, dat er aan het venster geklopt werd!' peinsde hij. 'Misschien heb ik het mij verbeeld, want mijn hoofd zit vol geluiden! Het lijkt wel alsof de hersens me als grauwe erwten door de schedel rollen. Maar ik ken mijn plicht als hoofd van deze gemeente. Ik zal het raam openen en kijken, al zou ik er ook een nieuwe kou bij vatten!'
Zo mompelende schoof hij het venster op en stak het hoofd naar buiten. Maar omdat hij naar beneden keek, zag hij niet wat er zich boven zijn hoofd afspeelde en dat werd hem noodlottig. Want de aandachtige lezertjes kunnen op het prentje zien, dat daar de ongunstige zakenman Hiep Hieper, met het hoofd naar beneden, aan de handen van zijn vriend Bul Super hing, terwijl hij een gummistok in de aanslag hield. En op het moment, dat het burgemeestershoofd in de raamopening verscheen daalde de rubber met grote kracht op de achterkant neer.
Met een kreet, die niets dierlijks meer had, tuimelde de ongelukkige zijn kamer weer in en kwam met een doffe dreun op de grond onder het venster terecht.
Op dat gerucht snelden de klerken Dorknoper en Waggel toe.
'Wat was dat?' riep de oude klerk eerste-klasse. 'Bent u gevallen, burgemeester? Voelt u zich niet wèl?'
'Num... oempf...' stamelde de heer Dickerdack. 'Ik... eh... oeh... ik heb... ik heb een scheut in het hoofd gekregen! De griep is me op de hersens geslagen! Ik ben... oempf... ik ben ziek! Zéér ziek! Ik ben ingestort! Bel de ziekteverzekering maar vast op, Dorknoper en geleid me naar de uitgang!'

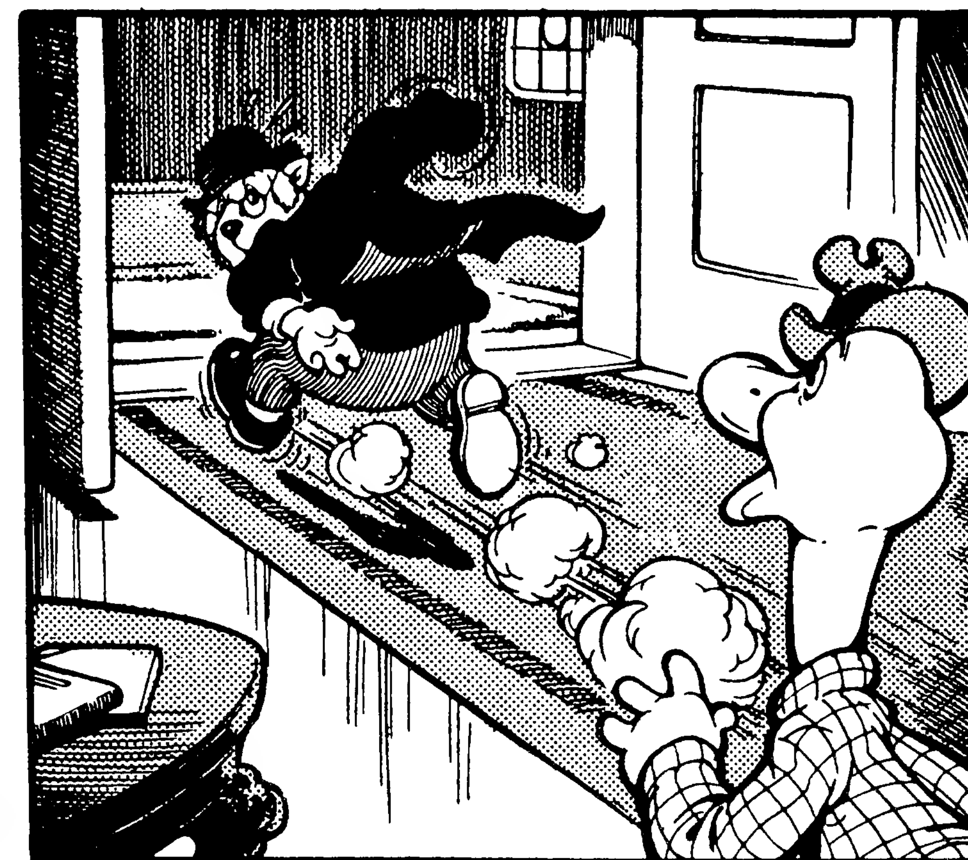

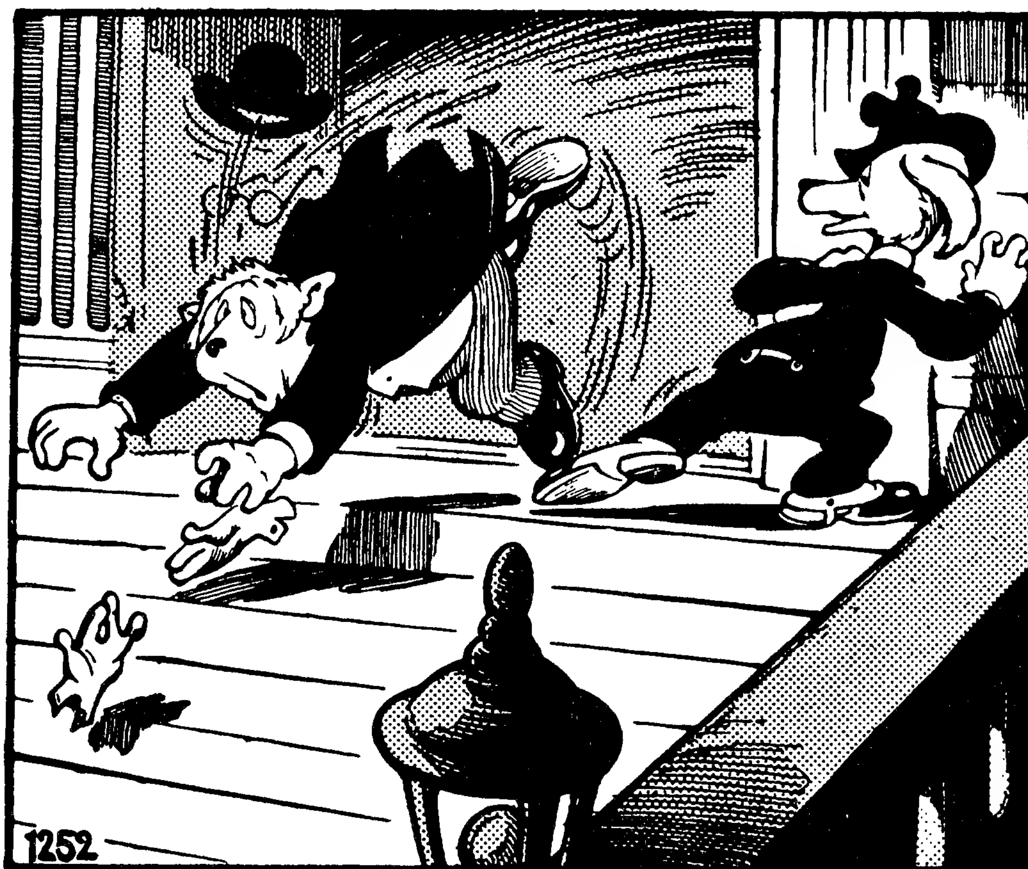
'Het is verschrikkelijk, dat u bent ingestort, burgemeester!' zei de oude klerk Dorknoper zorglijk. 'Wat moet er met deze arme, goede stad gebeuren, nu u er niet meer bent om leiding te geven en het roer in handen te houden?'
'Het is héél erg!' gaf de burgemeester toe, terwijl hij langzaam overeind krabbelde. 'Héél erg, Dorknoper! Maar gelukkig ben jij er nog om toezicht te houden. En bovendien is daar onze voortvarende klerk-derde-klasse Waggel! Ik benoem hem tot klerk-eerste-klasse, Dorknoper!'
'Heel goed, burgemeester!' zei de toegewijde ambtenaar. 'Maar wie neemt nu uw plaats in? De wethouders zijn ziek, de gemeente-secretaris is ziek en ik ben zelf ook niet helemaal wat je noemt!'
'Onzin!' sprak de burgemeester krachtig. 'Je moet niet direct toegeven aan ieder hoofdpijntje! Neem een voorbeeld aan mij. Altijd op mijn post, altijd werkzaam, altijd paraat, al dreunen ook mijn aderen en toeteren mijn oren. Maar ik heb de grens bereikt! Niemand kan van mij verwachten, dat ik werk wanneer de griep op mijn zenuwcentrum is geslagen. En daarom neem jij nu mijn plaats in totdat ik terugkom! En Waggel vervangt jou! Uit!'
De heer Dorknoper wilde nog iets in het midden brengen, maar de burgemeester legde hem met een kort gebaar het zwijgen op. Bovendien begon de klerk eerste-klasse W. Waggel luid te lachen.
'Hihihihi! Wat énig!' riep hij. 'Veel plezier, burgemeester! Maak maar flink pret, hoor. En kom maar niet te gauw terug, want ik vind het reuze fijn om iedereen te vervangen en zo!'
'Mooi!' zei de burgemeester getroffen. 'U bent een flink ambtenaar, meneer Waggel! Zó moesten er meer zijn!'

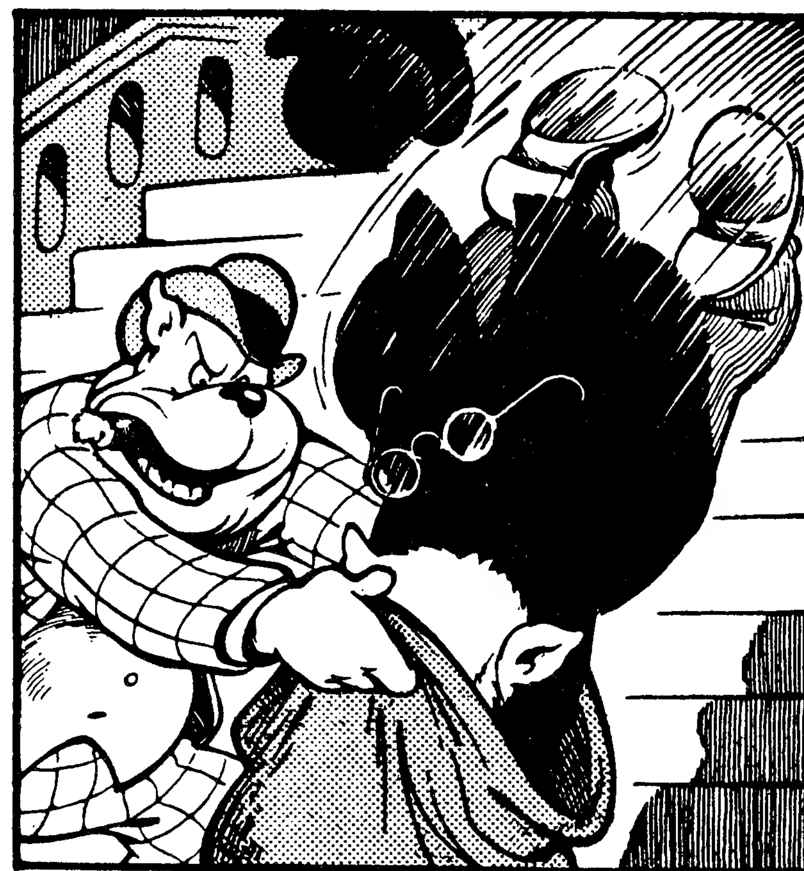
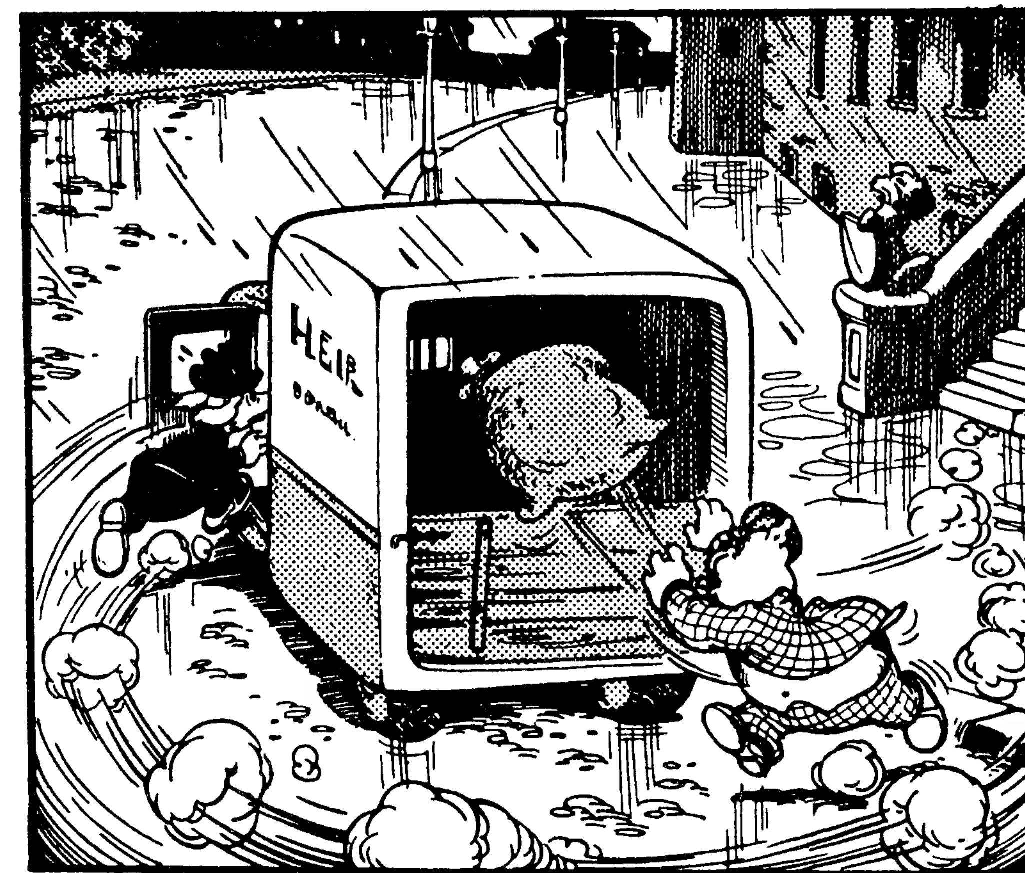

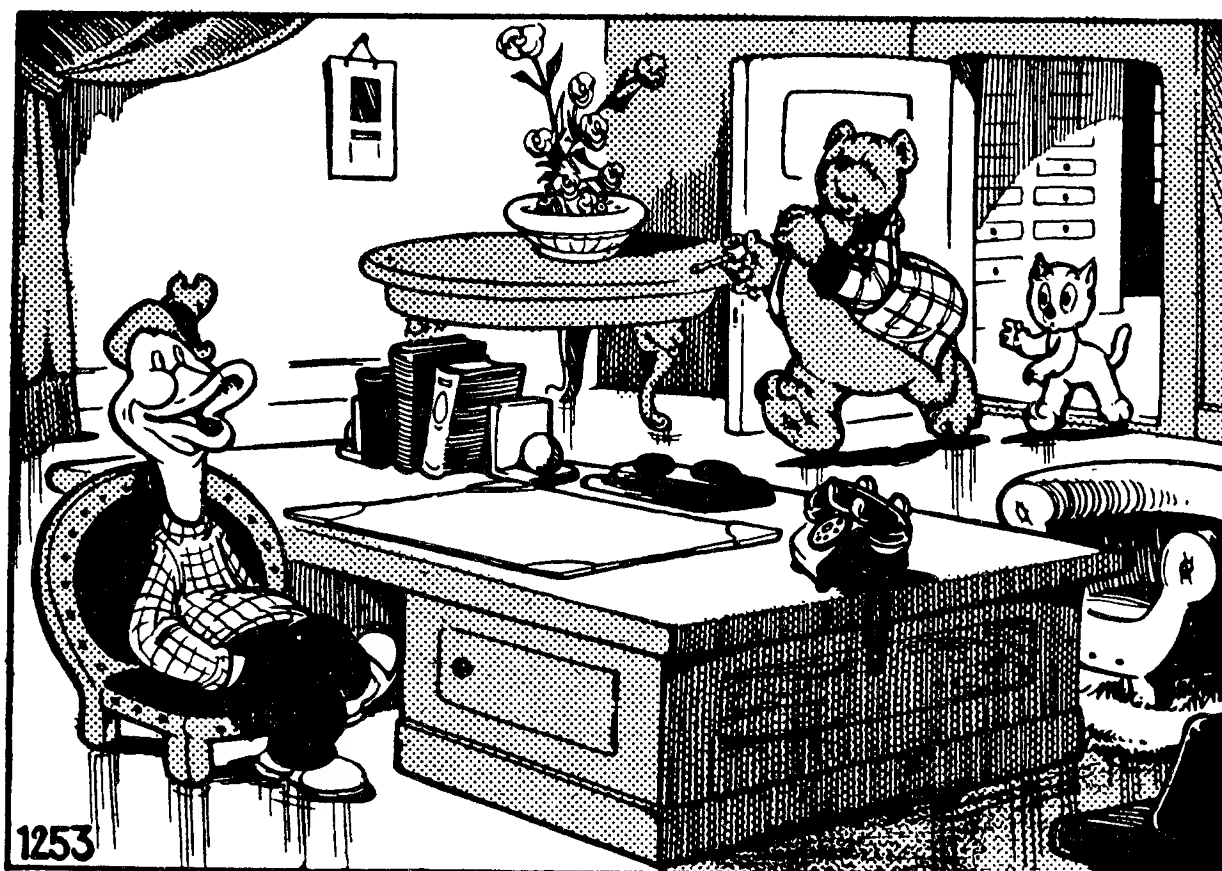

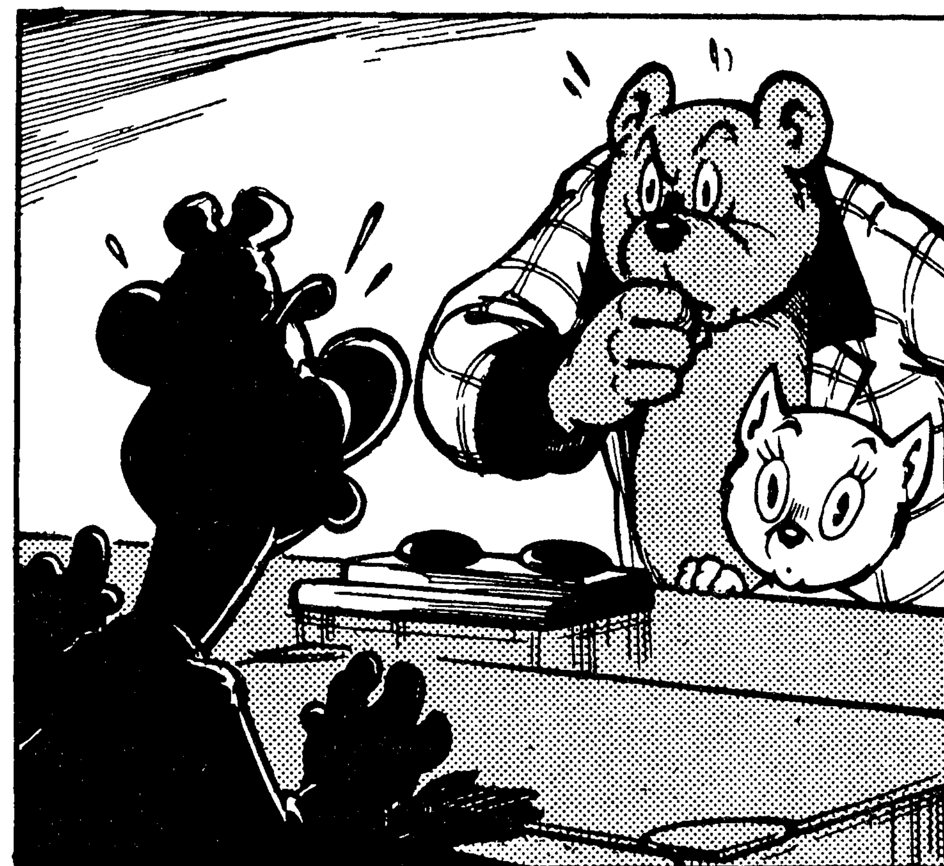
Burgemeester Dickerdack wankelde met onzekere passen de deur uit om zich door de regen naar zijn ziekbed te spoeden en alles in gereedheid te brengen voor zijn tocht naar het Zuiden.
'Doet uw best, heren!' sprak hij moeilijk. 'De stad rekent op u! Ach, ach! We maken zware tijden door! Vaart wel!'
'Dàg!' riep Wammes uitgelaten. 'De groeten hoor!' Hij wachtte tot de deur was dichtgevallen en wendde zich toen tot de oude klerk Dorknoper.
'Wat gaan we nu doen?' vroeg hij vrolijk. 'Ga je mee prikkeltjeslimonade kopen?'
'Foei!' sprak de heer Dorknoper terechtwijzend. 'We zijn ernstige ambtenaren, meneer Waggel! We moeten oppassen, dat men ons niet voor caricaturen gaat aanzien – onze positie is uiterst delicaat!'
Hier werd hij onderbroken door het bellen van de telefoon. Met een voorzichtig gebaar greep hij de hoorn en zei: 'Met het raadhuis van Rommeldam! Ja, met Dorknoper persoonlijk! Ja, ik heb de eer de burgemeester te vervangen! O juist... ja... ja... ik kom onmiddellijk!' En met een kwieke beweging legde hij de hoorn weer neer en schoot in zijn jas.
'Ik moet even weg, meneer Waggel!' riep hij over zijn schouder. 'Een spoedgeval! Het uitdelen van een kunstsubsidie aan een behoeftig beeldhouwer! Maar over een uurtje ben ik weer terug. U kunt mij zo lang vervangen!'
Zo bleef Wammes Waggel dus alleen achter op het stille stadhuis. Het duurde een poosje vóórdat hij precies begreep wat de heer Dorknoper gezegd had maar toen maakte hij een luchtsprong. 'Grutjes! Wat ben ik nu hóóg!' riep hij uit. 'Nu vervang ik iedereen! Hoger kan het niet!'

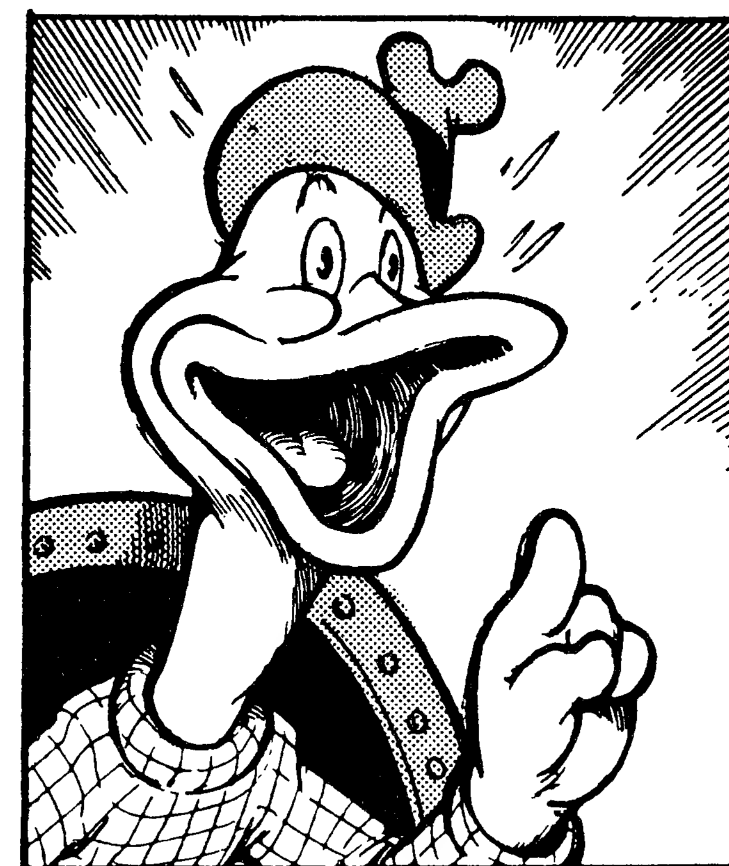

De bejaarde klerk-eerste-klasse Dorknoper snelde met grote voortvarendheid de stoepen van het raadhuis af en dat werd hem noodlottig. Hij had beter moeten weten. Een ambtenaar ten stadhuize behoort zich niet snellend voort te bewegen – hij moet bedachtzaam de ene voet voor de andere plaatsen en steeds bedenken, dat snelheid niet bij zijn beroep past. Bovendien staat het niet. Maar waarschijnlijk werkte de grote verantwoordelijkheid, die op zijn schouders drukte nu de burgemeester ziek was, op zijn zenuwen en vergat hij zichzelf.
Hoe dan ook, de oude heer Dorknoper snelde van de stoepen af en struikelde over de voet, die een ongunstig iemand op zijn weg stak. Die iemand was Hiep Hieper.
Met een onaangename lach keek de schurk naar de tuimelende figuur van de oude ambtenaar en hij stak geen hand uit om diens val te breken.
Het zou dan ook een verschrikkelijke smak geworden zijn, wanneer beneden aan de stoep Bul Super niet had gestaan om de ongelukkige op te vangen. Hij deed dit door een grote aardappelzak geopend in de baan van Dorknoper's val te houden en toen de ambtenaar daar in geploft was, snoerde hij met grote snelheid een koordje om het boveneinde, slingerde de zak in een gereedstaande vrachtauto en sprong achter het stuur. Hieper volgde hem en even later snorde het voertuig weg, zonder een spoor achter te laten.
Het zal iedereen nu wel duidelijk zijn, dat Super degene was, die de beklagenswaardige klerk had opgebeld om hem weg te lokken en hem te kunnen ontvoeren. En iedereen zal ook wel begrijpen, dat de toestand van de goede stad Rommeldam er nu somber uitzag...

Intussen zat Wammes Waggel achter het bureau van de burgemeester te wachten tot de oude Dorknoper zou terugkeren. Maar dat duurde lang, erg lang (en dat zou nog wel langer gaan duren, omdat de brave ambtenaar door de schurken Super en Hieper ontvoerd was, zoals we weten).

Wammes had dan ook net voor zichzelf vastgesteld , dat zijn chef wel een griepaanval gekregen zou hebben, toen er werd geklopt en heer Bommel en Tom Poes binnentraden.

'Dag Wammes!' zei heer Bommel afgemeten. 'Ik wens je chef te spreken!'

'Ha, die luitjes!' riep Wammes vrolijk. 'Leuk dat jullie eens langs komen. Ga zitten! Willen jullie een zuurtje?'

'Onzin!' zei heer Ollie. 'Ik wil je chef spreken, Wammes! Ik wil eens haarfijn nagaan, hoe de toestanden hier zijn! Het bevalt me niets, dat jij hier het werk doet! Ik heb niets tegen je, als je begrijpt, wat ik bedoel, jonge vriend, maar hier hoor je toch niet! Waar is je chef!'

'Ik ben mijn chef!' zei Wammes tevreden.

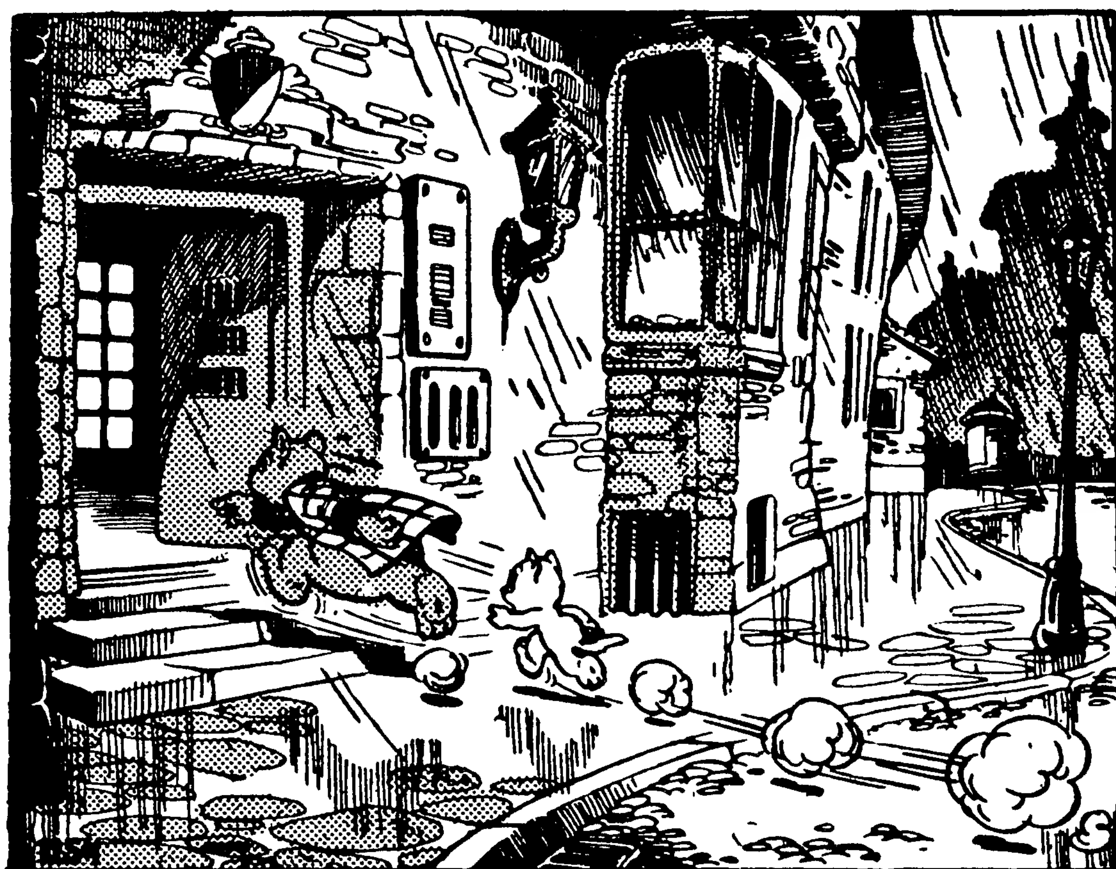
'Wàt!?' riep heer Bommel ontsteld. 'Wàt bedoel je?'

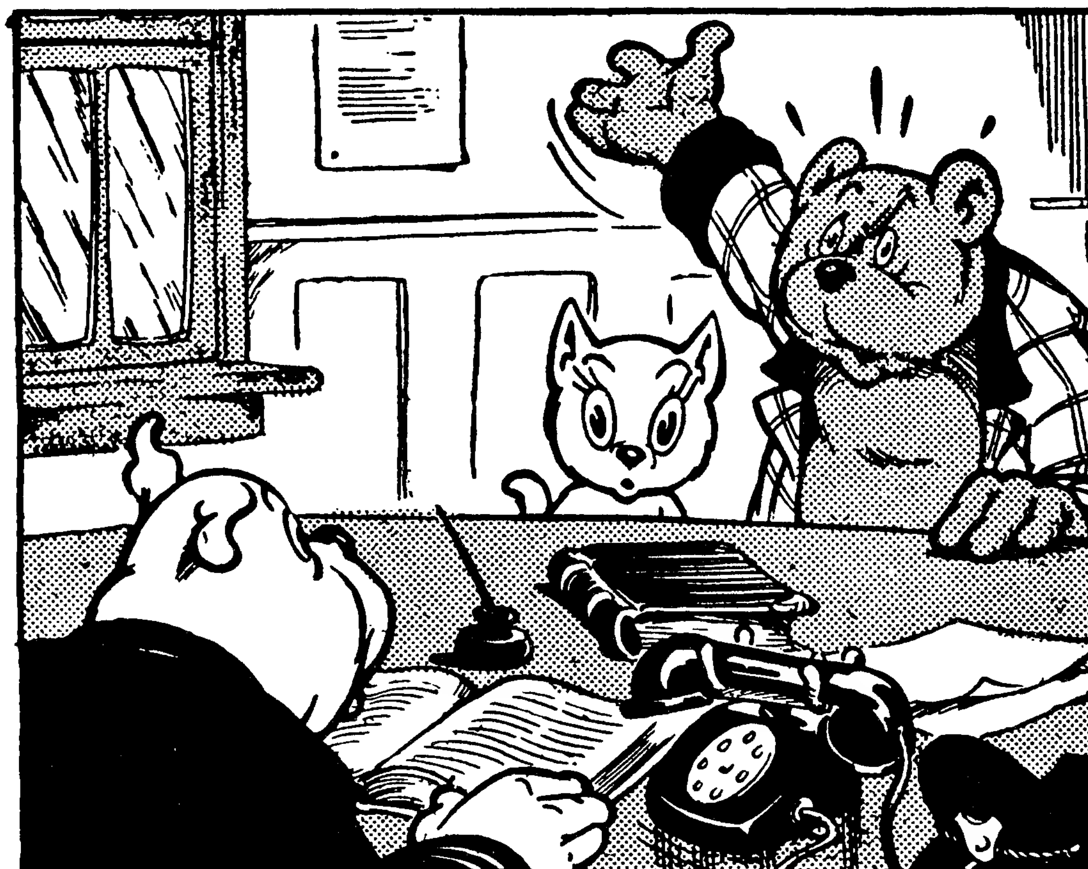
'Meneer Dorknoper is ingestort!' legde Wammes Waggel uit. 'Hij is weggegaan en niet teruggekomen en nu vervang ik hem!'

'Wat een toestanden!' stamelde heer Ollie. 'Dan moet ik onmiddellijk de burgemeester spreken! Onmiddellijk! Dit is te erg!'

'Hihihihi!' riep Wammes uitgelaten. 'Gefopt! Ik ben de burgemeester! Meneer Dickerdack is ook ingestort en toen moest meneer Dorknoper hem vervangen en ik moet meneer Dorknoper vervangen en toen is meneer Dorknoper ingestort en toen moest ik iedereen vervangen. En nu ben ik burgemeester! Hoog hè? Vinden jullie het niet enig?'

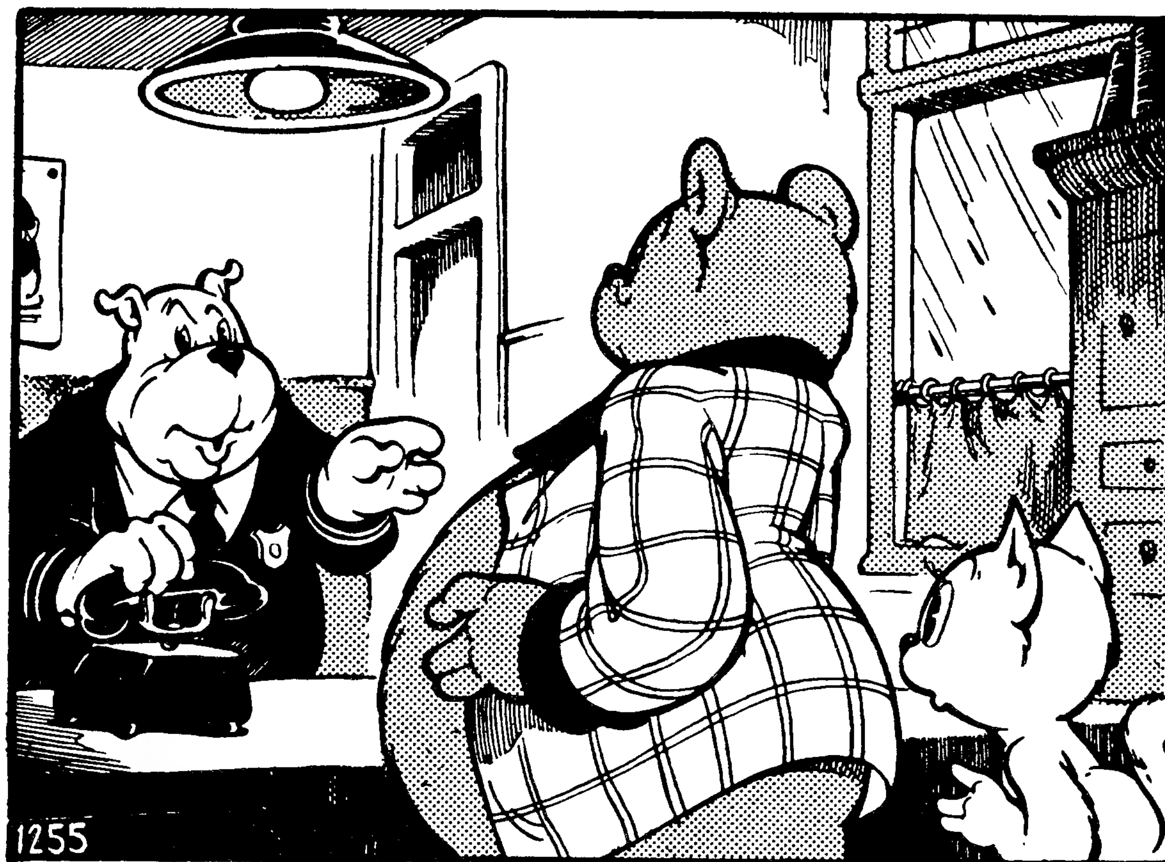
Maar het was duidelijk te merken, dat heer Bommel het niet enig vond. Hij uitte een gesmoord gekreun en wankelde naar de deur...

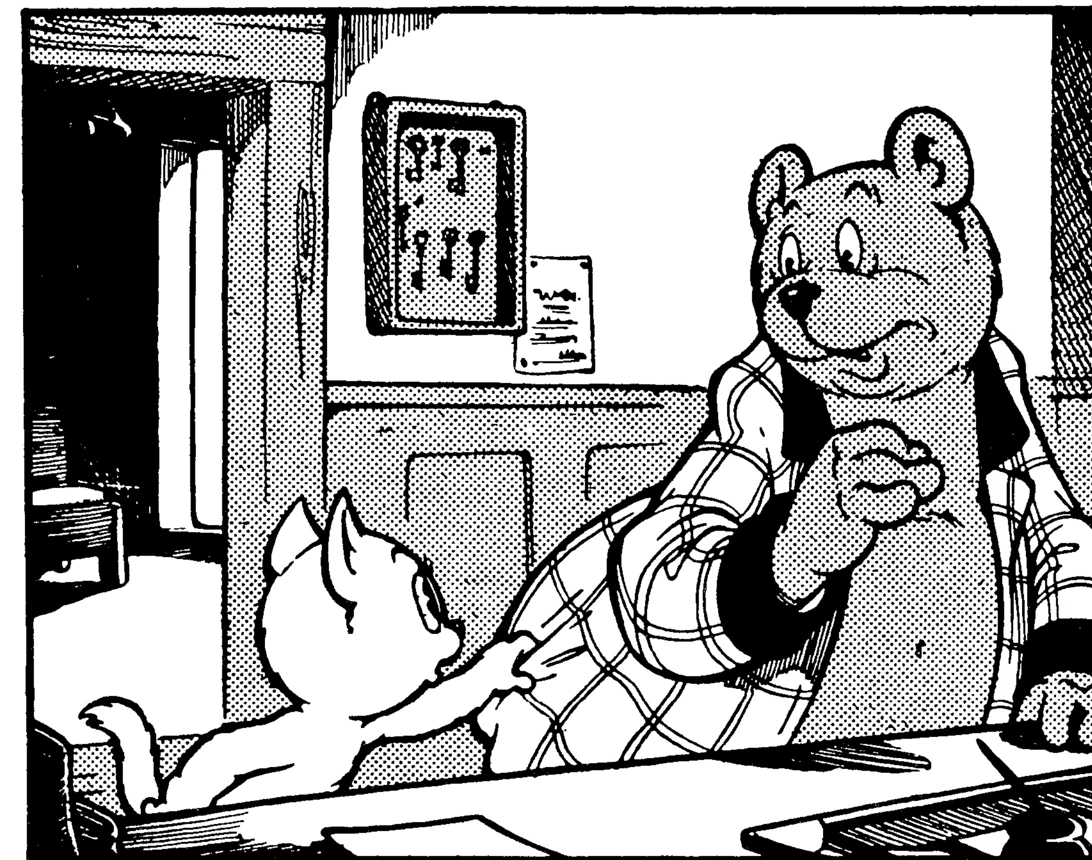

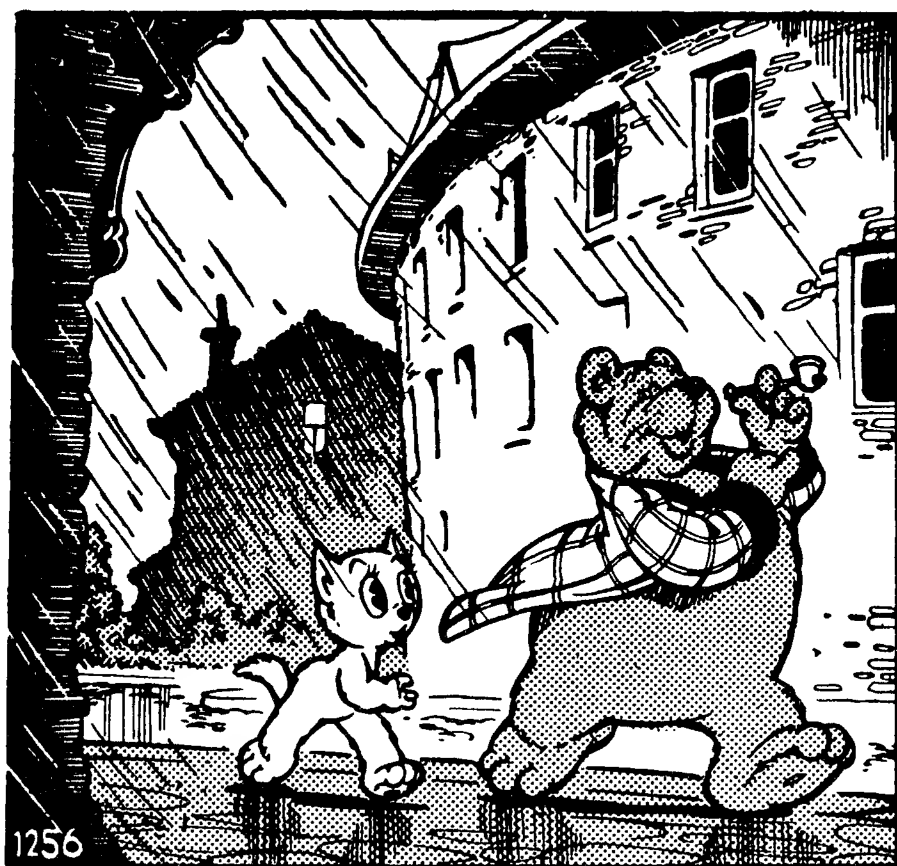
Heer Bommel greep Tom Poes bij de arm en trok hem mee naar het politie-bureau, waar hij zonder kloppen de kamer van commissaris Bulle Bas binnensnelde.
'Het is hier een verschrikkelijke toestand, commissaris!' klaagde hij.
'Kom, kom!' sprak de commissaris kalmerend. 'Wat is er aan het handje? Een inbraak? Een beroving? Spreek vrij uit, heer Bommel!'
'Iedereen is ziek?!' riep heer Bommel. 'Iedereen is ingestort... en'
'Dat is heel naar!' zei de politiechef kort. 'Maar als u klachten hebt moet u naar de dokter gaan en niet naar mij. Ik heb het druk!'
'U begrijpt het niet!' riep heer Ollie. 'De burgemeester is ziek en wordt nu vervangen door Wammes Waggel!'
'Hm!' zei Bulle Bas. 'Waggel? Waggel? Waarom Waggel?'
'Die is klerk op het stadhuis!' zei Tom Poes. 'En omdat iedereen daar ziek is, vervangt hij iedereen!'
'Dat is heel duidelijk!' zei de commissaris. 'Dat is de normale gang van zaken! Wat is daar op tegen?'
'Alles?!' riep heer Bommel handenwringend. 'Hoe kan iemand als Wammes Waggel nu de stad besturen? Het is belachelijk!'
'Hm!' zei commissaris Bulle Bas. 'Ik begrijp niet wat hier belachelijk is! Het besturen van een stad is een ernstige zaak, wie het nu ook doet! Maar ik zal de burgemeester eens opbellen, om u een plezier te doen!'
En hij greep de telefoon en draaide een nummer.
'Hallo burgemeester, met commissaris Bas!' riep hij. 'Is het u bekend, dat een zekere Waggel u vervangt?'
'Best!' kraakte de stem van de burgemeester aan de andere kant van de lijn. 'Heel best! Een voortvarend ambtenaar! En stoor me nu niet meer, want ik ben bezig naar het Zuiden te gaan!'

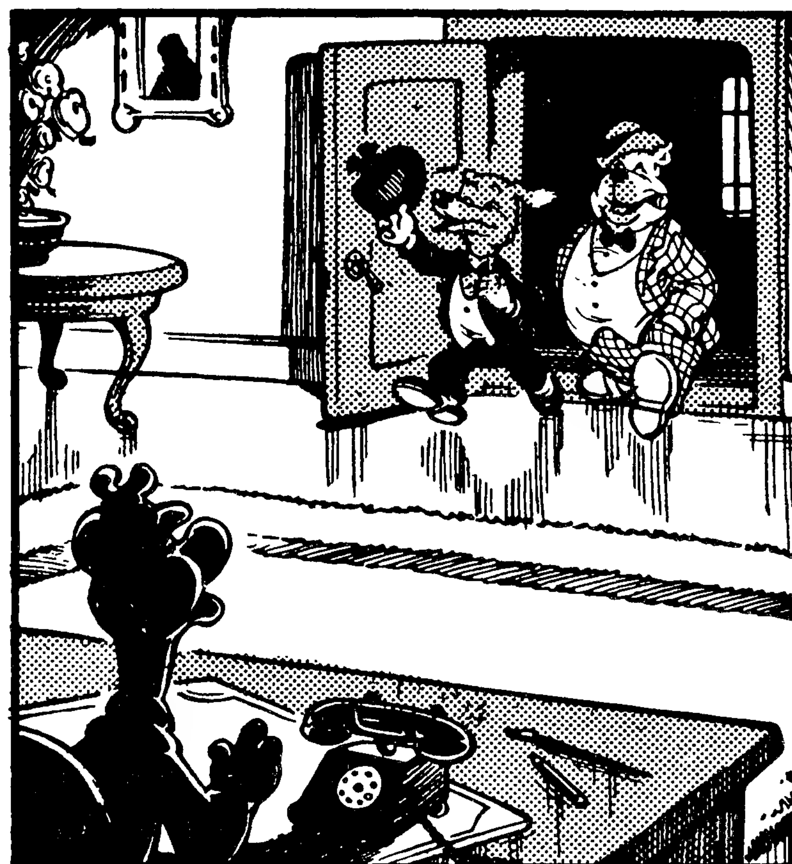

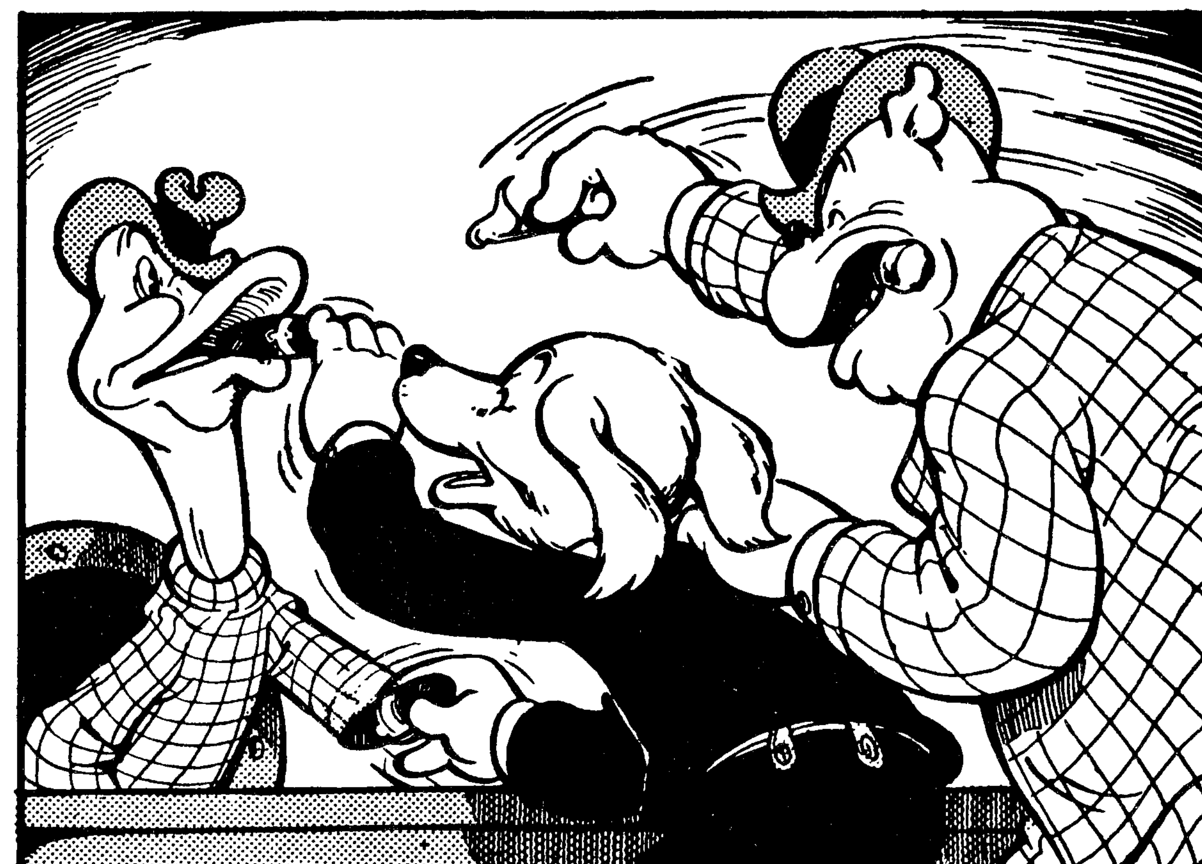

Commissaris Bulle Bas legde rustig de telefoon op de haak en wendde zich tot heer Bommel.
'Het is in orde!' sprak hij. 'De burgemeester liet zich zéér waarderend uit over de klerk Waggel. 'Een voortvarend ambtenaar' noemde hij hem en dat liegt er niet om, wat? En verder wil hij nu niet meer gestoord worden, want zijn edelachtbare vertrekt naar het Zuiden. Hm! Dat is alles, meneer Bommel! Ik raad u aan nu niet verder die opruiende taal over de gezagdrager Waggel te laten horen, want dat is strafbaar! Goede middag, heren!'
'En... oh!' zei heer Bommel bedrukt. 'Oh! Opruiende taal, hè? Ach, ach! Waar moet het heen met deze goede stad? Ik voorzie niets dan ellende als u begrijpt wat ik bedoel! Ach, wat een tijden!'

'Niet zo somber, heer Ollie!' zei Tom Poes troostend. 'Laten we proberen er het beste van te maken! In het begin van deze geschiedenis had u het over het oprichten van een partij. De Partij van de Blijheid, weet u wel? Zou dat niet iets zijn?'
Heer Ollie keerde zich om en keek Tom Poes nadenkend aan. Toen verscheen er langzaam een glimlach op zijn sombere trekken en er kwam een schittering in zijn doffe ogen.
'Juist!' zei hij. 'Nèt wat ik wilde zeggen, voordat je me in de rede viel, jonge vriend! Niet altijd alles van de sombere kant bezien, wilde ik zeggen. Zoek de lichtpuntjes, wilde ik uitroepen. Met fijne humor de scherpe kantjes van het leven slijpen! Juist, Tom Poes! Volg me, jonge vriend! We gaan de Partij van de Blijheid oprichten! Nu onmiddellijk! Op naar het stadhuis!' En hij stapte veerkrachtig de regen in...

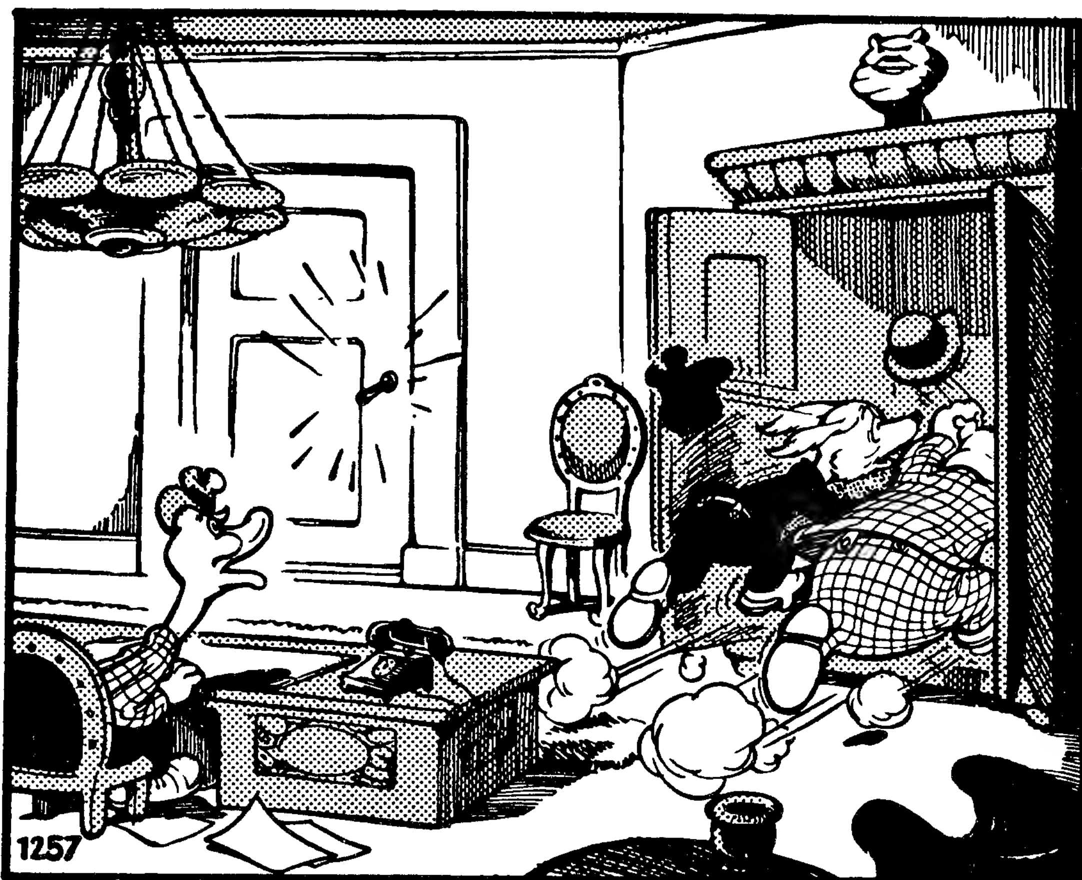

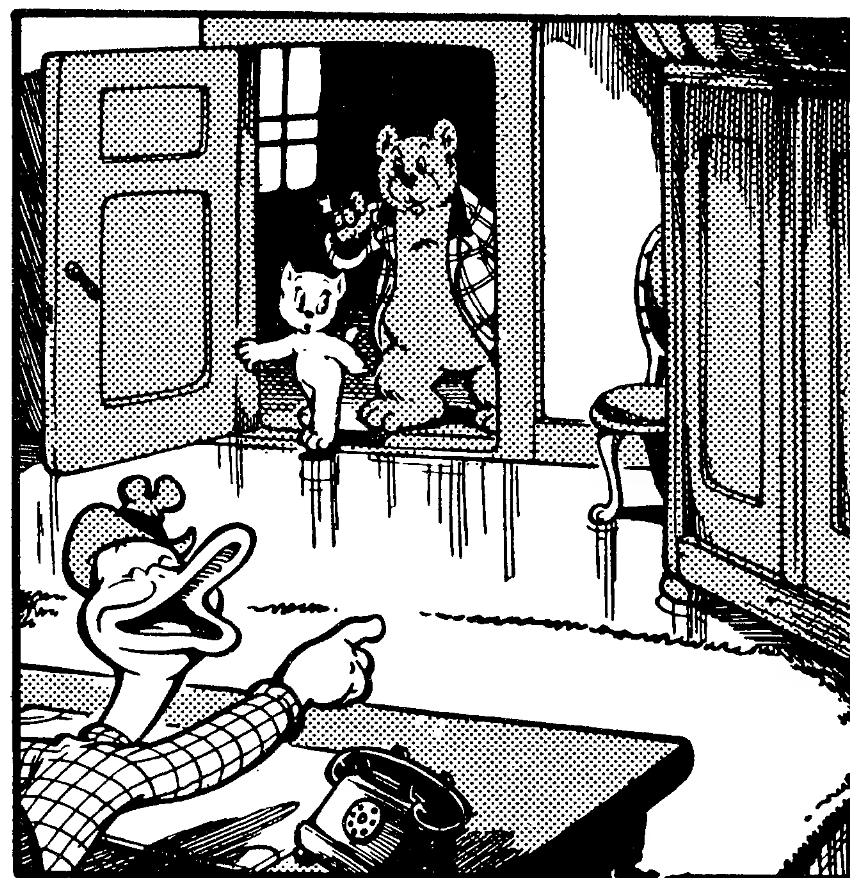
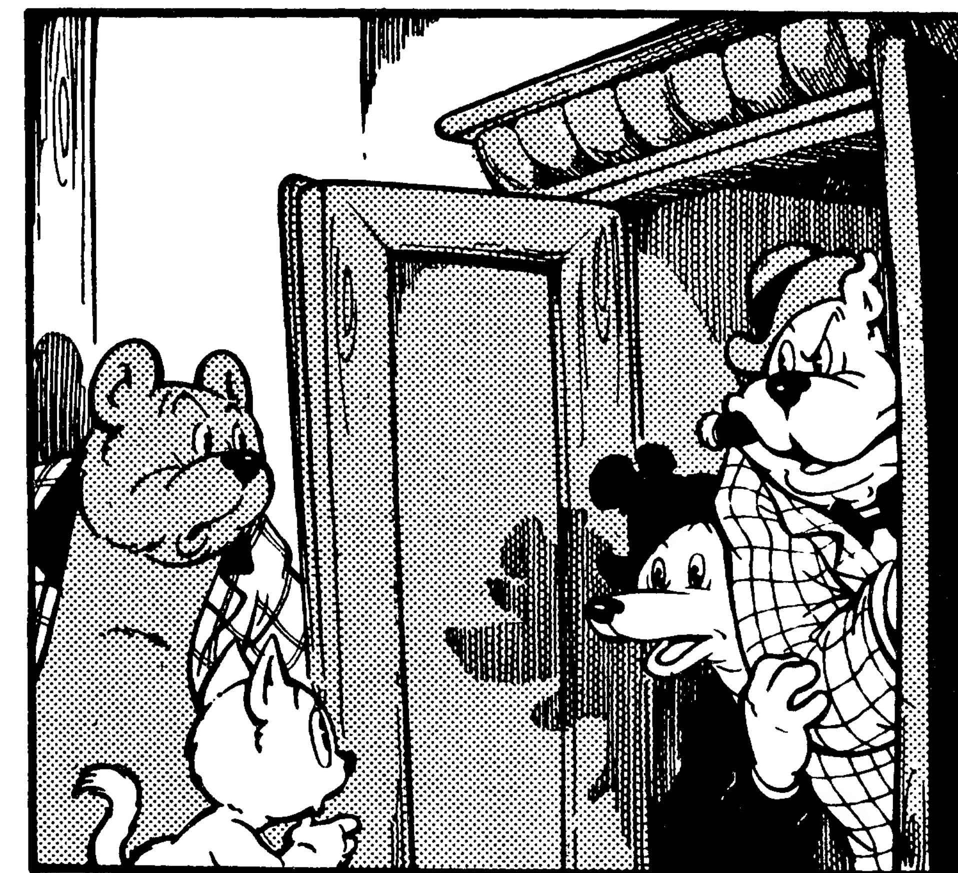

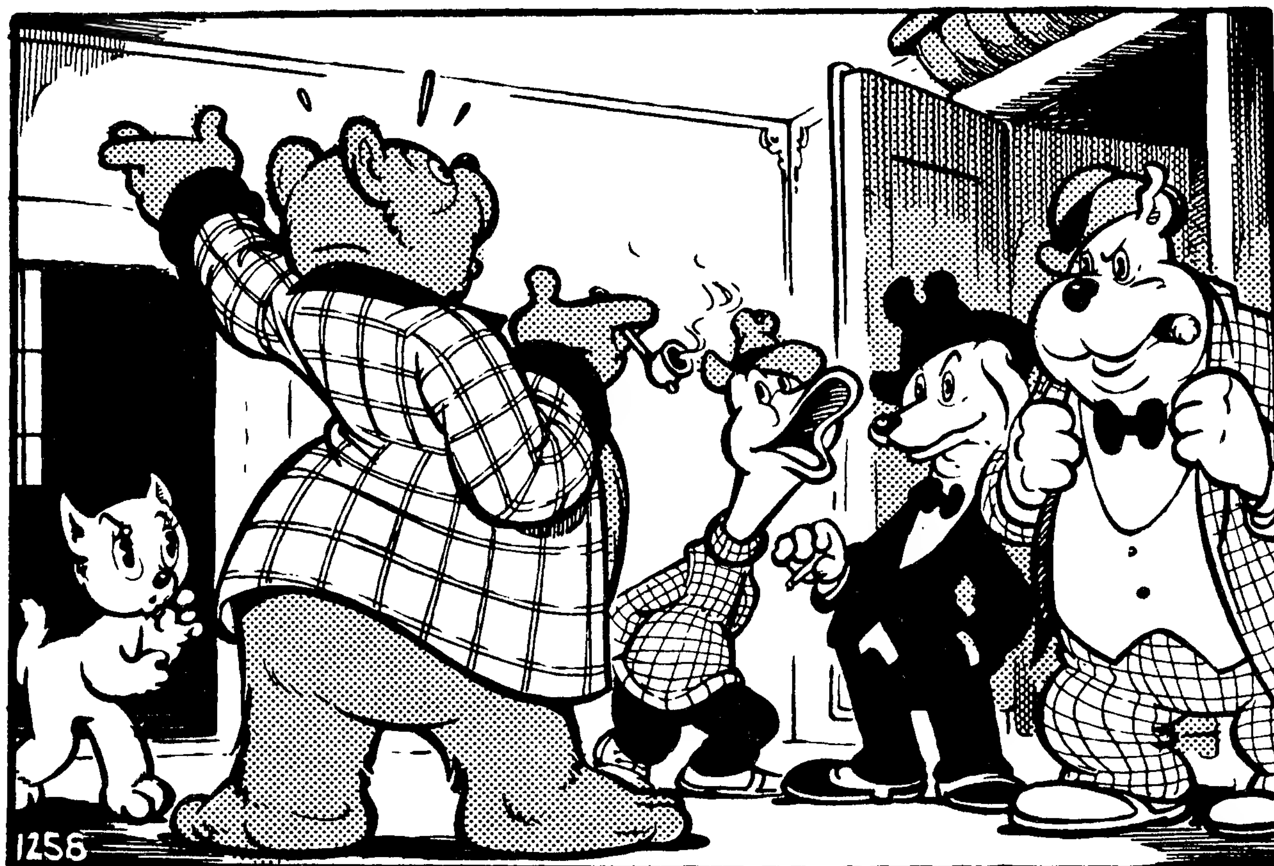
'Wat gaat u op het stadhuis doen?' vroeg Tom Poes, toen hij samen met heer Bommel door de regen stapte. 'Er is immers niemand dan Wammes Waggel, die iedereen vervangt?'
'Dat is het hem juist!' sprak heer Bommel ernstig. 'In de nood der tijden leert men de heer kennen. Iedereen is ons door ziekte ontvallen. Onze leidende figuren zitten voor hun gezondheid in het Zuiden en alleen deze Waggel zit daar nog. Welnu, Tom Poes, het is mijn plicht als Bommel en als heer om hem te gaan steunen en schragen, als je begrijpt wat ik bedoel. En hoe zouden we hem beter kunnen steunen dan door de Partij van de Blijheid?'
Intussen zat Wammes Waggel in de burgemeestersstoel en kortte zich de tijd door mooie figuurtjes in het bureau te snijden, toen Bul Super en Hiep Hieper binnentraden.
'Ha! meneer Waggel!' riep Super. 'We hebben gehoord, dat u hier helemaal alleen zit!'

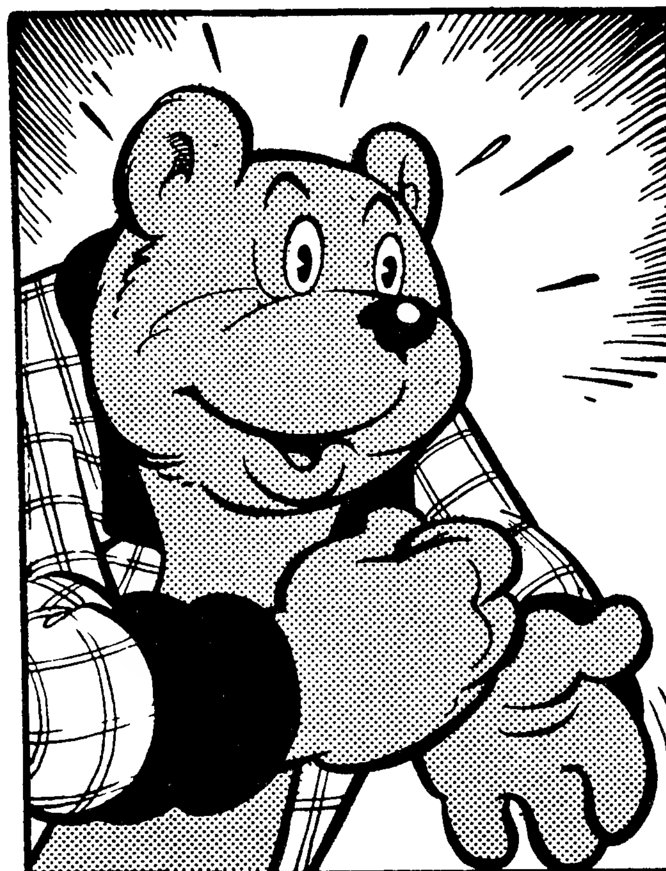
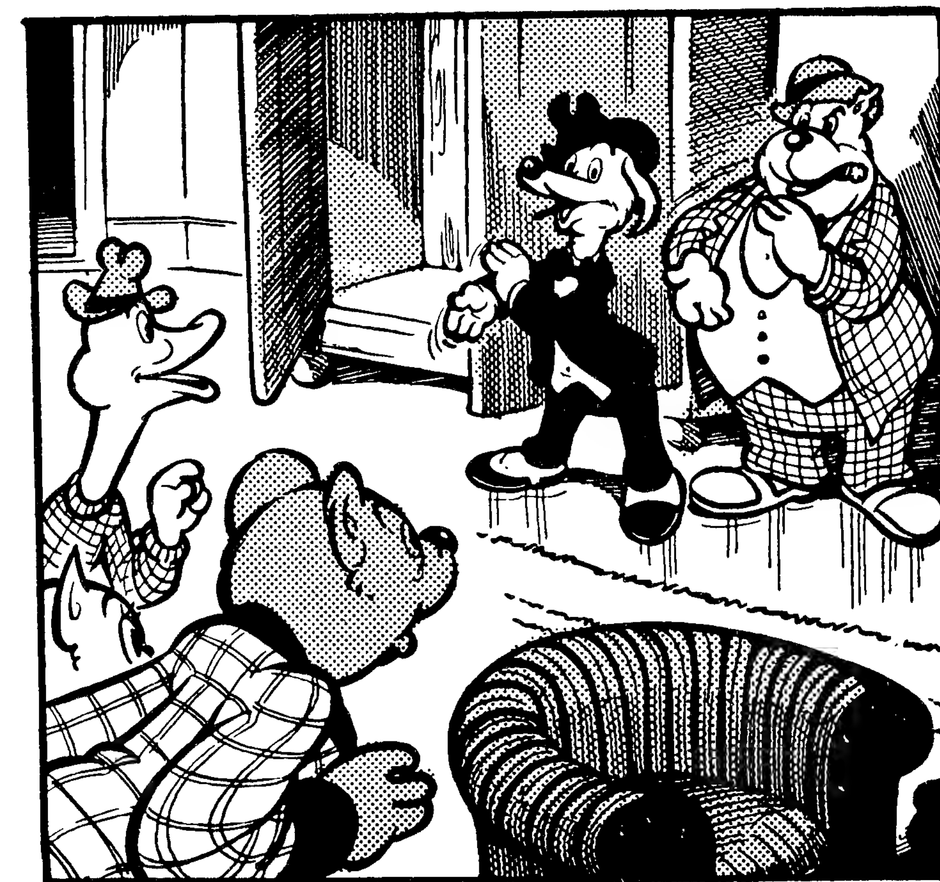
'Kan je dat dan horen?' vroeg Wammes verbaasd.
'Huh? Wat?' vroeg Super. 'Hm... eh... dat u hier helemaal alleen zit, zei ik. Ik hoorde, dat iedereen nu ziek is en dat u àl het werk moet doen. We begrijpen, dat dat te veel is voor één persoon!'
Wammes keek twijfelend naar de uitgesneden figuurtjes op het lege bureaublad en legde zijn zakmesje neer.
'Ja!' gaf hij toe, 'het is reuze druk! Maar wel enig, hoor!'
'Dat is mannentaal!' riep Super, hem op de schouder beukende. 'Steek een sigaar op, Waggel!'
'Ja, steek een sigaar op!' riep Hieper, 'dat is mannentaal, hè baas?'
'Juist!' zei Super. 'We komen je helpen, Waggel! Drie weten meer dan één, nietwaar? En ik heb een paar aardige ideetjes! We gaan deze suffe stad eens op poten zetten!'
'Hihihi!' giechelde Wammes. 'Een stad op poten! Wat grappig! Ja, laten we dàt gaan doen!'

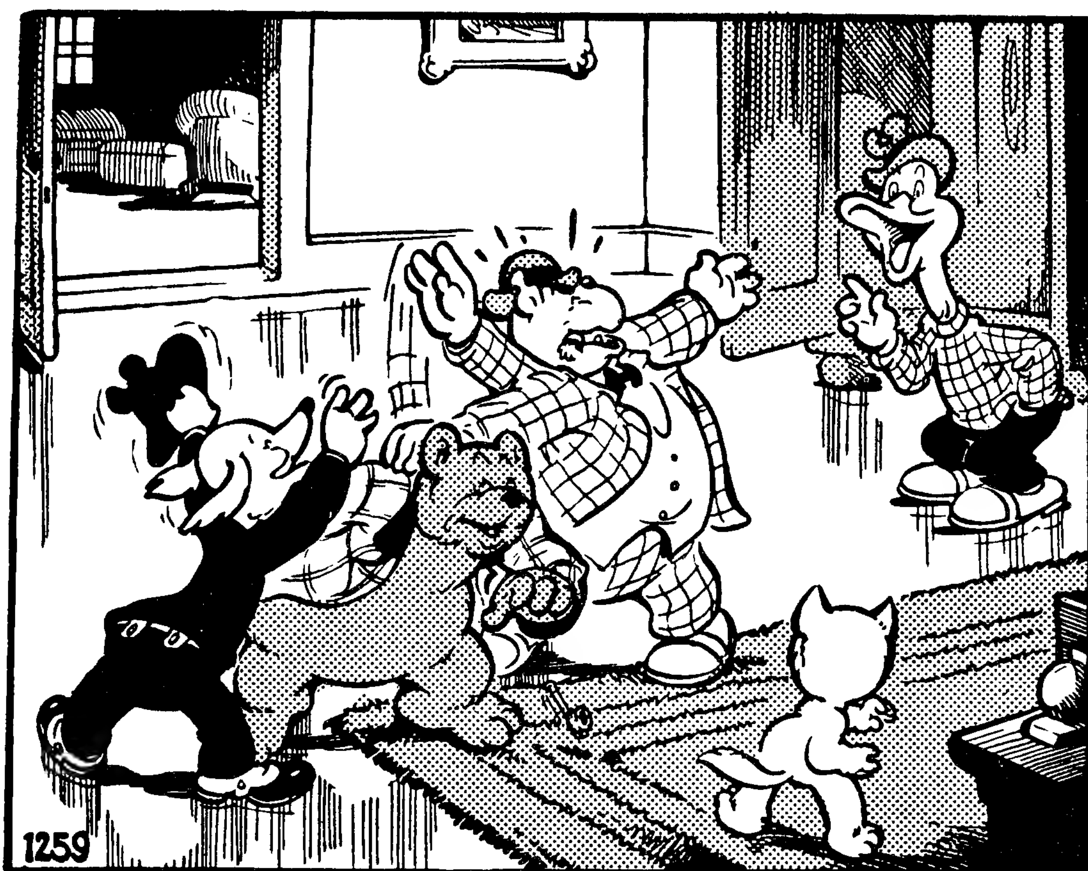

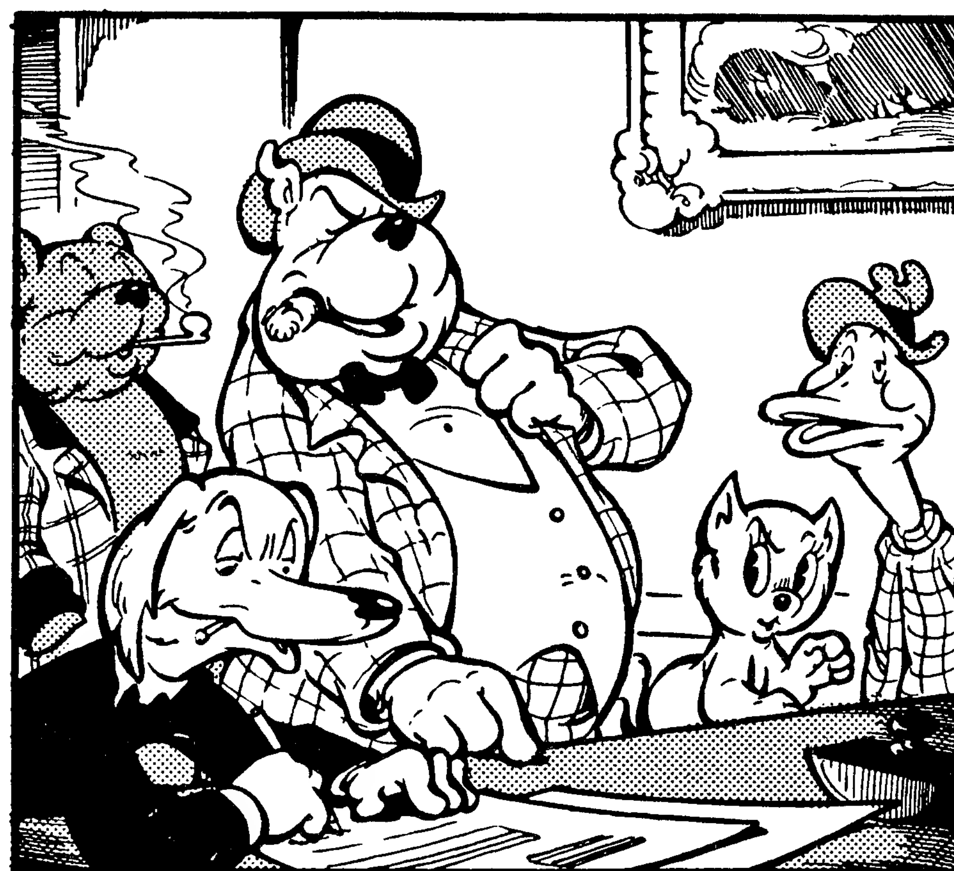
'Mooi!' zei Bul Super, 'ik voel, dat er zaken te doen zijn, als men eenmaal in het stadhuis zit. Men moet er een neus voor hebben, maar dan is het ook een Super-betrekking, wat?'
Op dat moment werd hij onderbroken door een klop op de deur.
'Halt!' siste Super, 'daar is iemand! We mogen hier niet gezien worden, Hiep! Kom mee! Spring in die kast daar!'
De beide ongunstige zakenlieden verdwenen in de kast en trokken de deur dicht, precies op het ogenblik, dat de kamerdeur geopend werd en Tom Poes en heer Bommel binnen stapten.
Wammes Waggel barstte in een onbedaarlijk gelach uit en sloeg zich op de dijen van plezier. Heer Ollie trad naar voren en keek hem misprijzend aan.
'Hoor eens, jonge vriend!' zei hij afgemeten. 'Zó begroet men hier geen heer! Een glimlach of een verheugde blik is goed en zelfs aan te bevelen; een schalkse uitroep valt te billijken, maar dit gegier is stuitend, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Oehoehoehihihi!' riep Wammes, naar de kast wijzend, 'hij is goed! Hij is enig! Hoehoehihi!'
'Wie?' vroeg heer Bommel koeltjes. 'Wie is goed en enig?'
'D-daar!' hikte Wammes, 'd-daar, in d-die kast! Super en Hieper spelen verstoppertje! O, wat leuk!'
Tom Poes stapte op de kast af en opende de deur en de beide schurken keken beteuterd de kamer in.
'Wat betekent dit?' vroeg heer Bommel op strenge toon. 'Wat hebben jullie hier te maken? Wat doen jullie daar?'

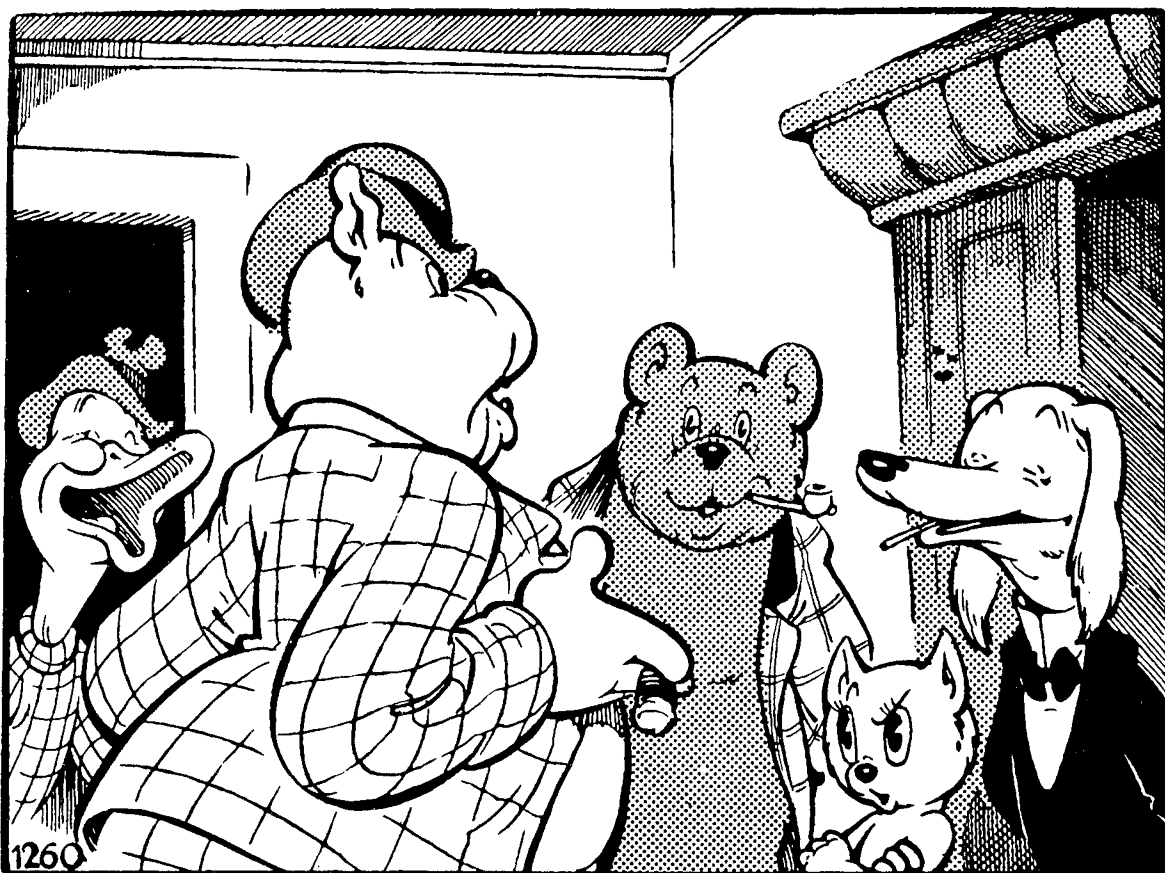

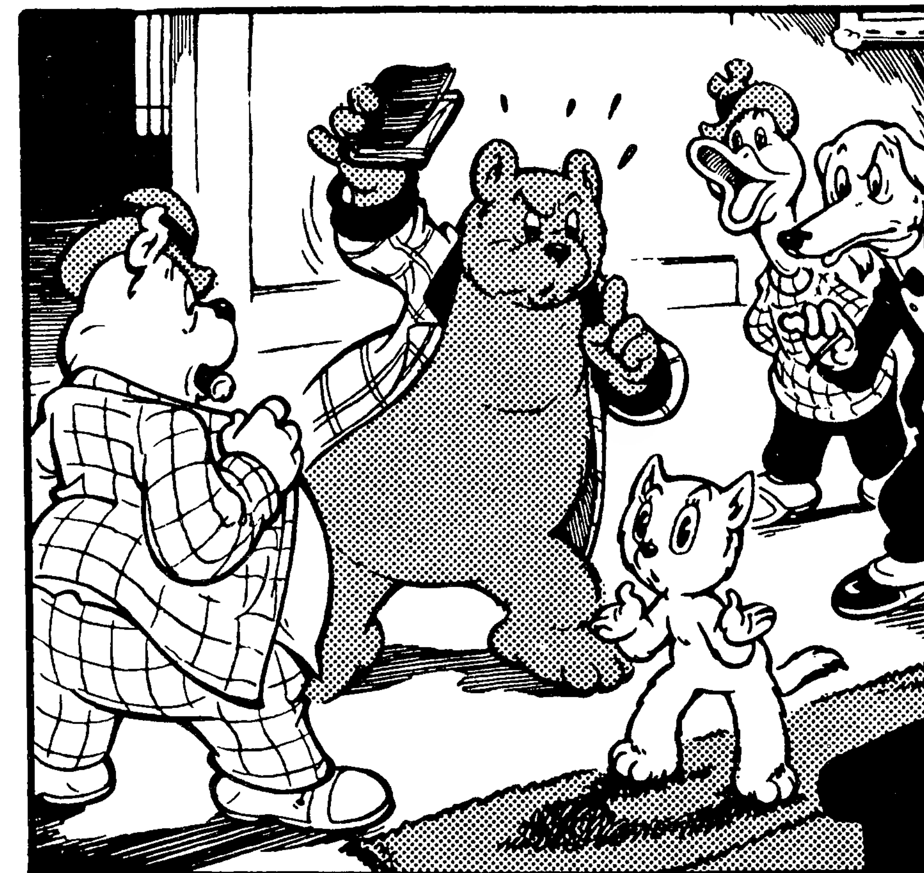
Heer Bommel nam een fiere houding aan, keek wat wantrouwig naar Super en Hieper en richtte zich toen tot Wammes Waggel.
'Heer Waggel,' sprak hij: 'ik kom heden niet tot u als Bommel, als heer Bommel, mag ik wel zeggen, maar als oprichter van de Partij van de Blijheid!'
'Hihihi!' zei Wammes, 'je ziet er anders net zo uit als altijd, hoor!'
'Ahum!' vervolgde heer Ollie, zonder op deze onderbreking te letten, 'de stad Rommeldam verkeert in een gedrukte stemming. Er heerst griep en hoofdpijn en bovendien regent het! Al in geen dagen heb ik een lach gehoord! Geen blijde kinderstemmen zingen een lustig lied en de enige voorbijganger die ik hedenmiddag tegenkwam was een deurwaarder. Dat is tekenend, nietwaar? Welnu, ik voel mijn plicht als burger van deze gemeente en ik voel, dat ik een daad moet stellen, waar anderen aarzelen. Want niemand doet iets en ook 't gemeentebestuur blijft werkeloos. Daarom kom ik hier, heer Waggel! Ik stel u voor de handen inéén te slaan. Laat ons samen werken om onze geliefde stad op te heffen uit deze poel van gedruktheid, als u begrijpt, wat ik bedoel! Laat ons toetreden tot de Partij van de Blijheid en laat niemand achterblijven!'
Heer Bommel zweeg hijgend. Hij wiste zich het voorhoofd af en keek wat aarzelend naar het dom-lachend gelaat van de stadsbestuurder Waggel. Maar vóórdat die iets had kunnen zeggen barstte er een stormachtig applaus los. Het waren de zakenlieden Super en Hieper, die juichend in de handen klapten. Ze schenen zeer geroerd te zijn, want hun ongunstige gelaatstrekken straalden en Hieper pinkte een traan weg.
'Dat was mooi, Bommel!' riep Super. 'Dat was drommels mooi!'
'Dat was mooi, hè baas!' riep Hieper, 'dat was zó uit het hart gegrepen!'

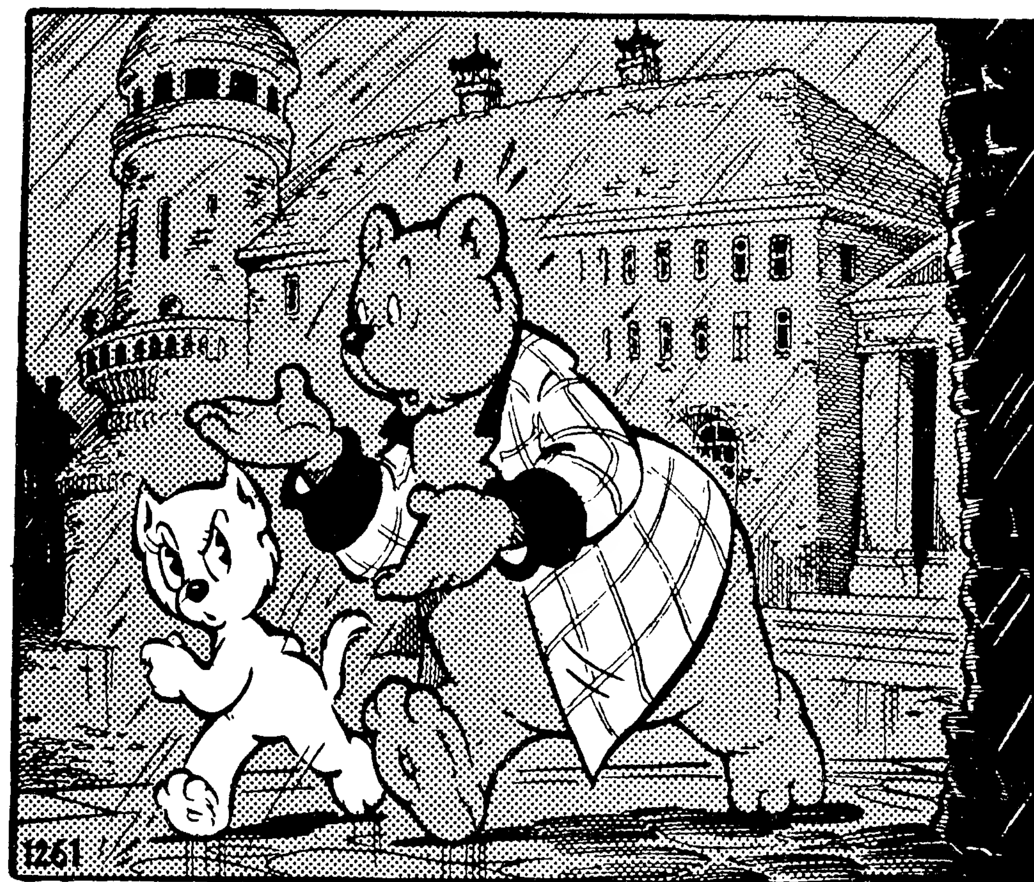

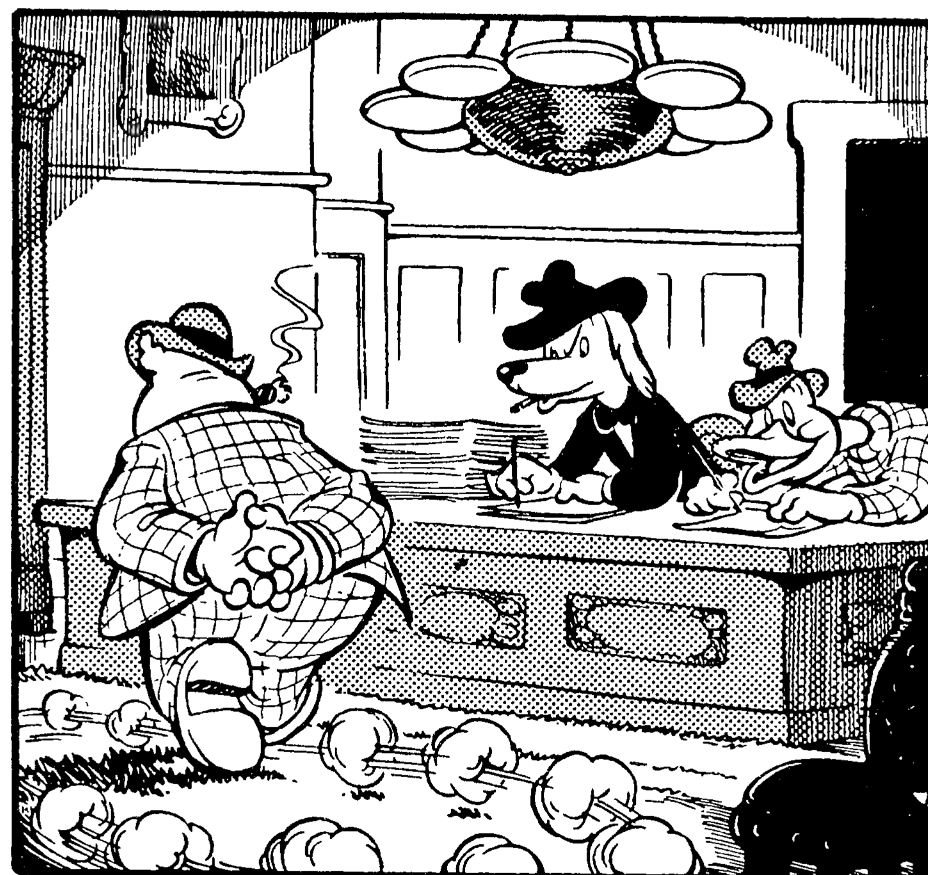
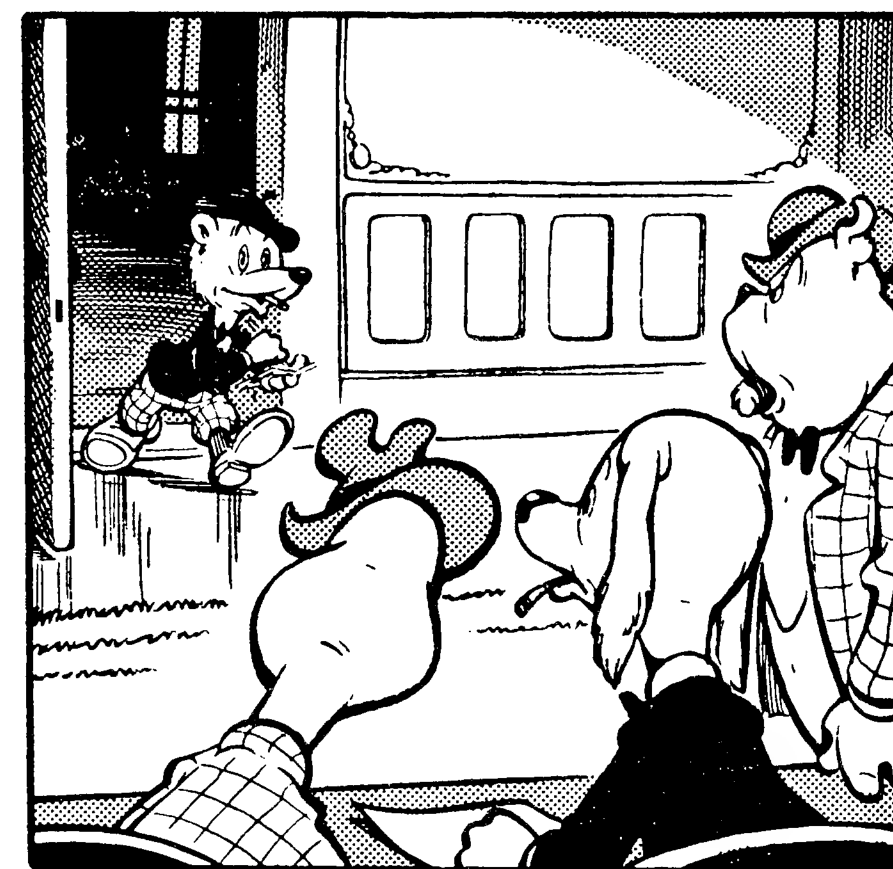

'Dat was prachtig!' riep Bul Super en hij sloeg heer Bommel dreunend op de schouder. 'Wat een idee! De Partij van de Blijheid! Geniaal! Een Super-Idee! Hoe kom je er op!!'
'Ja, hoe kom je er op!' jubelde Hieper, op heer Ollie's andere schouder beukend.
'Ach... eh... kom!' zei heer Bommel afwerend, 'heel gewoon! Zo maar eens 'n ideetje hoor! Niets bijzonders!'
'Niets bijzonders!' riep Super. 'Hij heeft het beste idee van de wereld en vindt het niets bijzonders! Wat een bescheidenheid! Wat een prachtig karakter! Je moet hem ereburger van deze stad maken, Waggel! Onmiddellijk! Daar sta ik op als belastingbetaler! Schrijf op, Hiep! En laat Wammes ondertekenen!'
'Och, eh... zou je dat nu wel doen?' vroeg heer Bommel aarzelend.
'Niet doen!' zei Tom Poes dringend, 'niet ondertekenen, Wammes! Dit zijn twee schurken en ze zijn vast niets goeds van plan!'
Bul Super keek hem pijnlijk getroffen aan; hij kauwde verdrietig op zijn sigarenstompje. 'Dat is niet mooi van je, Tom Poes!' zei hij. 'We staan hier als goede vrienden – als ouwe jongens, mag ik wel zeggen. En jij probeert de stemming weer te bederven! Maar dat lukt niet! Oh nee – de Partij van de Blijheid duldt geen ontevreden gezichten. En omdat jullie allemaal zo aandringen, zal ik persoonlijk de betrekking van Organisator op me nemen!'
'Ik dring helemaal niet aan!' riep Wammes.
'Onzin!' gromde Hieper, al schrijvend. 'Hier is het gemeentebesluit, Waggel! Teken meteen maar even.'
Tom Poes keek met 'n bezwaard gemoed toe hoe Wammes Waggel zijn handtekening zette. 'W. Wagl, gemeendebestuurdr', schreef hij. En zo was heer Bommel dus Ereburger geworden en Bul Super Organisator van de Partij van de Blijheid.

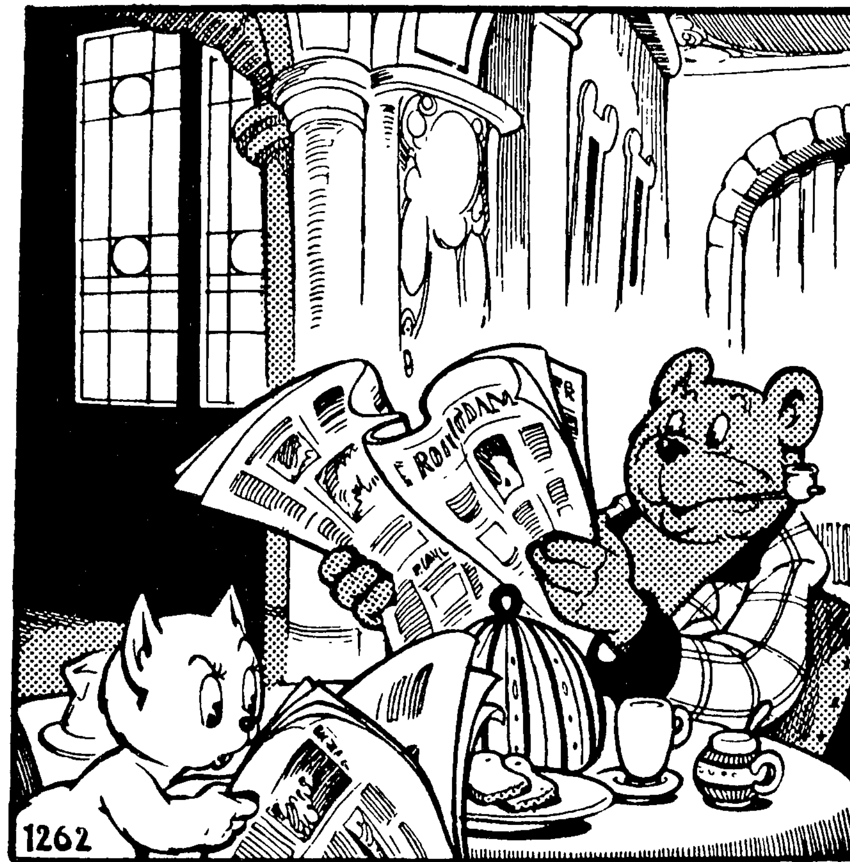

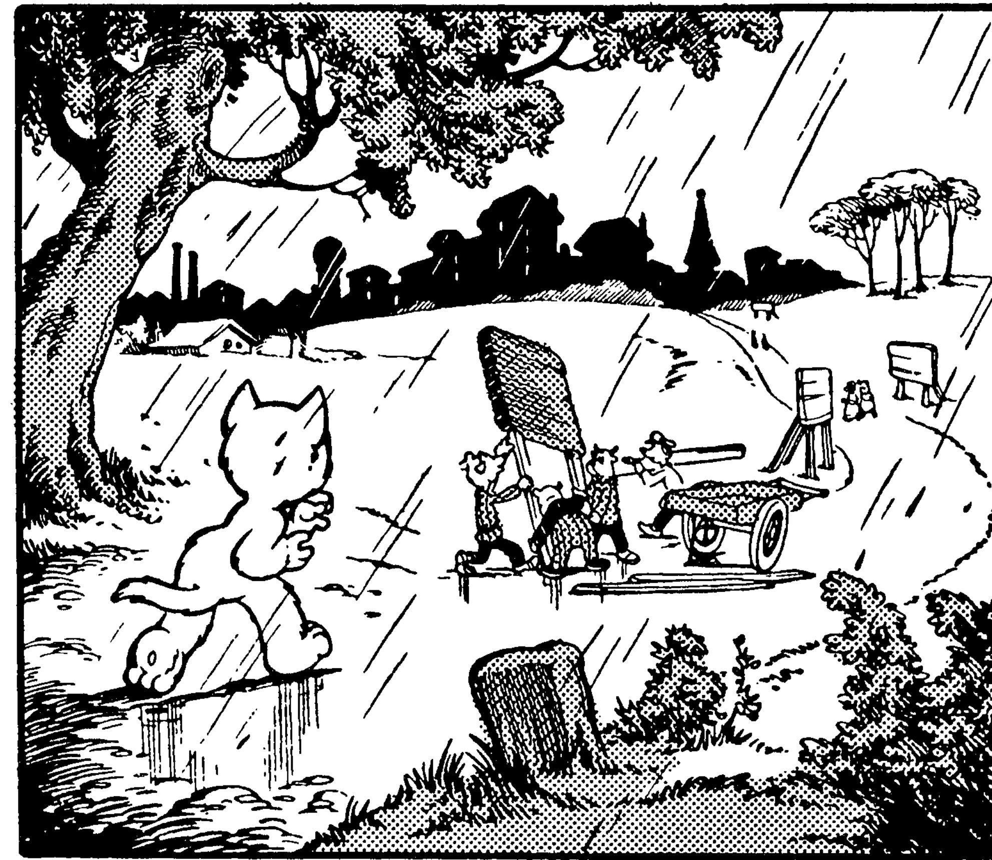
Bul Super wachtte tot Wammes Waggel de gemeentebesluiten ondertekend had en drukte zich toen de bolhoed wat vaster op het hoofd.
'Dit is een mooi ogenblik, jongens!' riep hij. 'De wereld wankelt, overal is griep en regen, maar hier is zonneschijn, mag ik wel zeggen! Hier staan wij met een mooi ideaal voor de ogen!'
'Ik zie niets!' zei Wammes.
'Dat komt wel!' hernam Super. 'Nu ik door een gemeentebesluit Organisator van de Partij van de Blijheid geworden ben...'
'Hoor eens,' zei heer Bommel, 'het was mijn idee, vergeet dat niet!'
'Goed, goed!' riep Super, 'dat vergeet ik niet, maar daarom ben je nu ook ereburger van Rommeldam, Bommel! Hou je er verder dus buiten. Ik wou dan maar zeggen, dat ik een goed plan heb om wat blijheid onder de massa te brengen! Een Super-Plan, mag ik wel zeggen!'
'Wat is dat voor een plan?' vroeg Tom Poes, die ongerust de toespraak gevolgd had.
'Luister!' riep Super. Hij rolde zijn sigaar in een mondhoek, knipoogde en vervolgde met gedempte stem: 'We gaan hier een Internationaal Pretcentrum in Griekse Super-trant bouwen, jongens! Wel, wat zeg je daarvan? Een ideetje, wat? Zó, hè?'
'Een internationaal Pretcentrum!' mompelde heer Ollie bewogen. 'Dat is een knap idee! Dat zal blijde gezichten geven, wat jij, Tom Poes? Ik had het zèlf kunnen verzinnen, vind je ook niet?' – 'Hm!' zei Tom Poes. 'Dat zal duur worden! Waar is het geld voor dat plan?'
Bul Super zuchtte. Een verdrietige trek kwam op zijn gezicht en hij wierp de sigaar in een vaasje. 'Geld!' bromde hij, 'wie praat er nu over geld?'
'Nee!' zei heer Ollie fier, 'geld mag geen rol spelen, jonge vriend! Dat weet je! Een Bommel staat op de bres voor de Blijheid!' En hij trok zijn portefeuille...

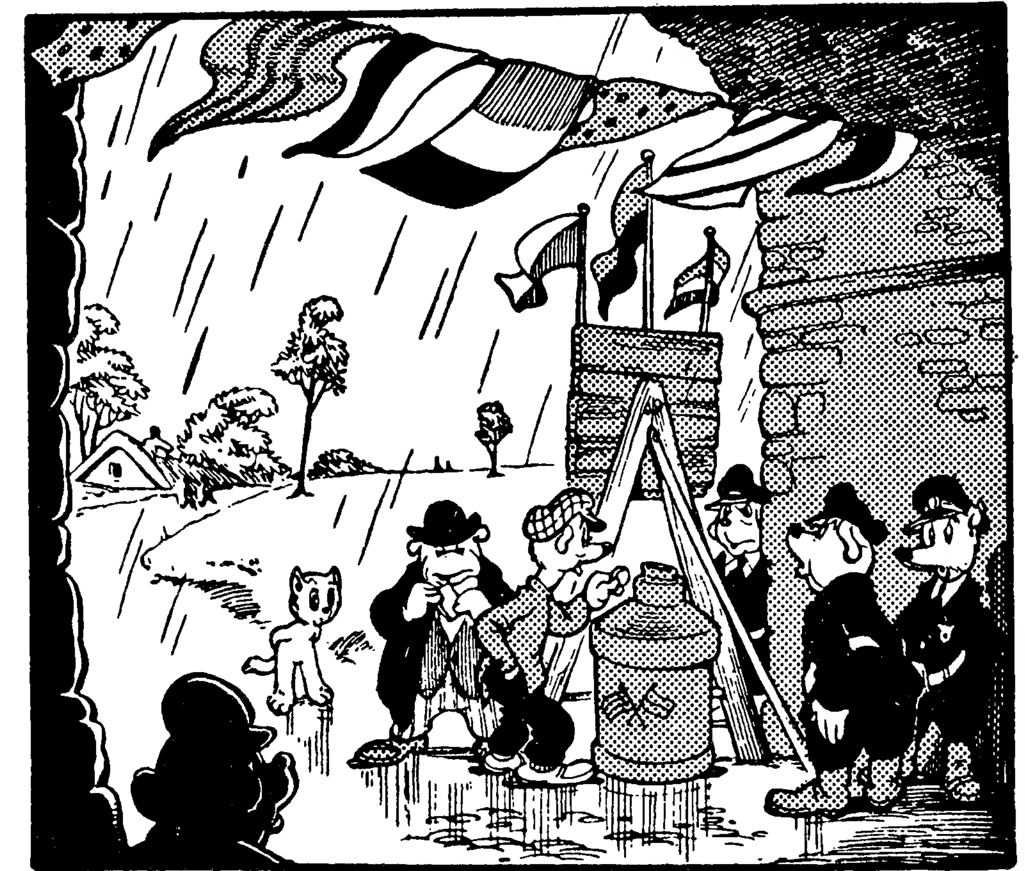

Nadat heer Bommel met een gul gebaar zijn portefeuille had leeggeschud, als eerste bijdrage voor het grote Rommeldamse Pretcentrum, verliet hij met Tom Poes het Raadhuis.
'Je moet niet altijd zo onaangenaam zijn, jonge vriend!' zei hij op berispende toon. 'Dit is nu een prachtig idee om onze medeburgers een beetje vreugde te verschaffen en jij komt met de vraag waar het geld vandaan moet komen! Bah! Daar houd ik niet van!'
'Hm!' zei Tom Poes, 'Super en Hieper zijn schurken en Wammes is... eh... nu ja, die is Wammes! Dat gaat nooit goed!'
'Schurken of niet!' zei heer Bommel, 'het zijn goede vaderlanders! Iedereen is nu thuis en rust uit en zij zitten daar en werken hard voor ons plezier!' En hij wees naar een verlicht venster van het stadhuis.
Nu, inderdaad werd daarachter hard gewerkt. Bul Super ijsbeerde door het vertrek en rookte sigaren, terwijl hij gemeentebesluiten dicteerde. Hieper schreef op wat Super zei en Wammes Waggel ondertekende wat Hieper geschreven had. Maar toen Wammes twintig keer getekend had: 'W. Wagl, gemeendebestuurdr', zag hij toevallig ook eens wat er boven stond. 'Verhoging van koekjesprijzen', las hij en toen dacht hij diep na.
'Zeg eens, Super,' zei hij aarzelend, 'zijn dit belastingen of zo?'
'Haha! Die Waggel!' lachte Super. 'Belastingen? Niks hoor! Dit zijn kleine verhogingen op de prijs van allerlei artikelen en dingen. 'Blijheidsofferpenninkjes' noem ik ze. Iedereen zal natuurlijk gráág willen meebetalen voor ons Pretcentrum, nietwaar?'
'O, ja, natuurlijk!' riep Wammes, 'wat énig, Suup! Reuze hoor!' En hij ging nijver voort met het zetten van zijn handtekeningen, totdat er onverwacht op de deur geklopt werd en de journalist Argus binnentrad. 'Goede avond, heren!' zei die, 'ik zag hier nog licht branden en ik dacht zo, laat ik eens vragen of er nog nieuws is. U kent dat, altijd op nieuws uit!'
'Nieuws?' riep Super. 'Super-nieuws, vriend! Schrijf maar op...' En Argus schreef.

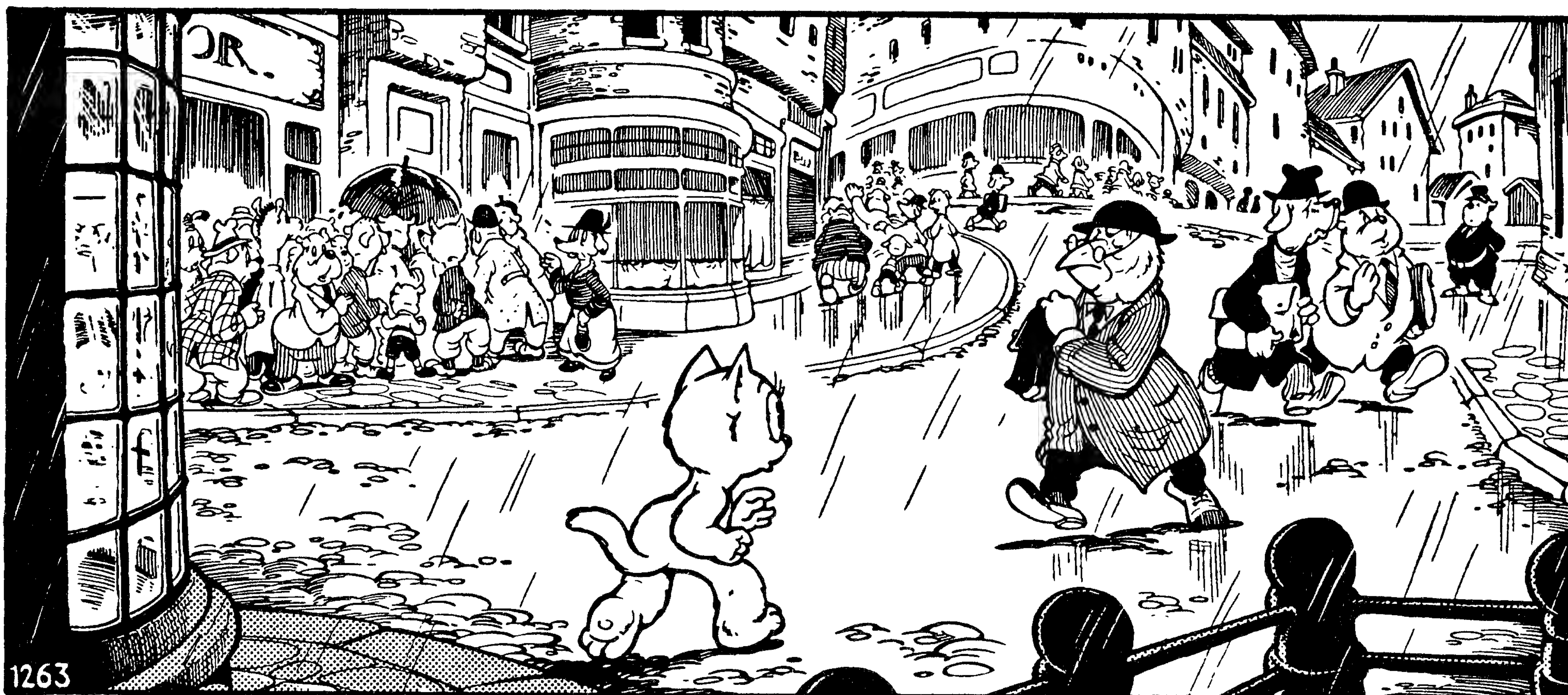
De volgende morgen vroeg zaten Tom Poes en heer Bommel aan het ontbijt de krant te lezen. Dat doen ze altijd, want wat moet men 's morgens vroeg nu al praten, nietwaar? Daarom is zo'n ochtendblad een prettige uitvinding. Nu, ze zaten dus te lezen en waren allebei erg verdiept in hun lectuur. Maar terwijl heer Ollie tevreden knikte en van tijd tot tijd een blij lachje liet horen, zat Tom Poes met een somber gezicht te kijken en het hoofd te schudden. Dat kwam, omdat heer Bommel het stukje van Argus te pakken had en daarin las, dat hij tot ereburger benoemd was en zo'n knap heer was, omdat hij een Pret-partij had gesticht en dat het zo fijn was, dat de stad Rommeldam een flink en voortvarend ingezetene als heer Olivier B. Bommel had. Tom Poes daarentegen las, dat alle prijzen verhoogd waren en dat er een nieuw soort belasting zou worden ingesteld, die geen belasting was, maar 'Blijheidsofferpenninkjes' genoemd zou worden.

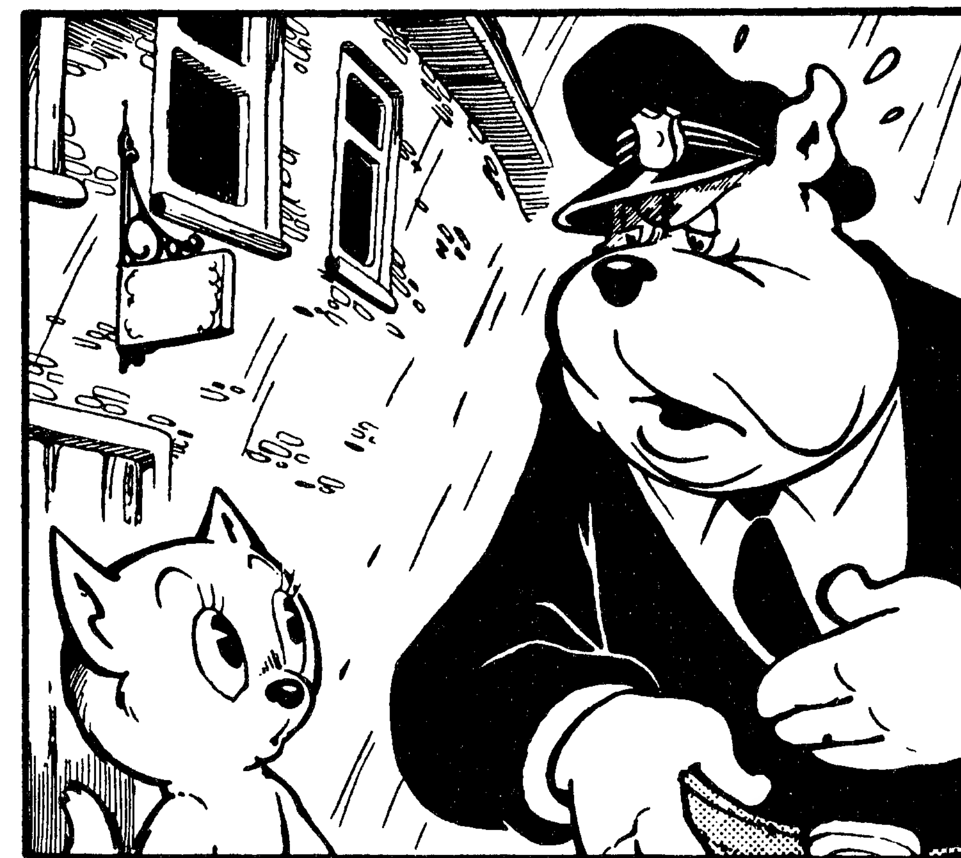
'Daar heb je het al!' zei Tom Poes somber. 'Net wat ik dacht! Niets dan ellende!' En hij stond op en liep, uit zijn humeur, slot Bommelstein uit de weg naar Rommeldam op.

De weg bood een levendige aanblik. Overal waren groepjes werklieden bezig met het opzetten van grote reclameborden, waar met koeien van letters op geschilderd was: 'Rommeldam, Pretcentrum!' of 'Binnenkort opening van Rommeldam's Super-jool!' En bij de stadspoort stond een enorme bus, die bewaakt werd door enkele politieagenten.

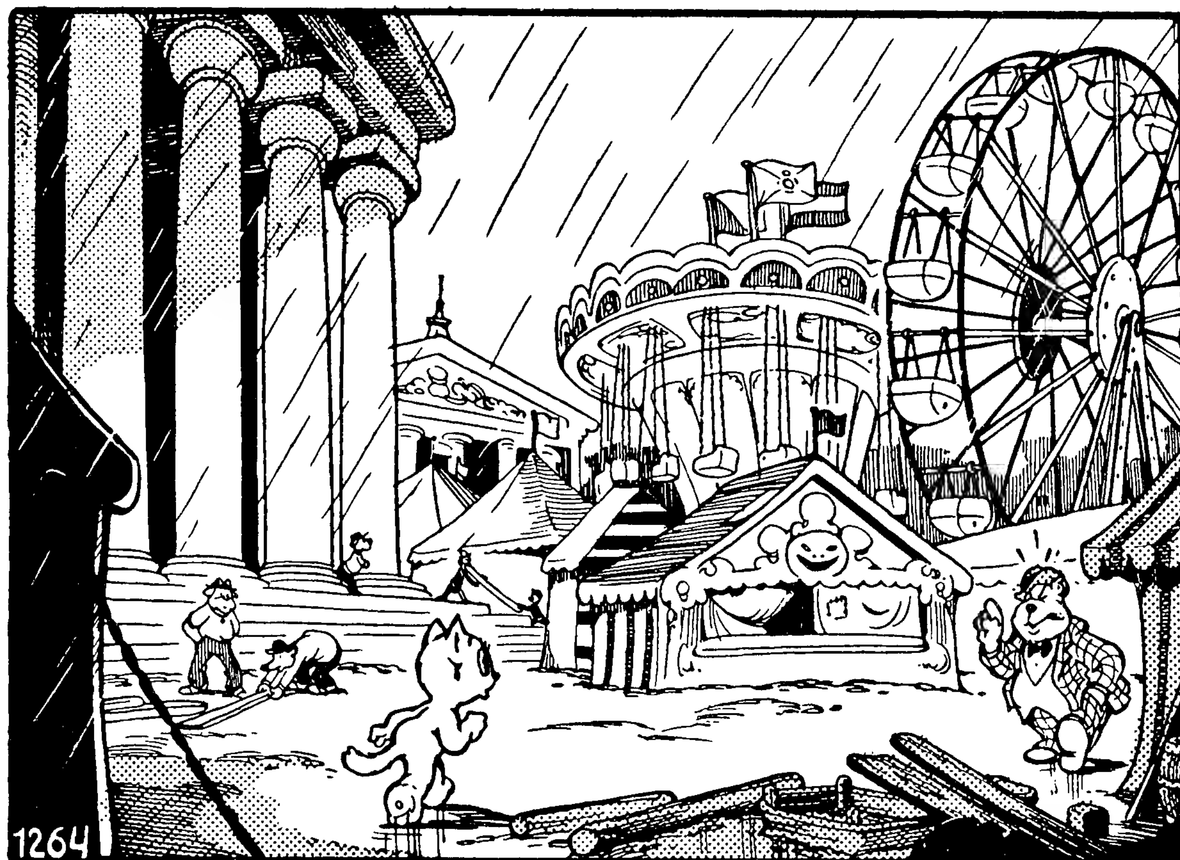
'Halt!' riep een gezet brigadier. 'Als je de stad in wilt moet je een Blijheidsbijdrage in de Vreugdebus doen, jonge heer! Dat is een nieuwe gemeenteverordening!'

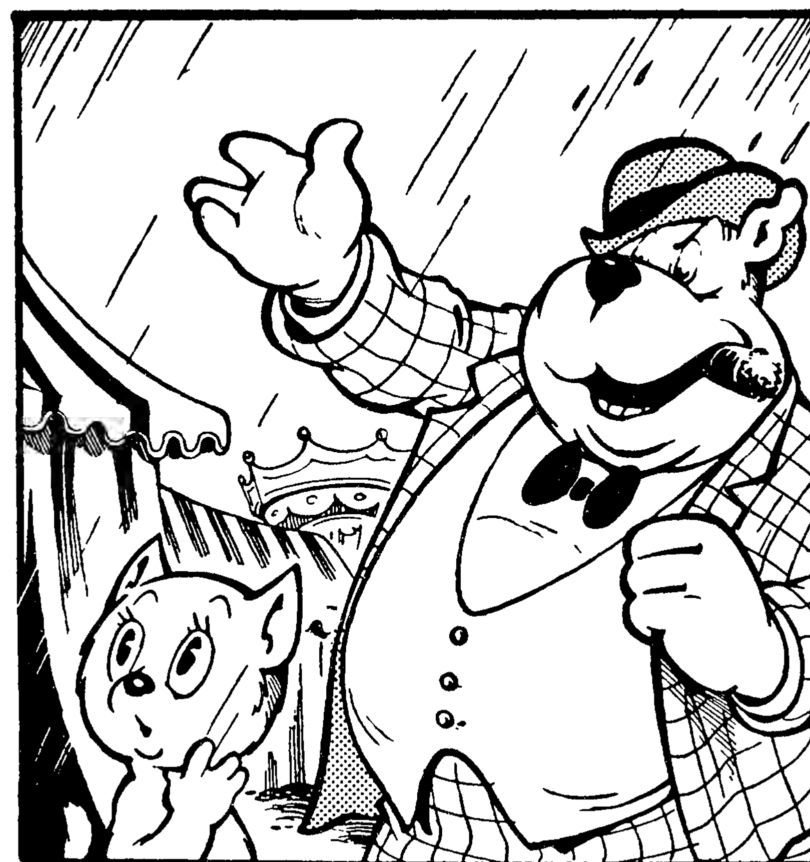
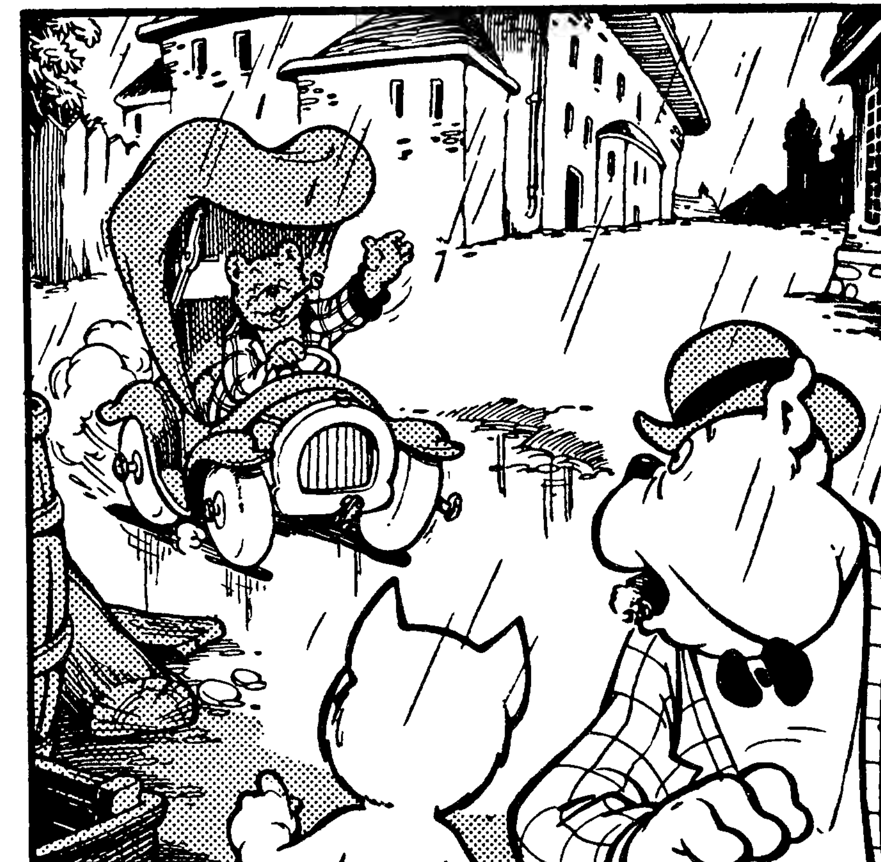
Tom Poes liet zuchtend wat geld in de bus vallen en liep bezorgd Rommeldam binnen...

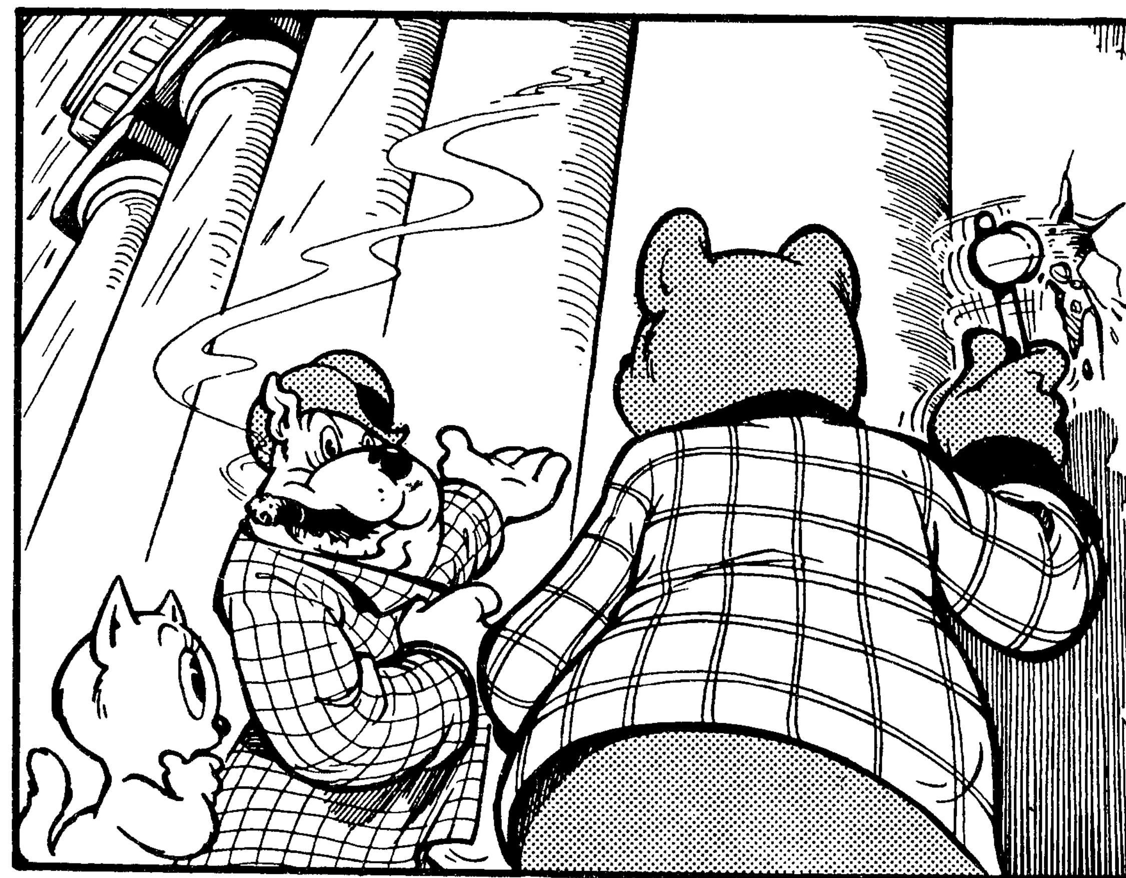
Het was onrustig in de stad. Want, hoewel het nog steeds slecht weer was en de griep nog steeds heerste, schoolden hier en daar groepjes burgers samen, die de aanplakbiljetten die die nacht waren opgehangen, stonden te lezen.
Ernstige deurwaarders liepen rond met dik-gevulde tassen en waarden van deur tot deur om iedereen te gaan vertellen hoeveel blijheidsofferpenninkjes er betaald moesten worden.
Tom Poes liep met een ongerust gevoel langs de mompelende groepjes en keek naar de zorglijke gezichten, totdat hij in de verte de commissaris van politie Bulle Bas in het oog kreeg.
De flinke politiechef stond met een nors gelaat naar het gedoe te kijken en lette op, dat er geen ruzie of vechtpartijen van zouden komen.
‘Mag dit nu allemaal maar zo?’ vroeg Tom Poes.
‘Hm? Wat?’ vroeg Bulle Bas korzelig. ‘Wat mag?’
‘Dit!’ zei Tom Poes, naar een van de aanplakbiljetten wijzend.
‘Wat is dit toch voor onzin, met die blijheidsofferpenninkjes? Wie heeft dat verzonnen?’
Bulle Bas keek hem achterdochtig aan en schraapte zich de keel. ‘Hm. ahum!’ zei hij. Wat wil je eigenlijk, Tom Poes? Je weet, dat dit een gemeentebesluit is! We gaan hier een internationaal Pretcentrum maken! En daar moeten we allemaal aan mee doen, dat is begrijpelijk! Dat is burgerplicht! Geen pret zonder er voor te betalen! Dat zou je wel willen hè? Maar ik ben er om er voor te zorgen, dat de hand er aan gehouden wordt! En ik ben niet van jouw opruiende taal gediend! Je bent aan het stoken! Ha!’
‘Ik ben niet aan het stoken!’ zei Tom Poes verontwaardigd. ‘Maar ik mag het toch wel onzin vinden?’
‘Nee!’ zei de commissaris, ‘want dat is stoken!’

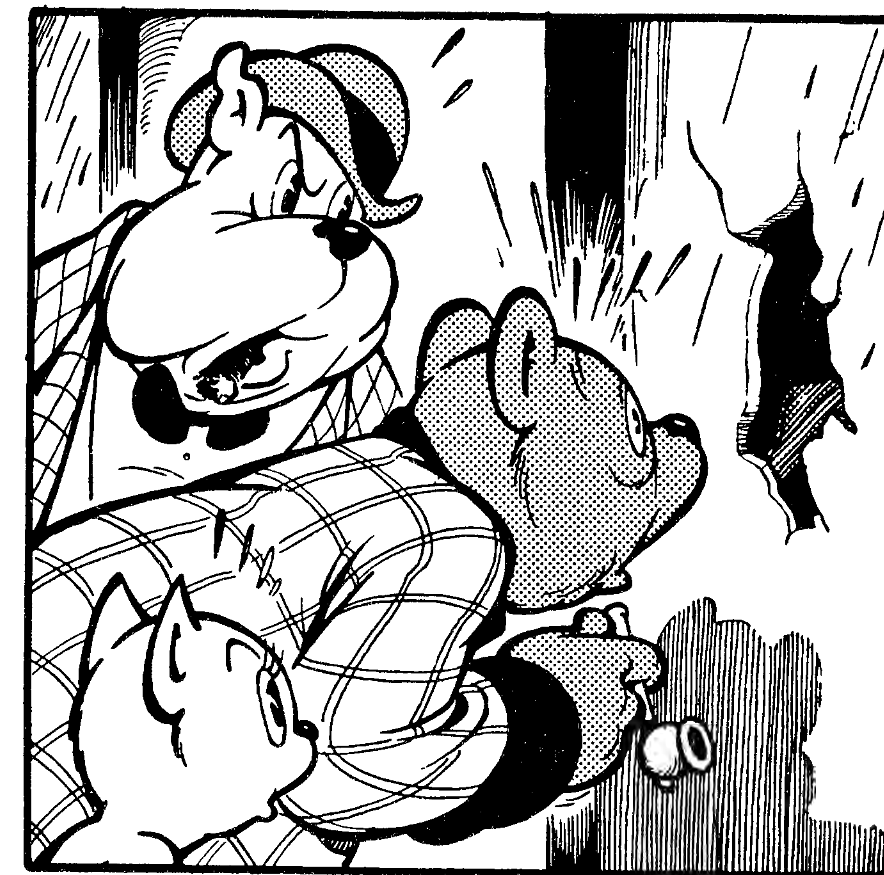

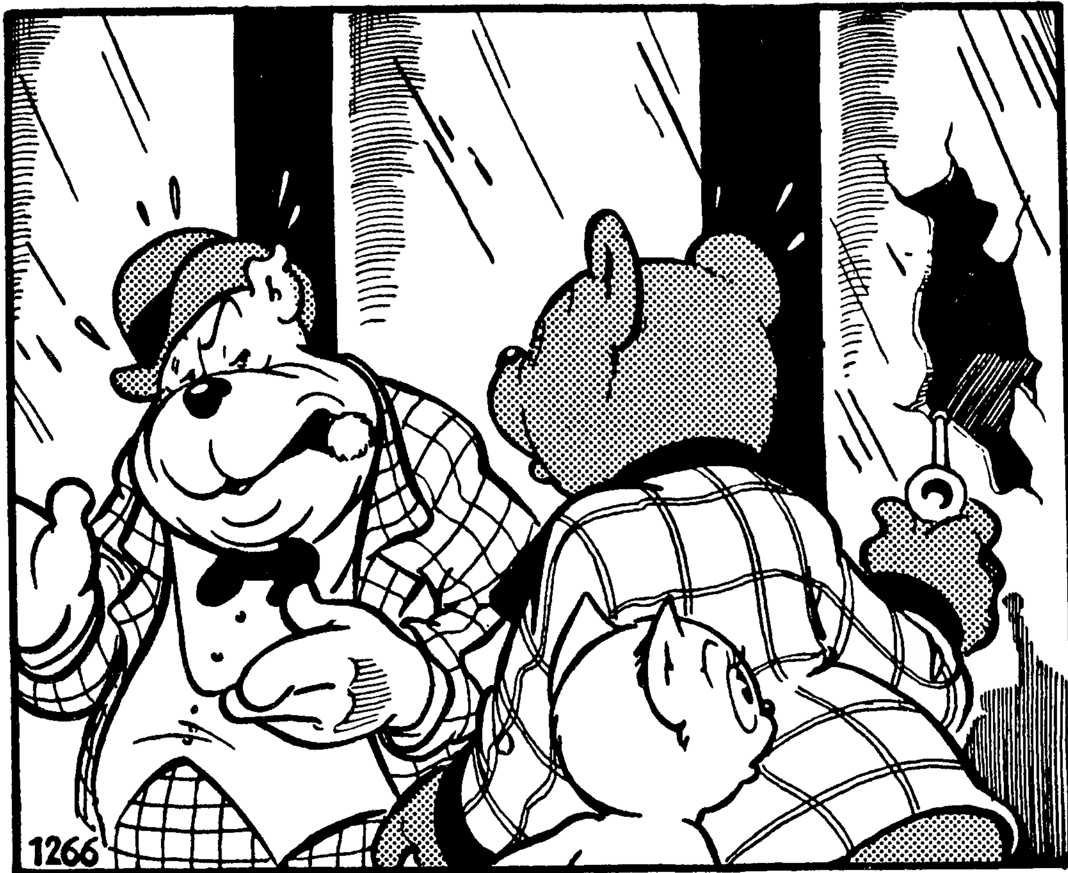
Tom Poes liet de stad Rommeldam met al haar zorgen achter zich en liep in de richting die de borden hem wezen. Zo kwam hij al gauw bij een open stuk land, waar vele werklieden druk bezig waren met het bouwen van geweldige optrekken.
'Internationaal Pretcentrum' stond er boven de ingang en Tom Poes bleef getroffen staan. Een mager lentezonnetje brak van tijd tot tijd door de wolken en wierp lichtglansjes op de marmeren zuilen die de meeste gebouwen schraagden.
Van achter een directiekeetje trad Bul Super met uitgestoken handen op hem toe en een trotse lach was achter zijn sigaar zichtbaar.
'Ha, die Tom Poes!' riep de organisator van al dit schoons op hartelijke toon. 'Kijk, het doet me goed, dat je eens komt kijken! Wat zeg je er wel van? Tempo, niet? Vlug, hè? En een stijltje, wat? Alles Super-Grieks, mijn jongen! Niet kinderachtig, hoor! Alles van Hieper-marmer en Super-ivoor. Ja, ja, het nageslacht zal hierover praten, we maken hier geschiedenis! Dit vind je op de hele wereld niet!'
'Ja... het is geweldig!' zei Tom Poes, die ondanks alle narigheid die hij in de stad had gezien, toch wel onder de indruk kwam.
'Daar staat een Super-achtbaan!' sprak de bouwer wijzend. 'Er zitten zestien kronkels in en je valt dieper dan bij welke andere achtbaan ook. Je smakt dertig meter naar beneden, ventje! Dat zal een lol geven, wat?'
Op dat moment reed knallend en piepend de Oude Schicht het veld op en heer Bommel wuifde hen blij lachend toe.
'Het is gróót!' riep hij al van verre. 'Het is een Bommel waardig, heer Super! Ach, als mijn vader dit had mogen meemaken! 'Ollie, jongen', zei hij altijd, 'verspreid wat vrolijkheid om je heen! Maak andere lieden blij.' Nu daar houd ik mij aan, zoals je ziet!'

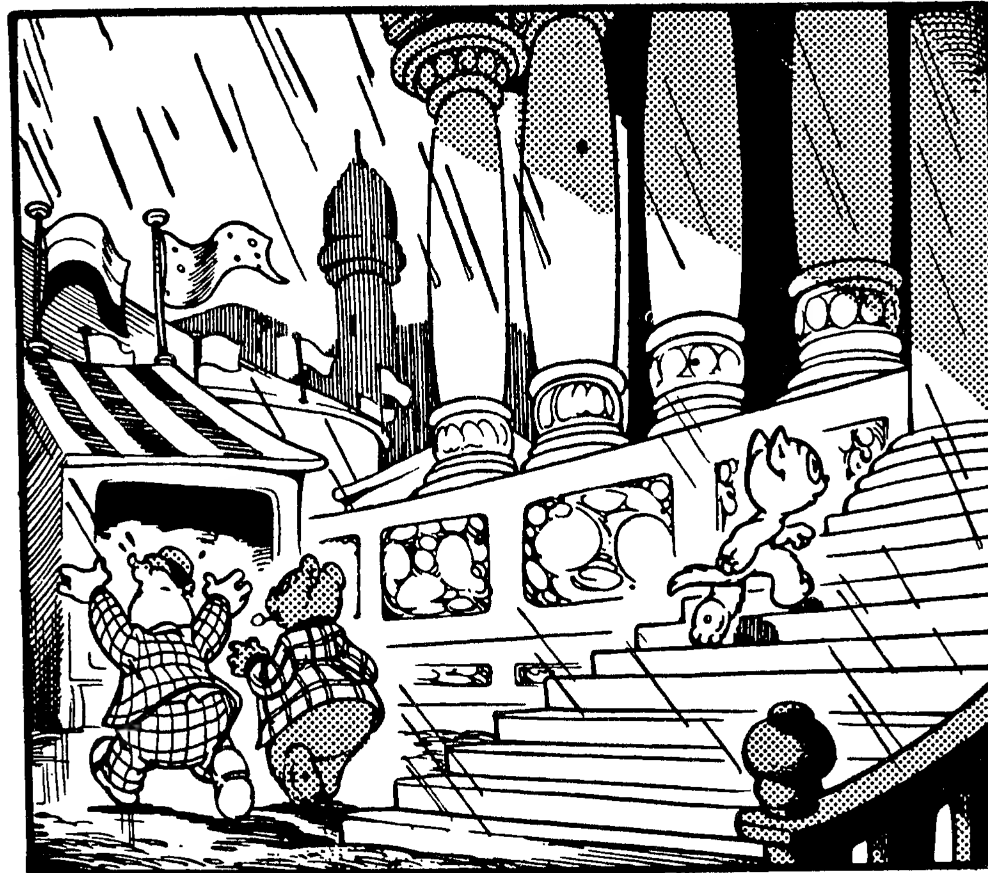

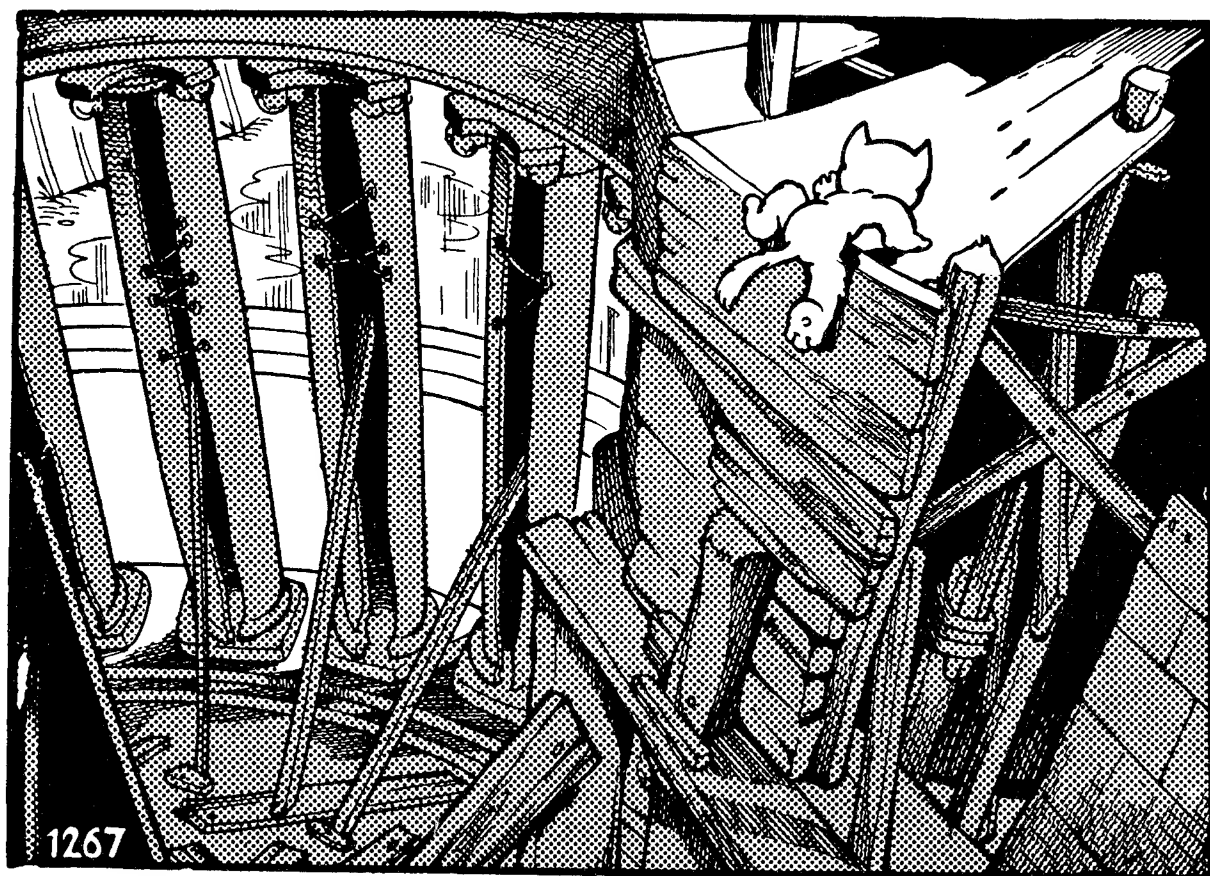

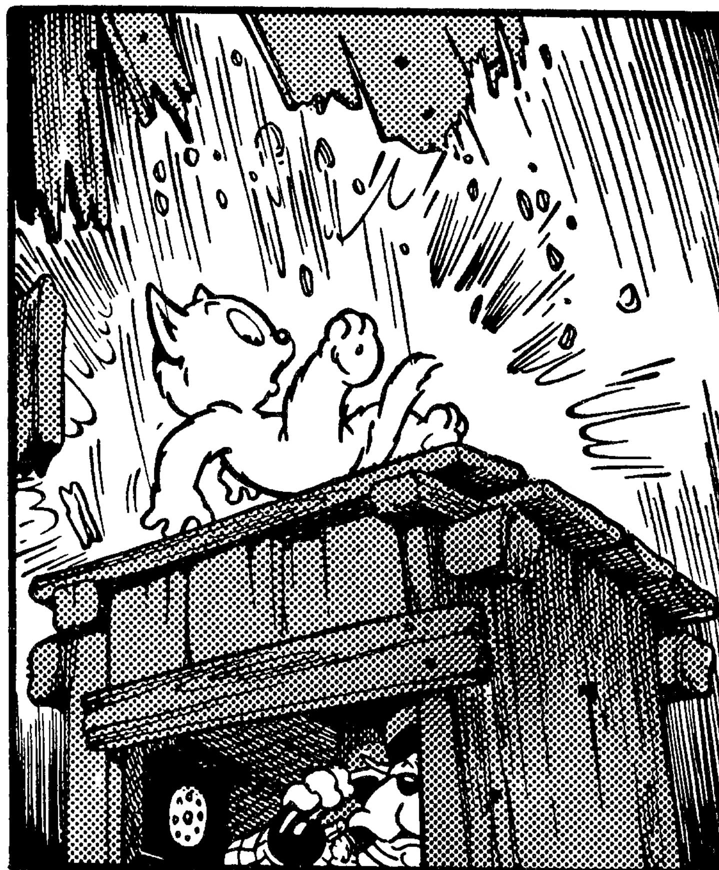
'Ha! Die Bommel!' riep Bul Super. 'Kom uit die kinderwagen, dan zal ik je persoonlijk rondleiden. Je treft het, kereltje! Het grootste gedeelte is al klaar. Vlot werken, dat is mijn stijl. En goed, hè? Zó, hè?' Zo sprekend trad de pret-organisator voor hen uit en wees om zich heen.
'Dit is de griezel-tent!' legde hij uit, op een geweldig bouwwerk wijzend, dat, door marmeren zuilen gesteund, boven hen uit torende. 'Dáár kan je lol hebben, jongens! Echte geraamten en vleermuizen en valluiken en grote spinnekoppen en lichtgevende bolle ogen. Maar dat is niet voor de kinderen! Toegang alleen boven de achttien jaar, voor volwassenen met onderscheidingsvermogen, voelt u? De kleuters mogen in die luchtschommels en in die Super-draaimolen. Dàt is pas een draaimolen! Snelheid tachtig kilometer per uur. En het leuke is, dat ieder bankje óók weer ronddraait. Draaien maar! Kunnen die kinders pret maken, wat?'
'Het is schitterend, heer Super!' zei heer Bommel, bewonderend naar de glanzende marmeren zuilen van het griezel-paleis starend. Tjonge, het ziet er kostbaar uit, al zeg ik het zelf! Hebt u geen last met de bouwvoorschriften en zo gehad?'
'Kwestie van relaties!' zei Super. 'Kom, we gaan weer eens verder!'
'We gaan weer eens verder. Volg me, Tom Poes!' zei heer Bommel, en hij klopte zijn pijp uit tegen een van de zuilen. Maar toen gebeurde er iets vreemds. Met een dof, knappend geluid viel er een groot gat in het marmer.
'Oh, eh... pardon!' zei heer Ollie geschrokken. 'Ik klopte een beetje hard, vrees ik!'
'Onzin!' zei Tom Poes, 'marmer moet daar tegen kunnen! Ik heb nog nooit gezien, dat er een gat in marmer viel!'

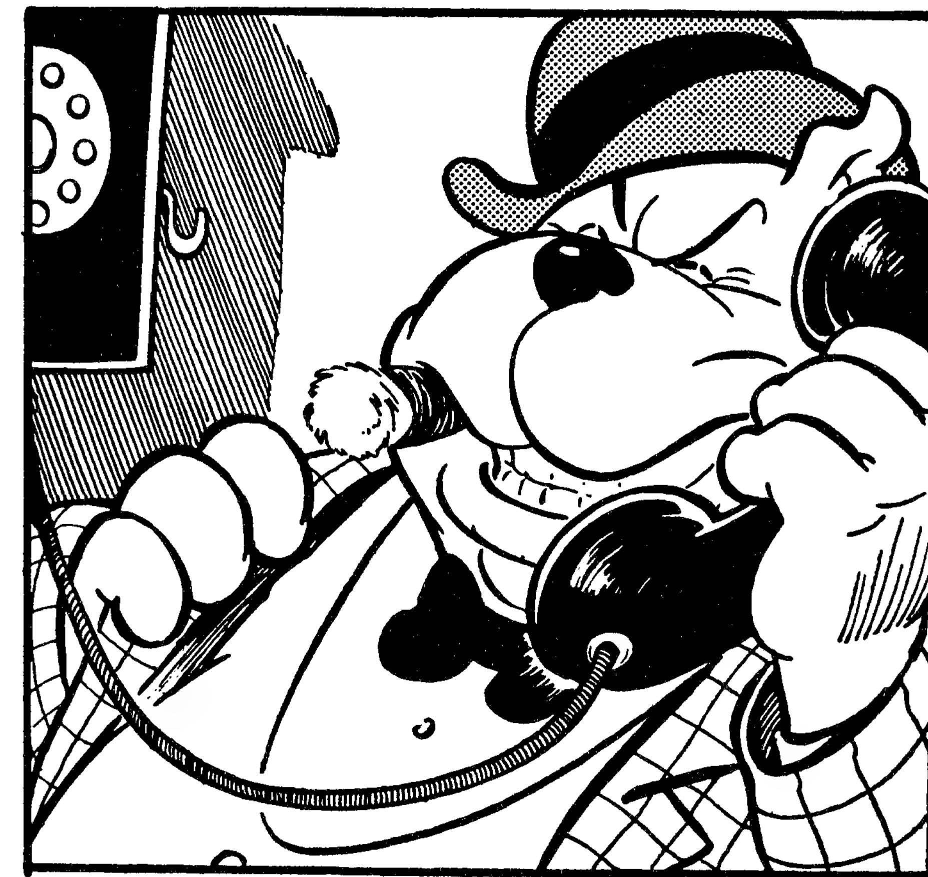

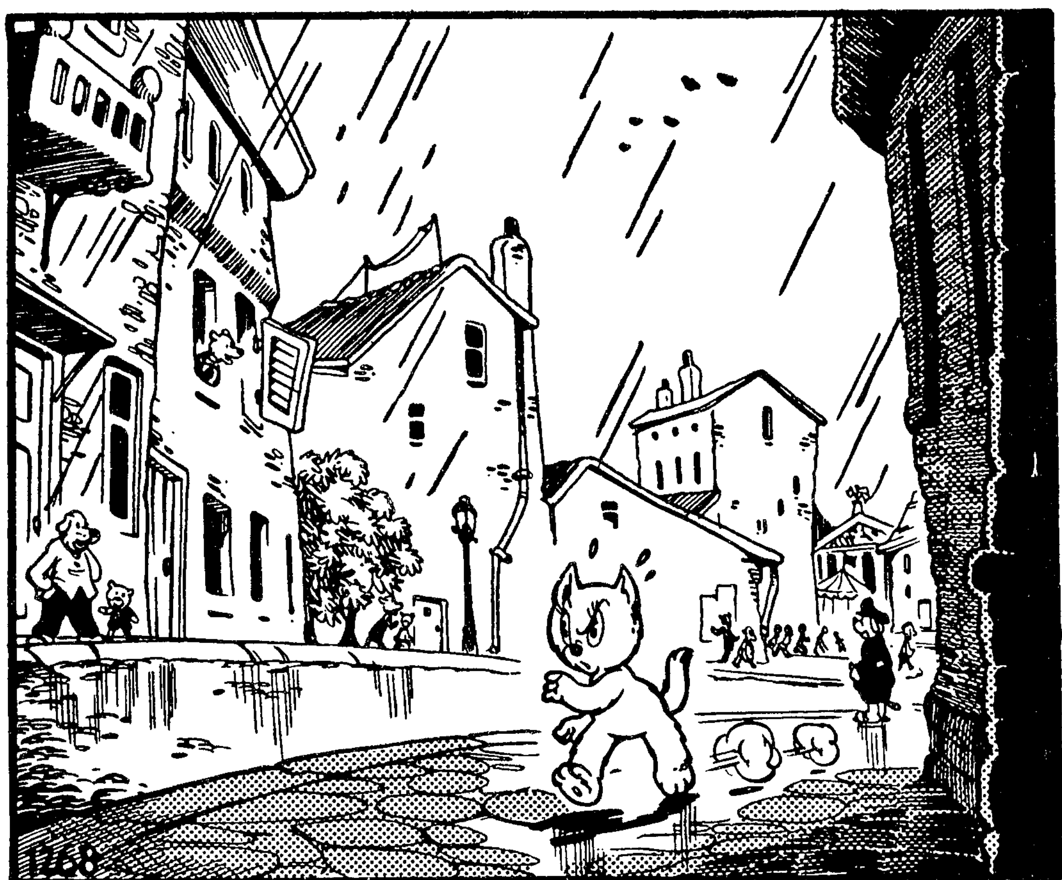

Heer Bommel keek ontsteld naar het gat, dat hij met z'n pijp in de marmeren zuil had geslagen en frommelde enkele stukjes naar buiten stekend ijzerdraad naar binnen.
'Eh... ahum...' zei hij.
'Oh! Dat geeft niet!' riep Bul Super met een opgeruimde lach. 'Een zwak plekje in het gesteente, denk ik! Dat kan de beste gebeuren, Bommel! Ik laat er even een nieuw stuk inzetten en klaar is kees! Kom, we gaan weer eens verder!'
'Maar hoe kan er nu zo maar een gat in een zware marmeren zuil komen?' vroeg Tom Poes. 'Het lijkt wel of dat ding hol is!'
'Haha!' riep Super, terwijl hij heer Bommel aan een jaspand meetrok. 'Die Tom Poes toch! Een echte kleine guit, wat? Een rakker, hoor! Hahaha!'
Heer Bommel lachte zwakjes mee en volgde zijn gids naar een Super-Schiettent, die geheel van albast was gemaakt en met bladgoud was ingelegd, zoals Super hem uitlegde. 'Een beetje duur, maar een mooi werkstukje!' hoorde Tom Poes hem roepen, toen ze de hoek omgingen. 'En helemaal in Super-Griekse stijl, oude jongen! Dat is cultuur, wat? Zó, hè?'
Tom Poes was met opzet achtergebleven. Hij was wantrouwig geworden door het gat in het marmer en besloot om de bouwwerken eens van dichterbij te gaan bekijken. Hij liep dus de treden naar de ingang op en stapte tussen de geweldige pilaren door naar binnen.
Nu, hij merkte direct, dat zijn vermoedens gegrond waren. Van binnen was het bouwsel nog niet afgewerkt en daardoor was duidelijk te zien hoe de voortvarende bouwmeesters hadden gewerkt. Om een geraamte van kippengaas, ijzerdraad en bordpapier, dat door houten latten gesteund en geschraagd werd, had men gips en kalk gegoten en daarover heen met bekwame hand een marmerschildering aangebracht. Het was knap – maar ècht marmer was het toch niet...

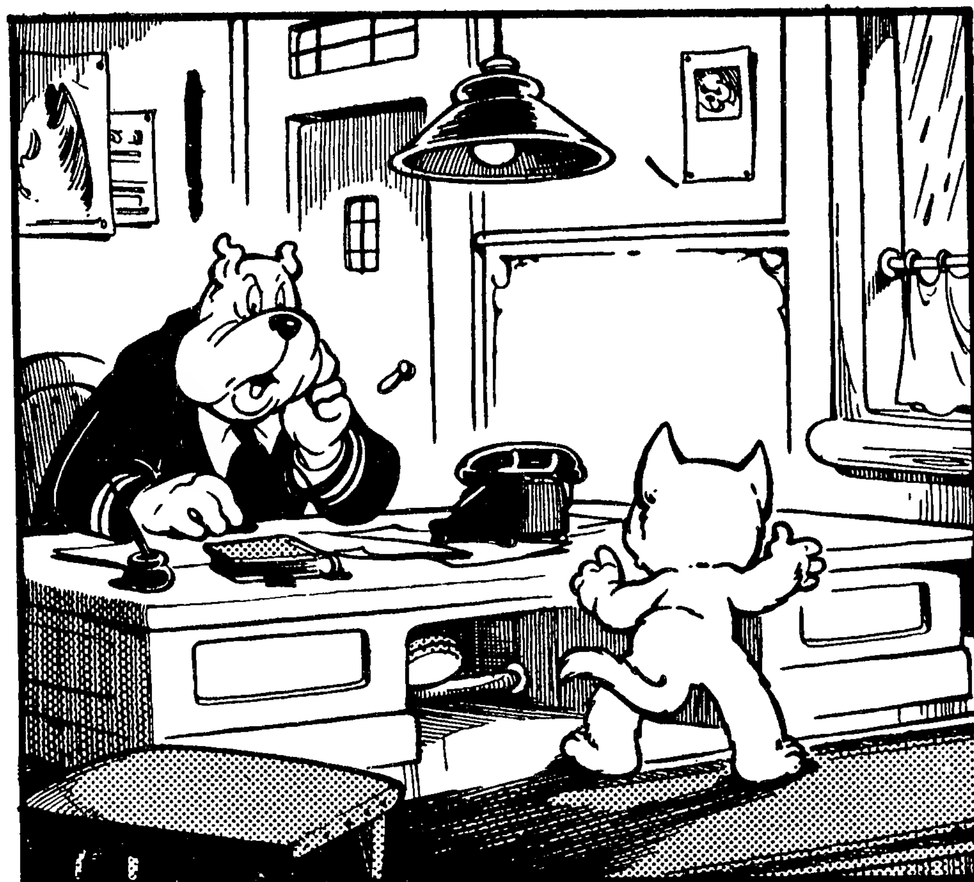

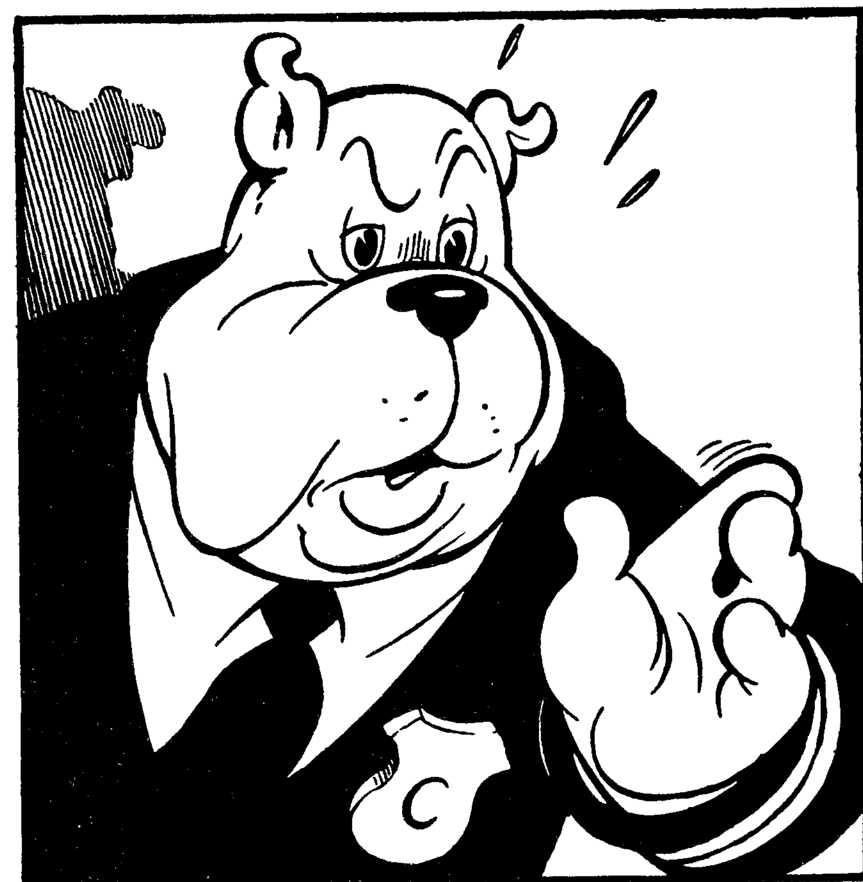

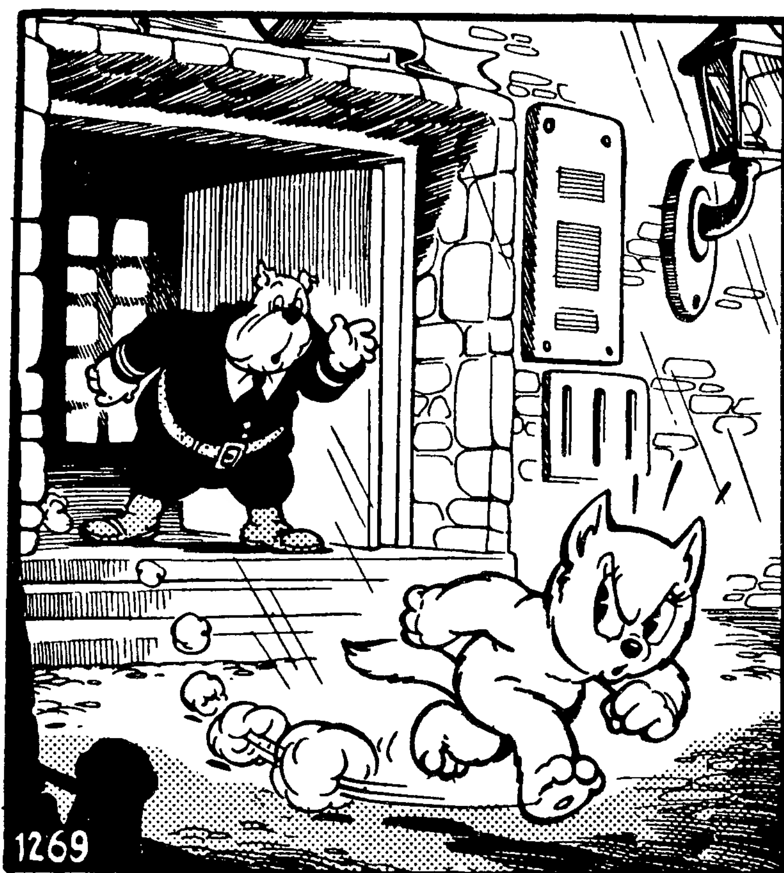
Tom Poes stond een poosje naar de wankele constructie te kijken en schudde toen het hoofd.
'Wàt een rommel!' mompelde hij, 'latten en kippengaas en schoenveters – met gips! Op zo'n manier kan iedereen een marmeren paleis bouwen! Dit is een grote oplichterij, dat is zeker!' En boos klom hij verder naar boven om vanaf het dak het hele terrein te kunnen overzien.
Maar daar was het dak niet op gebouwd. Het deksel lag op de zuilen, omdat het anders wel erg kaal gestaan zou hebben, maar de bouwkundigen hadden er niet op gerekend, dat iemand er ooit op zou gaan staan. Toen Tom Poes dan ook naar het midden liep, begon alles te kraken en met een korte knal brak het dunne plankendek, zodat hij temidden van splinters en stof naar beneden stortte.
Gelukkig was precies daaronder een telefooncelletje neergezet om de bouwmeester gelegenheid te geven leidende gesprekken te voeren. En toevallig was Bul Super net bezig om vandaar uit het stadhuis op te bellen, waar Hiep Hieper, samen met Wammes Waggel gemeentebesluiten aan het schrijven was.
'Hallo Hiep! Ik heb die dikke Bommel hier net rondgeleid en hij heeft alles geslikt, hoor. De sufferd heeft niets in de gaten – denkt, dat alles van ècht marmer en zo is! Haha! Een reuze stunt, wat? Zó hè? Nu moet je eens even luisteren, Hiep! Je moet de rekening aanbieden aan Waggel! Flink hoog, hè? Je zet maar op, iets met flink veel nullen er achter, het marmer is duur, wat? Hahaha! En zorg, dat hij betaalt, hoor! Binnen is binnen en zaken zijn zaken!'
De schurk legde met een ruwe lach de hoorn op de haak, zonder in de gaten te hebben, dat Tom Poes zijn hele gesprek had afgeluisterd...

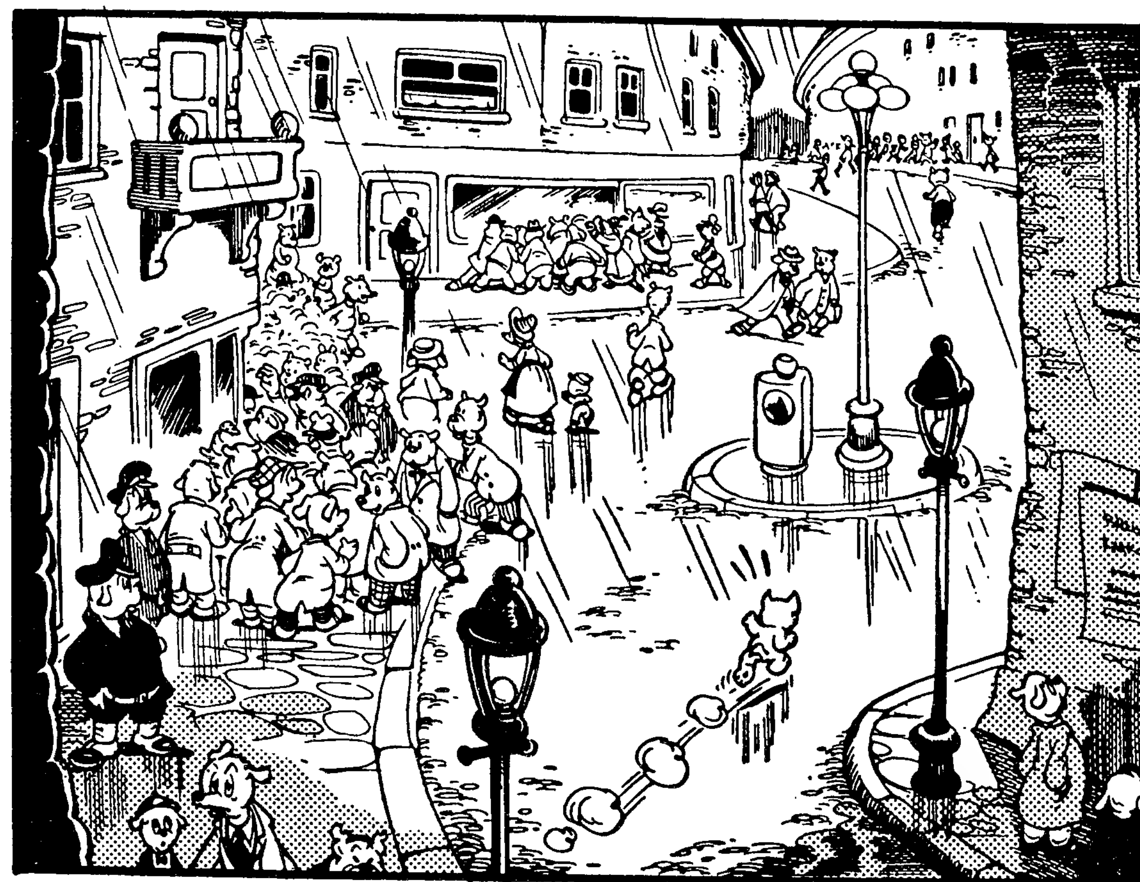

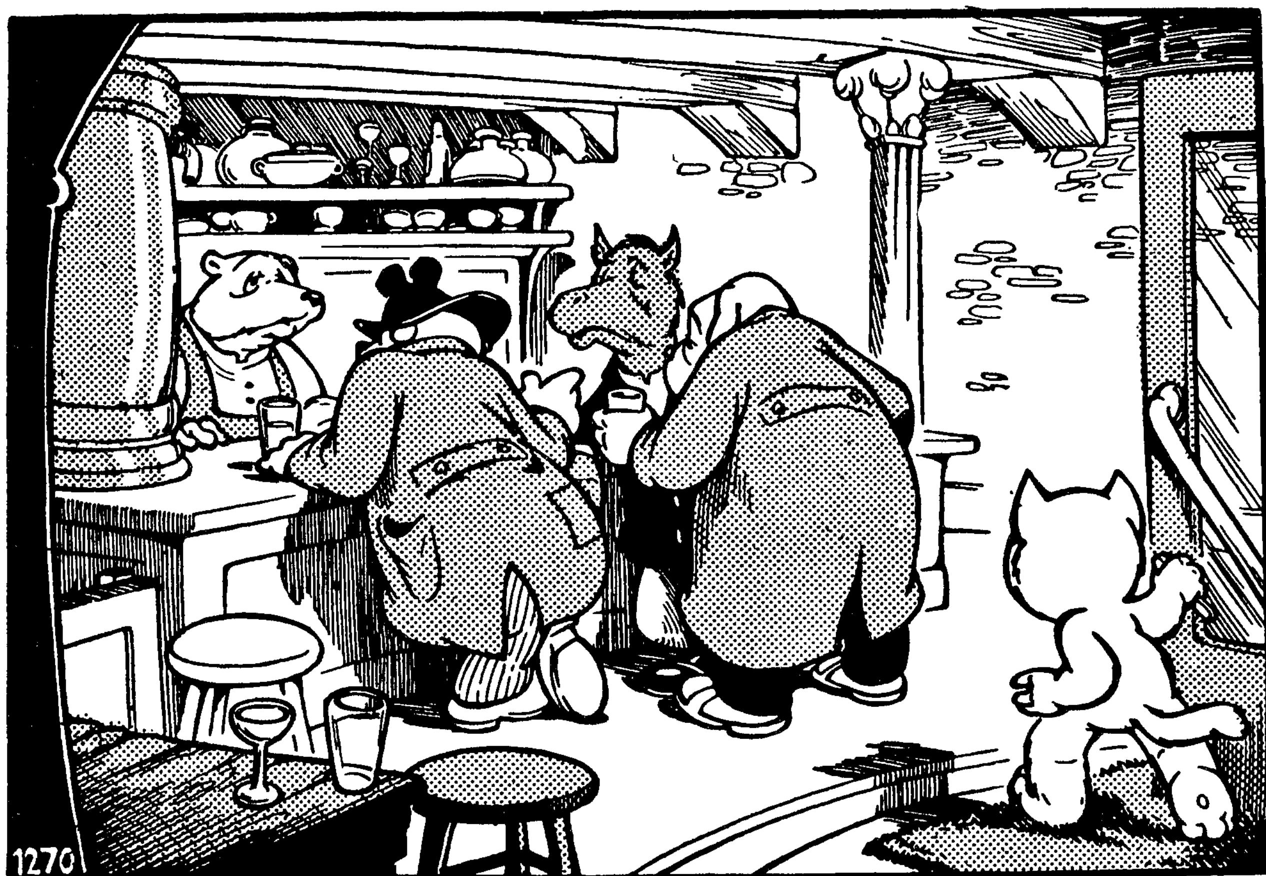

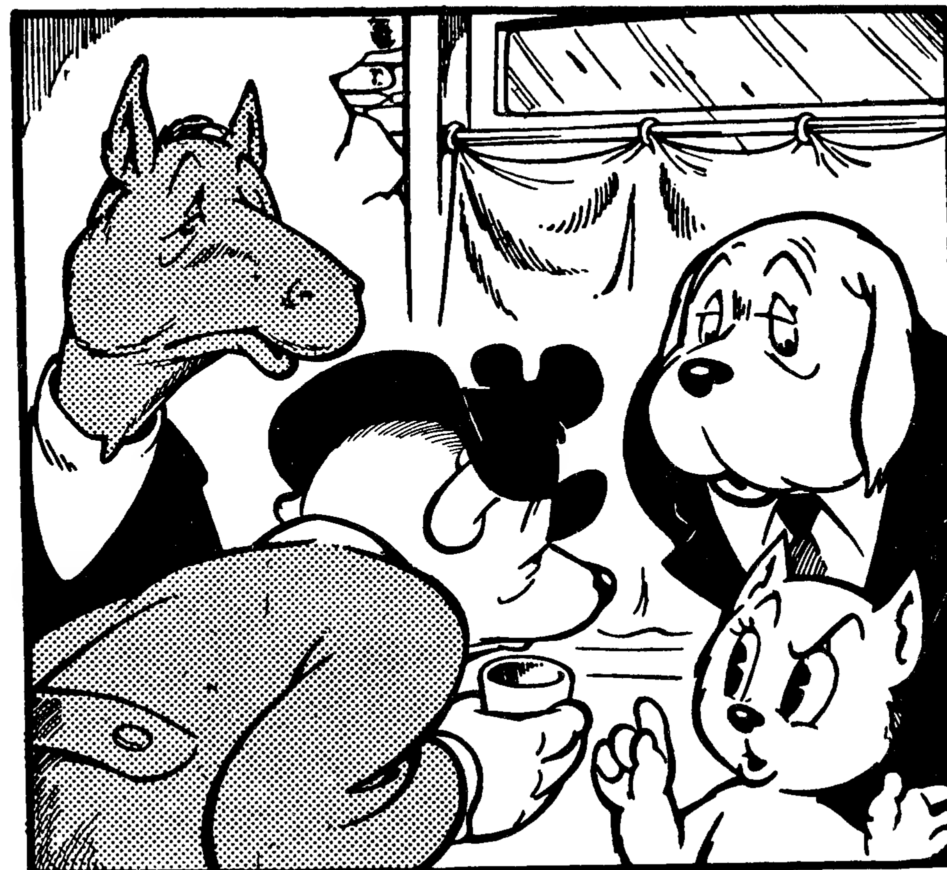
Tom Poes had dus het gesprek van Bul Super met Hiep Hieper afgeluisterd en nu was hij ongeruster dan ooit.
'Aha!' dacht hij, 'dàt is dus hun plan! Ze bouwen alles van kippengaas en latjes en laten er voor betalen alsof het marmer is. Dit hele pretcentrum is oplichterij!'
En hij liet zich van het dak zakken en snelde de stad in – naar het hoofdbureau van politie.
De onvermoeibare commissaris Bulle Bas zat achter zijn bureel bekeuringen te tellen toen hij binnentrad.
'Wel?' zei de politiechef, verstoord opkijkend.
'Commissaris!' riep Tom Poes hijgend, 'de hele bouw van die kermis is zwendel! Al die gebouwen zijn van karton en gips en de gemeente Rommeldam moet ervoor betalen alsof alles marmer is. Het is een schandaal! Al die hoge belastingen voor een kermis van papier!'
'Tut-tut!' zei de commissaris. 'In de eerste plaats is het geen kermis, maar een Internationaal Pretcentrum. In de tweede plaats is hier geen sprake van belastingen, maar van Blijheidsofferpenninkjes. Zonder geld geen jool, nietwaar? En ten slotte, vriendje, kan je hier niet zo maar komen binnenhollen en hooggeplaatste regeringspersonen van zwendel beschuldigen! Als het waar is wat je zegt, moet dat worden vastgesteld door enige commissies, die hun rapport aan de burgemeester zullen overleggen en de burgemeester zal dit rapport dan te zijner tijd in behandeling nemen – of niet natuurlijk!'
'Bah!' riep Tom Poes, 'hooggeplaatste regeringspersonen! Het zijn gewoon maar Super en Hieper, twee schurken! En de burgemeester is Wammes Waggel en dat is een dwaas!'
'Genoeg!' sprak de commissaris kort. 'Hier mag ik niet naar luisteren! Dit is opruiing van een ambtenaar in functie! Verdwijn!'

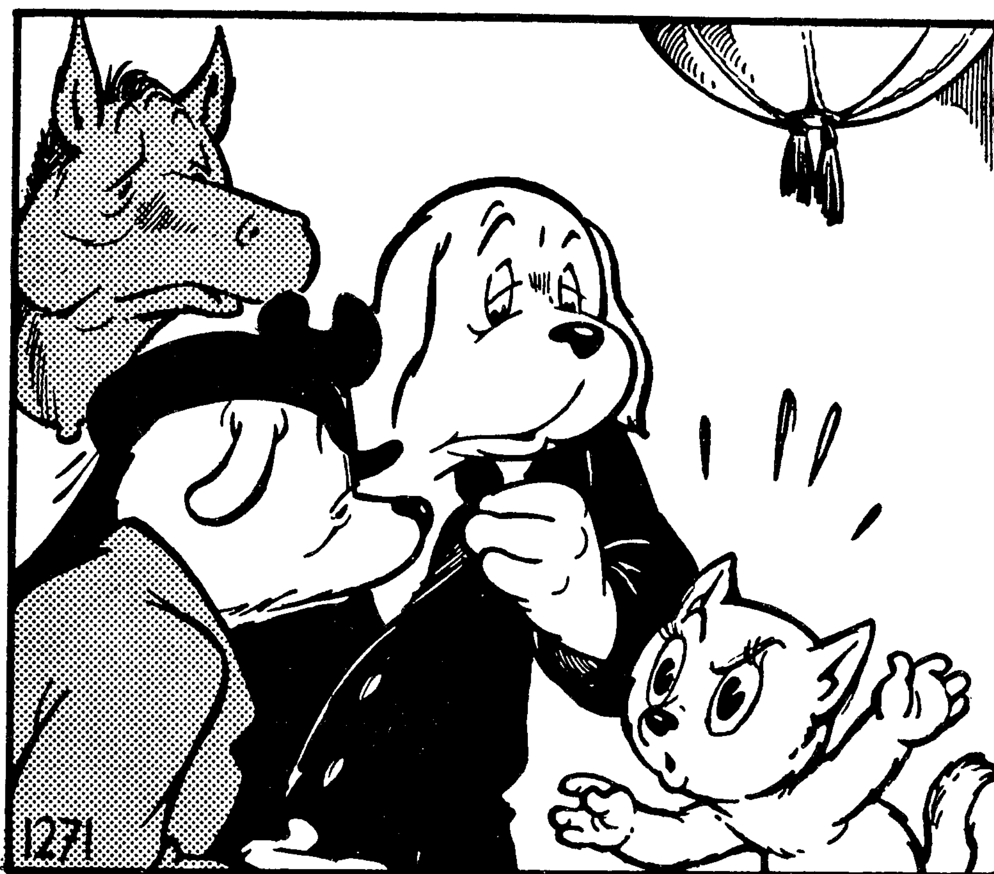

Tom Poes liep woedend het politiebureau weer uit, uitgeleide gedaan door commissaris Bulle Bas.
'Foei!' riep de ferme politieambtenaar, 'laat me nooit meer zo iets van je horen, Tom Poes! Je moest je schamen! Als je dat nog eens waagt zal ik me genoodzaakt zien je naam en adres op te schrijven, denk daar aan!'
'Bah!' dacht Tom Poes. Erg uit zijn humeur liep hij de straten door, langs gesloten winkels met politiebewaking en onrustige groepjes mompelende burgers, totdat hij in de verte een oploopje zag. Nieuwsgierig als hij nu eenmaal is, drong hij naar voren en stond toen tegenover de schamele huisraad van de familie Zorgzeuler. Enkele deurwaarders, bijgestaan door potige kruiers, droegen de laatste resten van een gezellige zitkamer naar buiten en stelden die zo gerieflijk mogelijk op.
'Wat is hier te doen?' vroeg Tom Poes, die de heer Zorgzeuler als een oppassend huisvader kende.
'Het is een schande!' mompelde een omstander. 'Ze konden het Blijheidshuuropslagje niet betalen en nu moeten ze hun huis uit! Wat een toestanden!'
'Tut, tut! Kalm aan!' riep een passerend deurwaarder. 'Wat denken jullie wel! Pret maken en nog niet eens betalen? Jullie denken, dat dat allemaal maar zo gaat!'
'We willen geen pret maken!' riep de familie Zorgzeuler, 'we willen in een huis wonen en eten kunnen kopen dat niet te duur is! Anders willen we niets!'
'Anders niets?!' riep de deurwaarder. 'En de Blijheid dan? Denken jullie dan aan niets anders dan eten en drinken? Hebben jullie dan niets over voor het mooie in het leven? Bah! Jullie moesten je schamen! Het is maar goed, dat hier een voortvarend gemeentebestuur is! Zet dat kastje hier maar neer, Piet!'

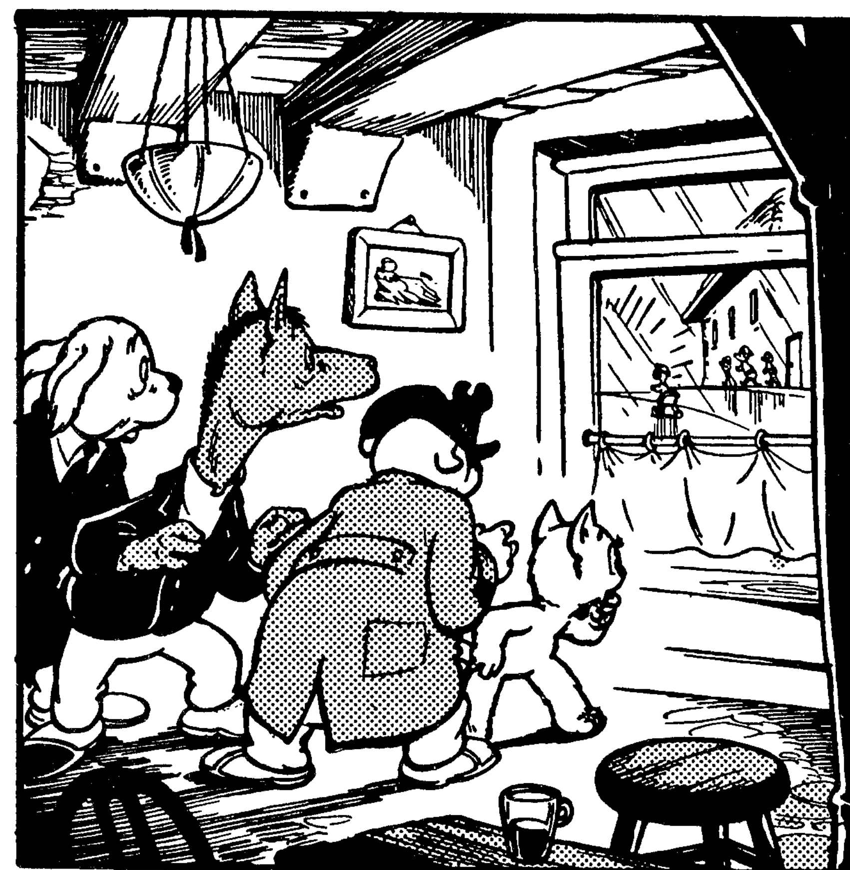

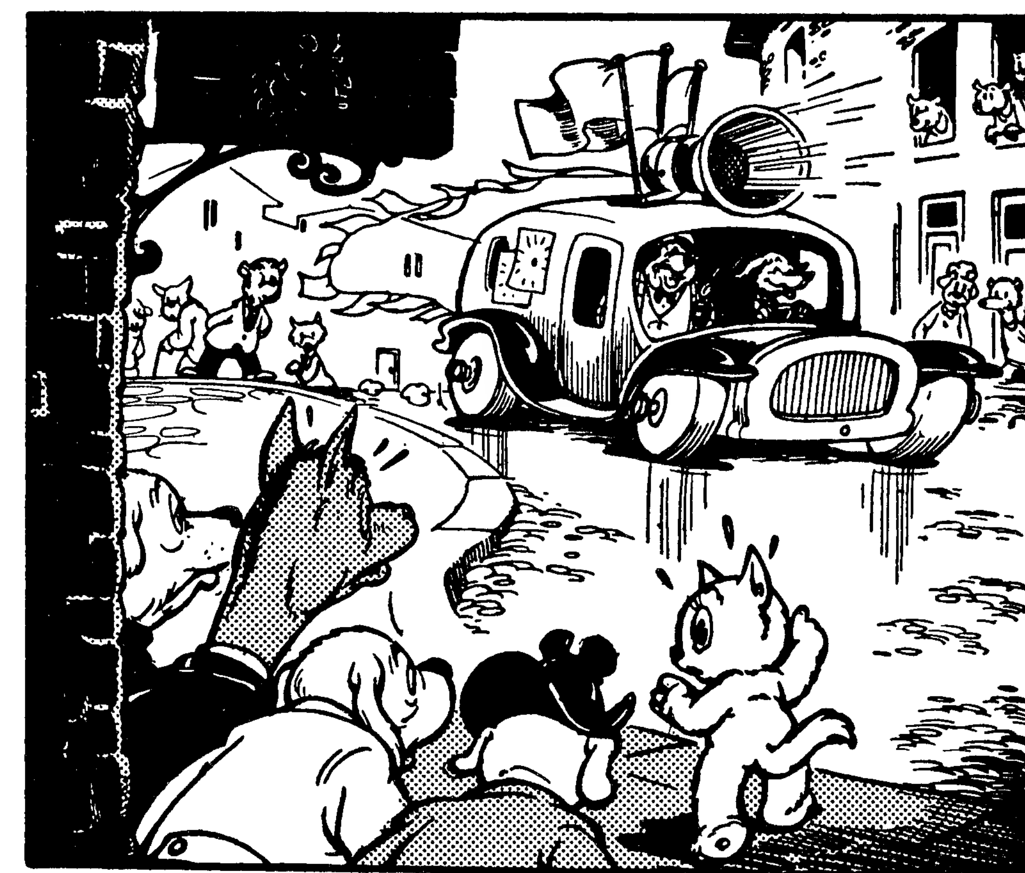

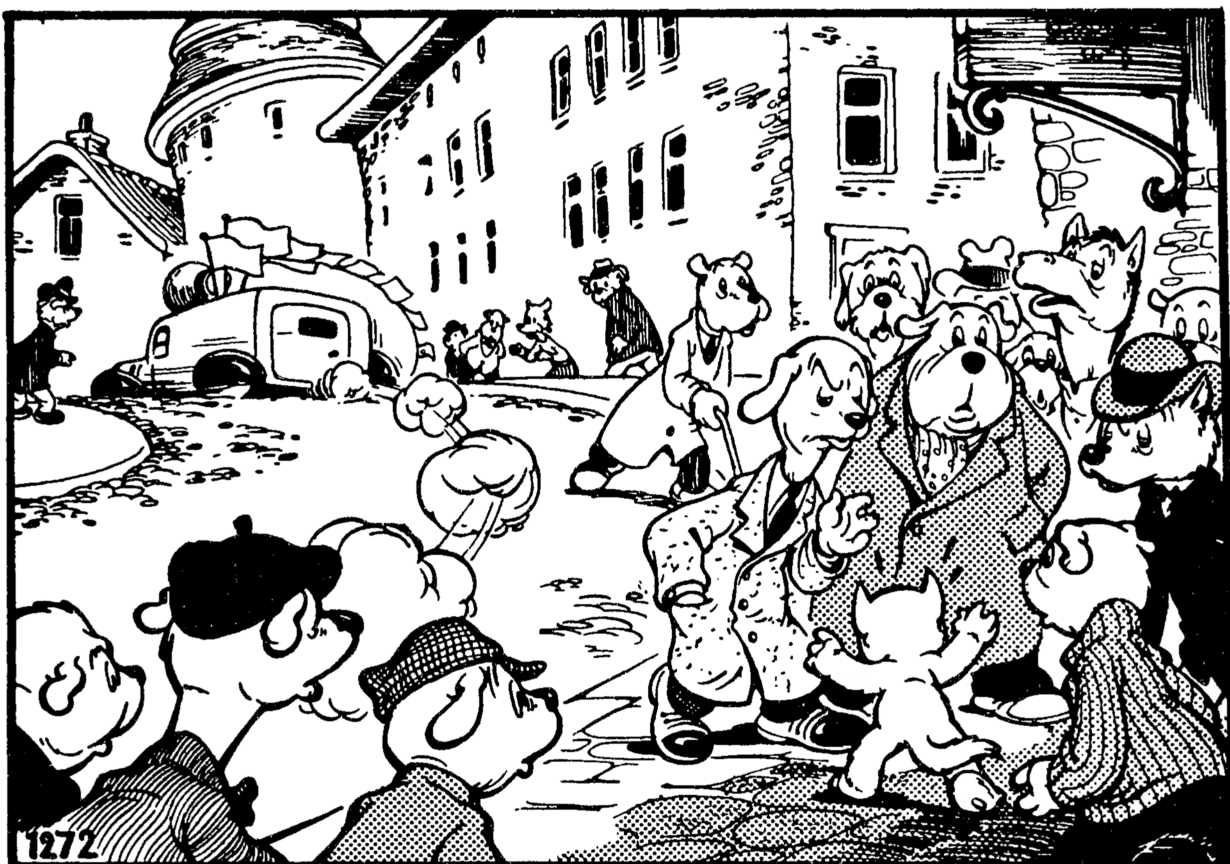
Tom Poes stapte terneergeslagen en hoofdschuddend het cafeetje op de hoek van het raadhuisplein binnen om een glas melk te drinken. Het was er stil. Enkele sombere klanten leunden op de toog en een droevige herbergier hing er achter.
'Het is allemaal niets gedaan, heren!' sprak de waard met doffe stem. 'De prijs van de grenadine is tweemaal zo hoog geworden, omdat er Blijheidsaccijns geheven wordt. En dan spreek ik nog niet eens van prikkeltjeslimonade! Die is niet meer te betalen!'
'Maar we moeten er iets voor over hebben, dat hier een Pretcentrum komt!' zei een van de klanten aarzelend. 'Het moet héél mooi worden, heb ik horen zeggen. Allemaal marmer en zo!'
'Ach wat!' riep Tom Poes. 'Het is oplichterij! Die hele kermis is van bordpapier en gips! Allemaal namaak! En de schurken Super en Hieper steken het geld in de zak!'
'Het is een schande!' mompelde de caféhouder verdrietig.
'Dat is het zeker!' zei Tom Poes. 'En daarom moesten we er iets tegen doen! We moeten naar het stadhuis gaan en die schurken gevangen nemen – dan is het afgelopen!'
'Kom, kom!' zei een andere klant, 'het is gevaarlijk werk om die hoge heren aan te vallen!'
'Het lijkt op revolutie!' sprak de eerste klant ernstig.
'Onzin!' riep Tom Poes. 'Het zijn geen hoge heren! Het zijn doodgewone schurken! Wat zijn jullie voor kerels, dat je alles doet wat die bandieten zeggen?'
'Hoor eens, baasje!' sprak de café-ondernemer met verheffing van stem, 'ik zou een beetje voorzichtig zijn als ik jou was. Als de politie je hoort, ben je opgeschreven vóór je het weet!'

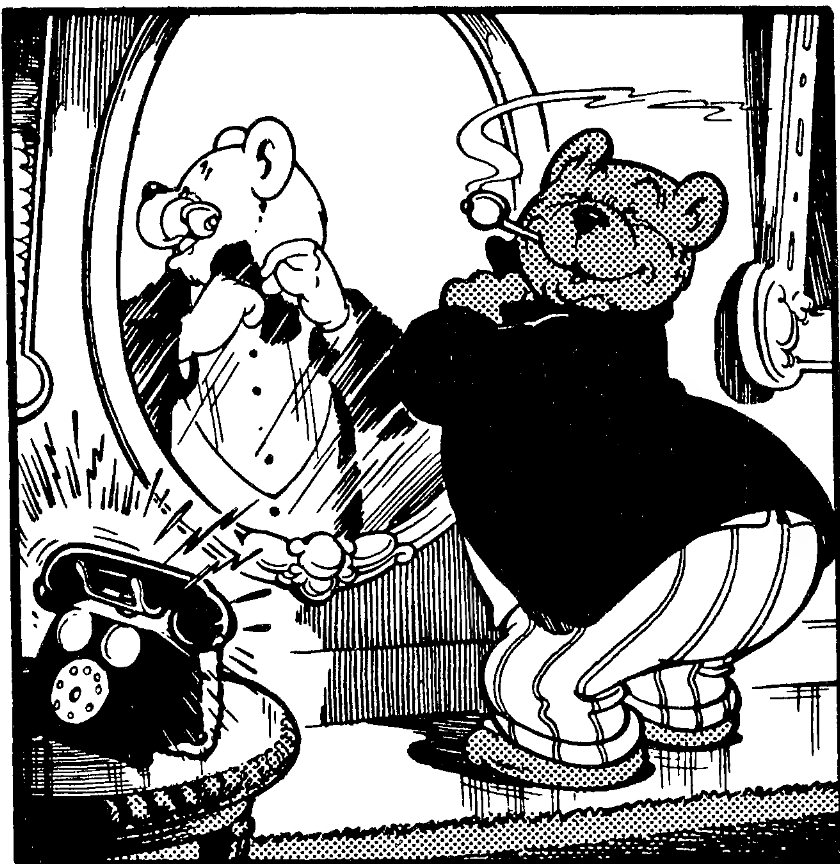

'Het is heel eenvoudig!' zei Tom Poes. 'We gaan met z'n allen naar het stadhuis en nemen die schurken Super en Hieper gevangen. En dan zeggen we tegen Wammes Waggel, dat hij al die verordeningen en belastingen in moet trekken en dat we helemaal geen Pretcentrum willen hebben!'
'Hm!' zei een van de klanten, 'zó eenvoudig is het niet! Dat Pretcentrum is een idee van ene heer Bommel, die pas ereburger van deze stad geworden is! Dat is niet mis!'
'Is dat niet de vent, die de Partij van de Blijheid gesticht heeft?' vroeg de tweede klant.
'Zo is het!' zei de waard droevig. 'De Partij van de Blijheid! En dat terwijl de prijs van het citroensap met de dag stijgt! Er worden trouwens ook pretverhoginkjes op de melk gelegd!'
'Het is droevig!' snikte de eerste klant. 'Er is geen geur meer aan het leven – alles is griep en narigheid! Soms vraag ik me wel eens af: Waarom verhuis ik niet naar een andere stad? Maar ach – daar komt men niet toe! Het is zo'n gesjouw en ik heb toch al zo'n last van m'n voeten!'
Op dat moment weerklonk er buiten plotseling een pittige mars, die de ruiten deed trillen en die het droeve gesprek overstemde. De klanten snelden naar buiten en werden daar een geluidswagen gewaar, die, bestuurd door Hiep Hieper, langzaam naderde. De marsmuziek zwakte een beetje af en toen klonk de stem van Bul Super schallend over de menigte.
'Hallo, jongens en meisjes!' riep Super olijk, 'Ouwe jongens, mag ik wel zeggen! Ik heb een leuk nieuwtje voor jullie! Over een uur wordt het Grote Internationale Super-Pretcentrum van Rommeldam geopend! Jullie moeten allemaal komen, hoor! Daar sta ik op! En – eh – nemen jullie vooral je blijheidsofferpenninkjes mee! Tot straks hoor! Ik reken op jullie!'

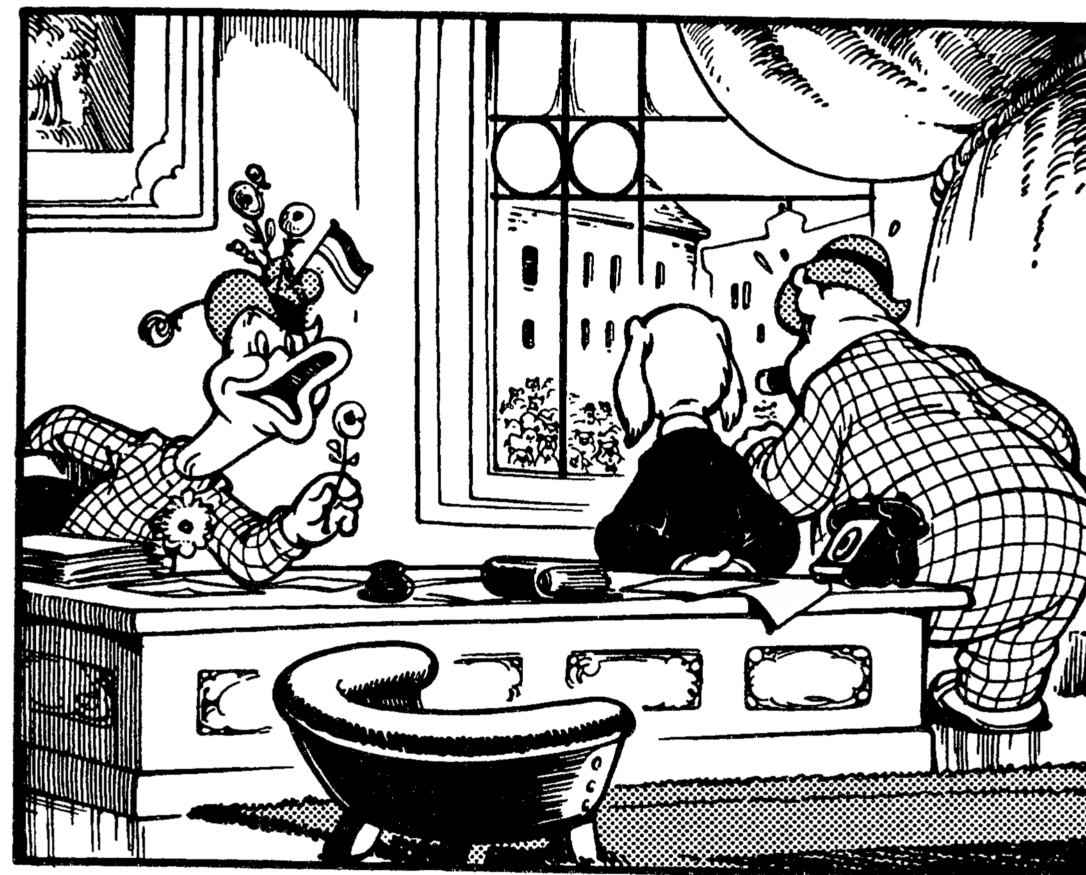
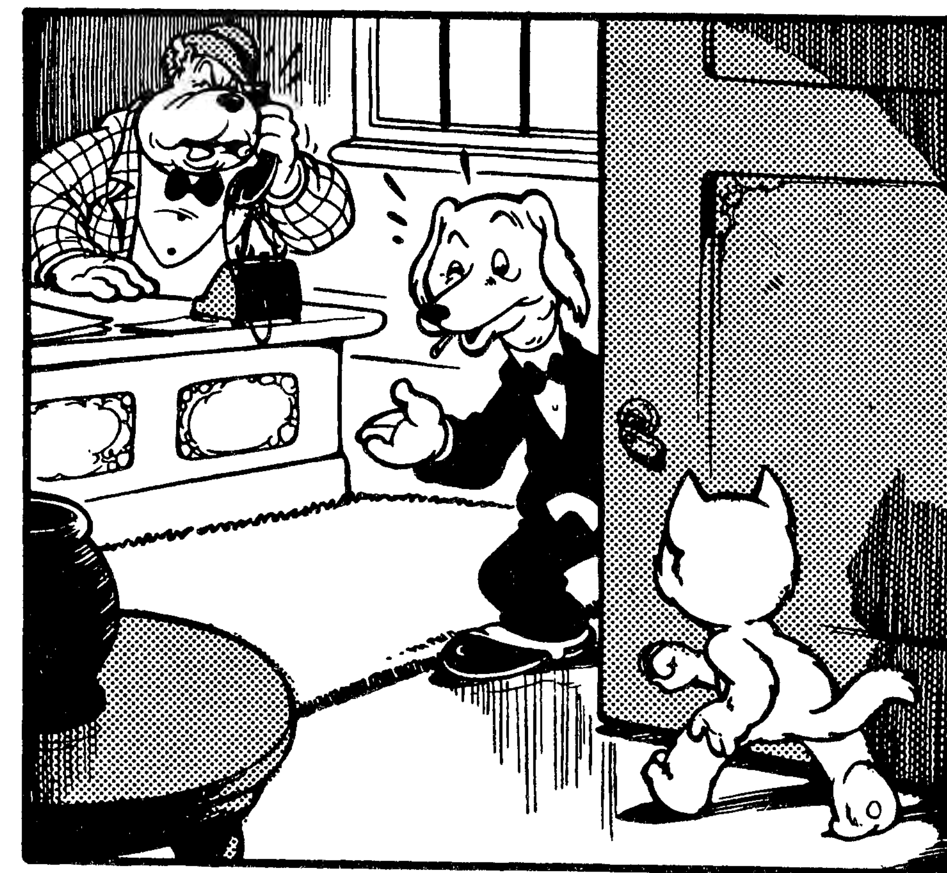

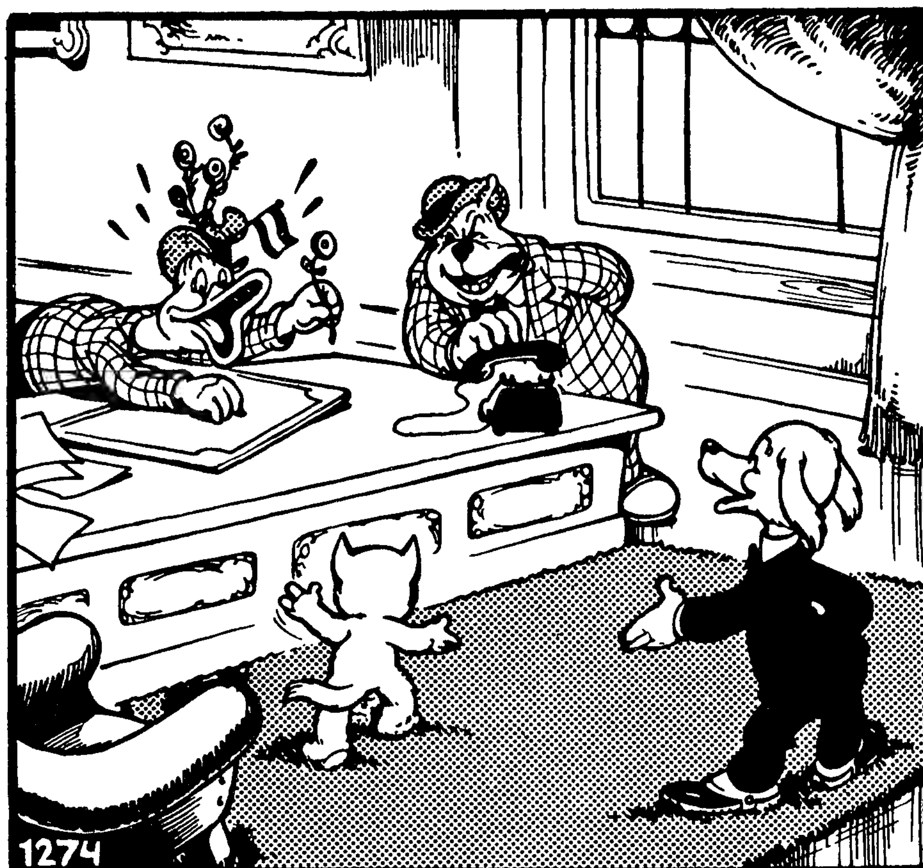

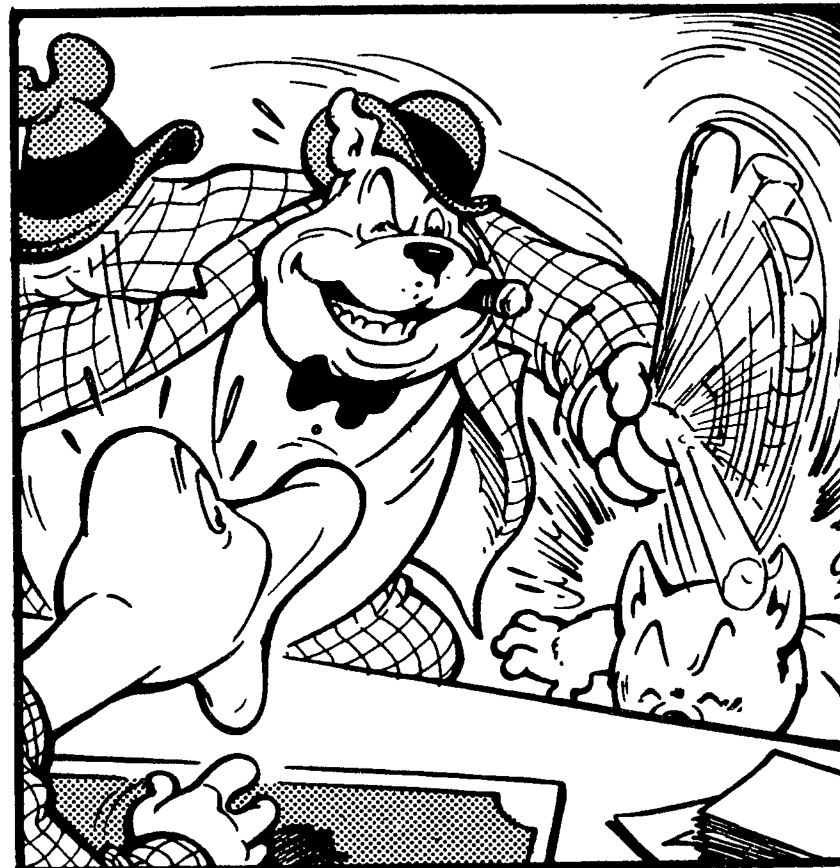
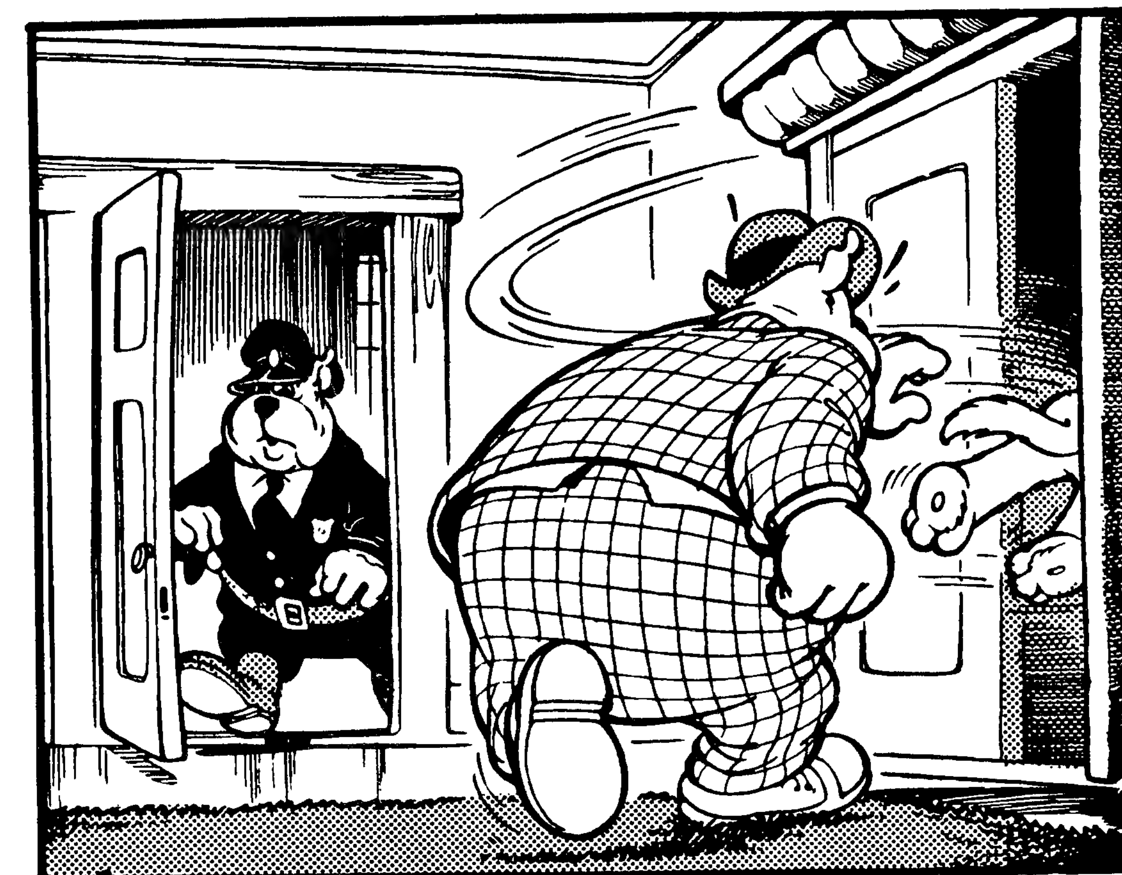
De radiowagen zette zich weer in beweging, zodat zijn vlaggetjes wapperden en de stem van Bul Super schalde blij uit de luidsprekers.
'Veel plezier, jongens!' bulderde hij. 'Over een uur begint de pret! De zorgen op zij en vermaken jullie je maar braaf, hoor!'
Daarna zette de Internationale Pretmars in en het hele geval verdween om een hoek.
'Ik wil geen pret maken!' sprak een zorglijk huisvader. 'Moeder en de kinderen liggen met griep te bed en de tabak is ook al duurder geworden!' Hij keek zorglijk naar de omstanders, die instemmend begonnen te mompelen.
'Waarom doe je dan niets?' vroeg Tom Poes. 'We kunnen met z'n allen toch gemakkelijk een einde aan die pret maken?'
De menigte keek hem somber aan en schuifelde met de voeten.
'Dat ventje heeft gelijk!' riep iemand, doch een ander legde hem snel het zwijgen op. 'Voorzichtig!' waarschuwde die. 'Het zal wel een communist zijn.'
Intussen stond de Oprichter van de Partij van de Blijheid, heer Olivier B. Bommel, voor de spiegel en trok zijn feestpak aan, onder het neuriën van een vrolijk wijsje.
'Hoera, hoera, 't is feest, 't is feest!' zong hij, zijn dasje strikkend. Toen ging de telefoon.
'Ja, met Bommel!' riep heer Ollie opgewekt, 'Bommel zèlf, ja!'
'U spreekt met Wammes Waggel!' riep een opgewonden stem aan de andere kant van de lijn. 'Ik moet u vertellen, dat u over een uur het Pretcentrum moet openen! Dat zegt Hieper. Hihihi! Dan gaan we lol maken, hè? Zullen we samen gaan wipwappen? Enig, hè?'
'Ik zal zorgen aanwezig te zijn!' riep heer Ollie gewichtig. 'Zeg maar tegen Hieper, dat ik een prachtige toespraak zal houden. Ach, ach, wat zal dat een vreugde zijn. Ik verheug me nu al op de blije gezichten van al die Rommeldammers!'

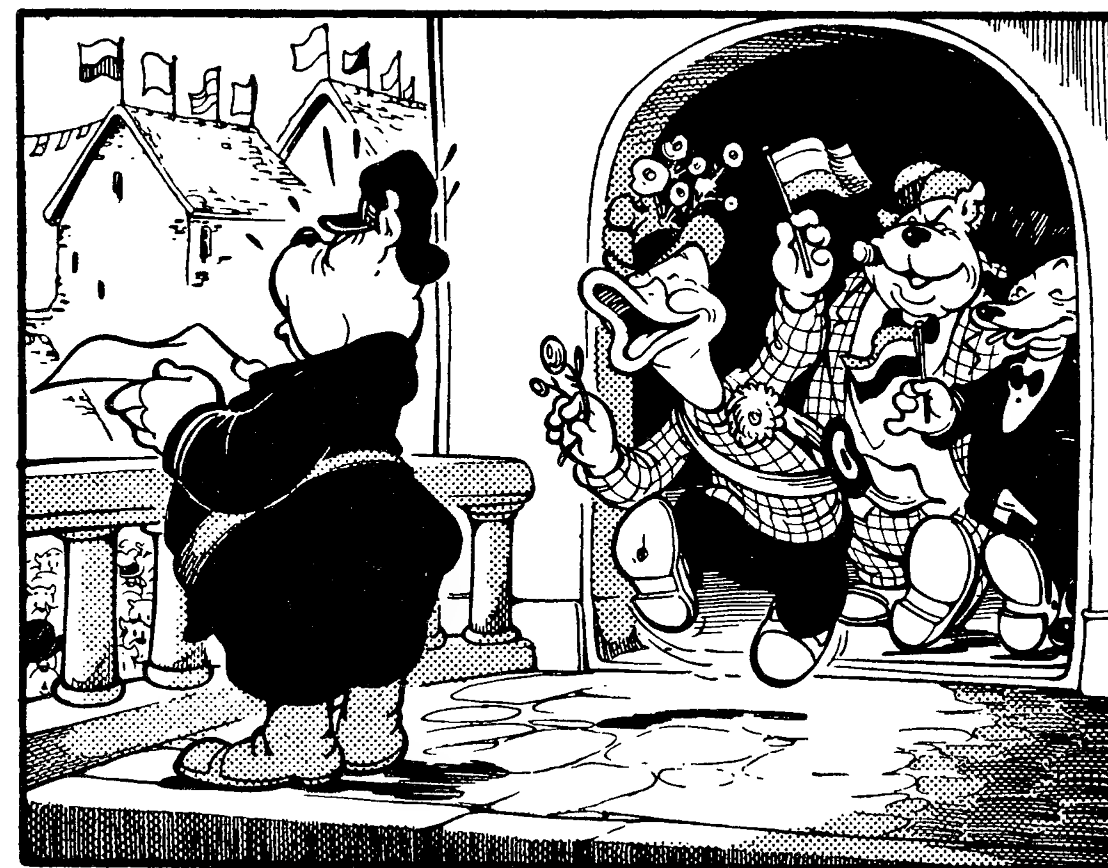
Tom Poes keek een poosje zwijgend naar de morrende en klagende menigte.
'We willen geen Pretcentrum!' riep de menigte. 'We willen een huis om in te wonen en eten zonder Blijheidsopslagjes en kleren zonder vreugdeverhoging!'
'Laten we dan naar het stadhuis gaan!' riep Tom Poes tenslotte. 'Laten we dan zeggen, wat we willen! Laten we iets doen!'
'Doen is zo moeilijk!' mopperde de menigte. Maar toen Tom Poes vastberaden in de richting van het raadhuis begon te lopen, waren er toch een paar die hem volgden. En toen er een paar waren volgde de rest vanzelf, zodat tenslotte een lange stoet verdrietige Rommeldammers achter hem aan sjokte.
Bul Super en Hiep Hieper, die voor het raam van de burgemeesterskamer naar buiten stonden te kijken, zagen de trieste groep naderen en stootten elkaar aan.
'Wat is dat daarbuiten?' vroeg Wammes Waggel, die met bloemen op de hoed achter zijn bureau zat. 'Ik hoor daar een heleboel gepraat aankomen!'
'Oh!' zei Super, 'dat is de dankbare burgerij, die je een ovatie komt brengen, Waggel!'
'Dat is fijn!' zei Wammes, 'dan kan ik die óók op mijn hoed zetten, dat zal enig staan! Laat ze maar binnenkomen, hoor!' Hieper opende de deur op een kiertje en keek wat aarzelend naar de dreigende massa, die de gang binnendrong. Toen wenkte hij Tom Poes.
'Ik kan niet iedereéén binnenlaten!' zei hij, 'maar jij kunt de woordvoerder van deze brave lieden zijn, nietwaar? Dan kunnen de anderen even op de gang wachten!'
Tom Poes stapte dus over de drempel en Hieper sloot de deur achter hem. Super had intussen de telefoon van de haak genomen en draaide een nummer. 'Een ogenblikje!' zei hij, 'Ik moet even de politie opbellen!'
En hij lachte vals...

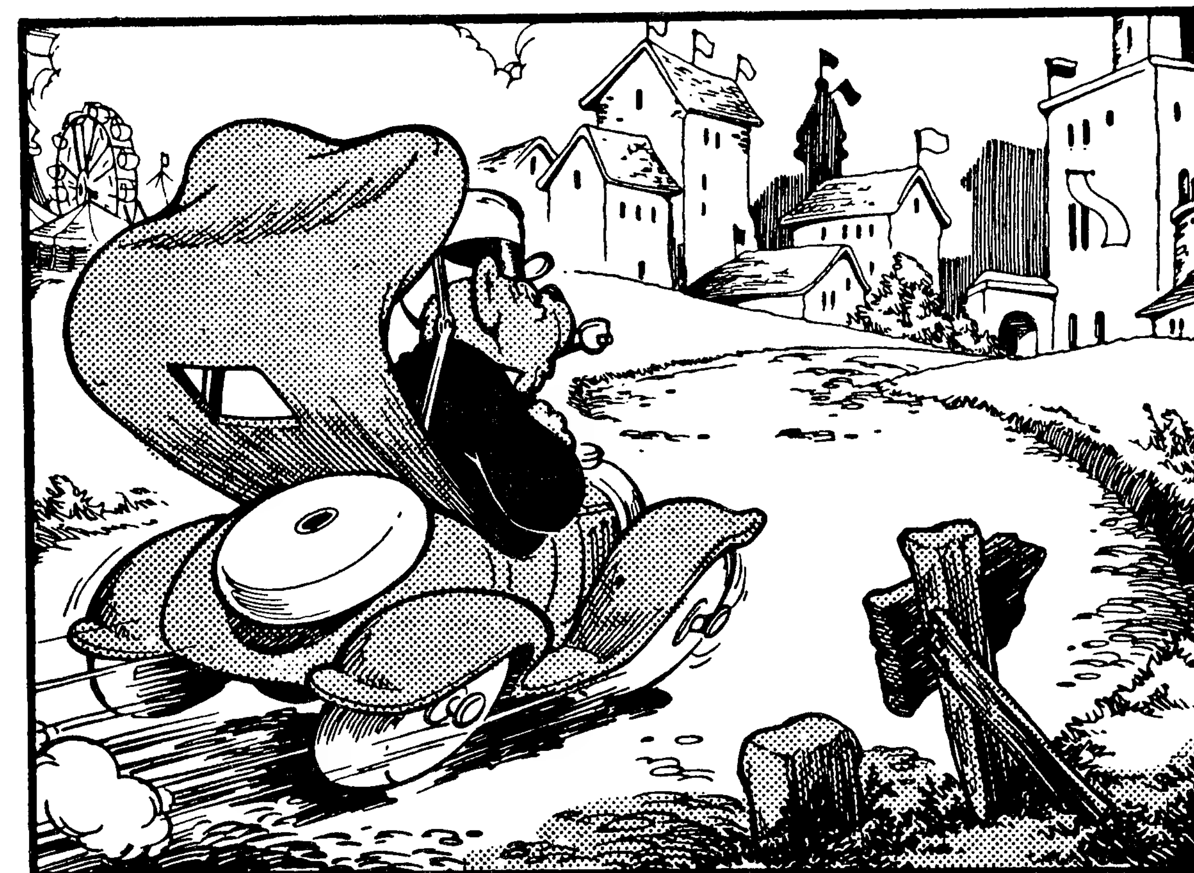
Hiep Hieper liet Tom Poes dus binnen en sloot vlug de deur weer achter hem dicht, zodat de rest van de optocht buitengesloten werd.
'Ik kan niet iedereéén binnenlaten, dat begrijp je toch, hè?' zei Hieper met een zoete glimlach. 'Het zou hier binnen véél te druk worden! En tenslotte kan jij wel alleen vertellen wat jullie hier komen doen, nietwaar?'
Tom Poes gaf daar geen antwoord op. Hij keek naar Bul Super, die druk stond te telefoneren en hij hoorde hem zeggen:
'Kom zo gauw mogelijk, commissaris en neem agenten mee! Een paar potige knapen, hè?'
'Waarom bel je de politie op?' vroeg Tom Poes wantrouwig.
'Och, zomaar!' zei Super, met een vals lachje de hoorn weer op de haak leggend. 'Ik heb hem nodig voor een feestkarweitje! En vertel me nu eens, m'n jongen, wat je hier komt doen met de hele burgerij van Rommeldam achter je aan? Kun je niet afwachten, dat het Pretcentrum geopend wordt?'
'Ik kom je namens de burgerij vertellen, dat we geen pretcentrum willen hebben!' zei Tom Poes flink. 'In de eerste plaats is het allemaal oplichterij, met kartonnen draaimolens en zo, en in de tweede plaats hebben we geen zin in al die Blijheidsbelastingen van je!'
'Juist!' zei Super, 'dat dacht ik al. Maar we kunnen de pret niet door jou laten drukken, vrindje! Excuseer!'
En bij deze woorden haalde de schurk plotseling een gummiknuppeltje achter de rug vandaan en liet dat krachtig op het hoofd van de arme Tom Poes neerdalen.
'Hé! Wat doe je daar?' riep Wammes Waggel verschrikt. 'Je doet hem pijn, Super! Je speelt te ruw!'
'Welnee!' zei Super, terwijl hij Tom Poes in de kast wierp en de deur dichtzwaaide, 'dat vindt hij niet erg! Allemaal ouwe jongens hoor!'
Op dat moment trad commissaris Bulle Bas binnen...

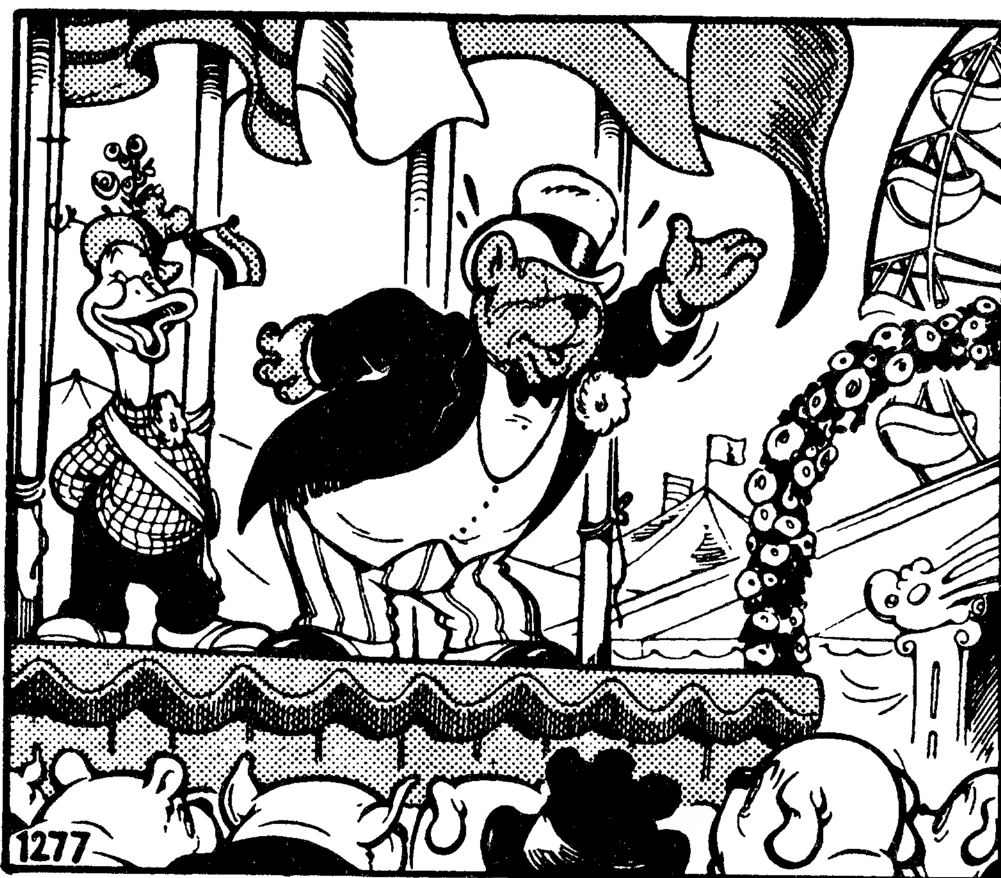

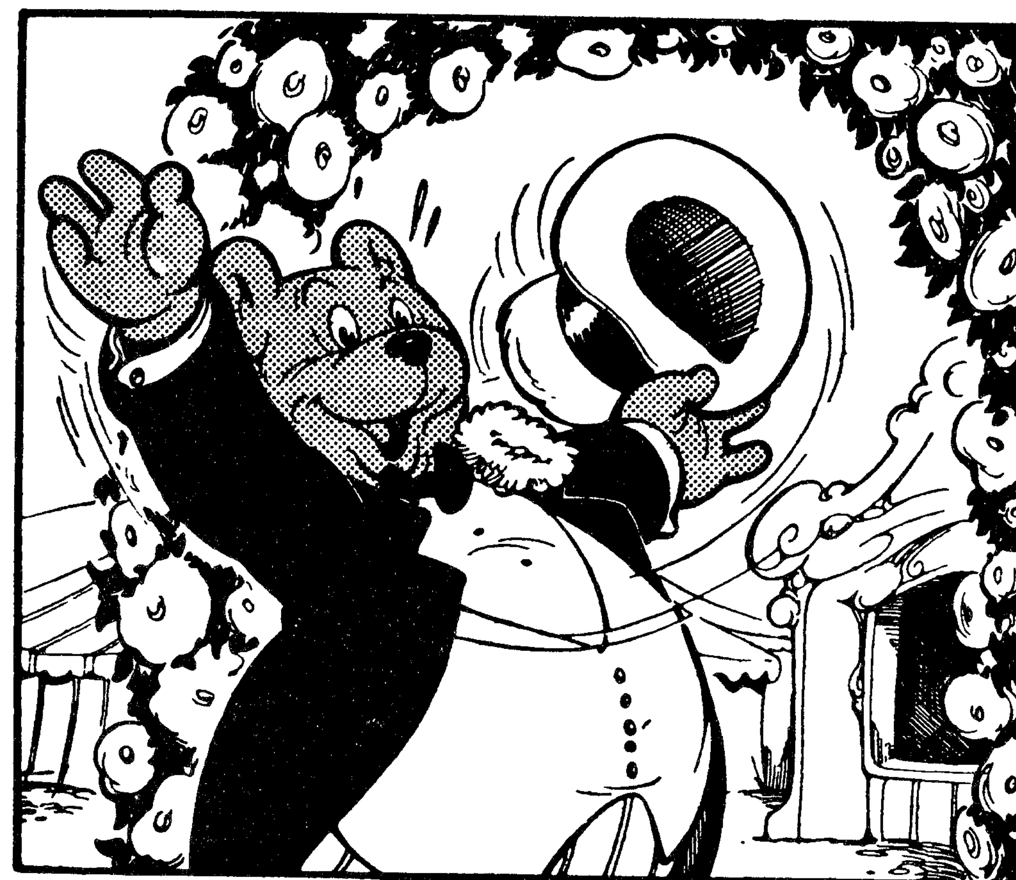
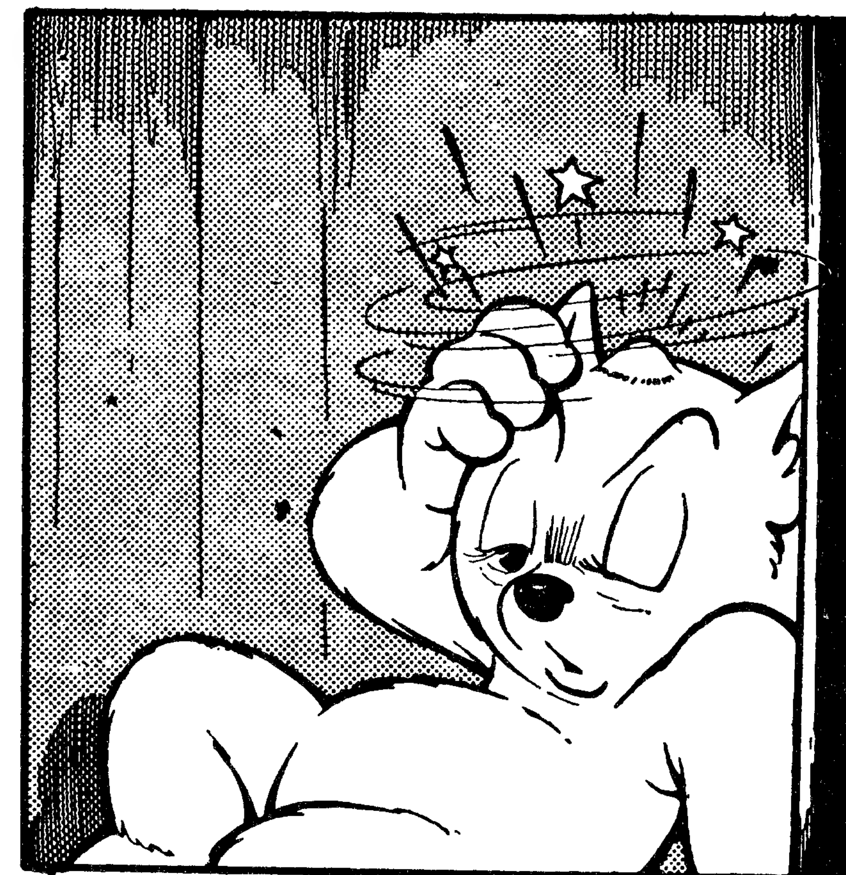
'Ik ben opgebeld om hier te komen!' sprak de commissaris van politie. 'Wat is er aan de hand? En waarom staat die menigte daarbuiten?'
'Die menigte brandt van verlangen om te gaan feestvieren!' legde Super uit. 'Daarom hebben we je opgebeld, commissaris! Je moet de orde bewaren! En als er soms lui onder zijn, die niet willen meedoen en die de feestvreugde willen verstoren, moet je krachtig optreden! Hier zijn de pretorders; daar staat alles in!'
'Uitstekend, mijnheer!' zei de commissaris salueren. 'Komt in orde!'
En de voortvarende politie-ambtenaar marcheerde met forse passen het bordes op met de nieuwe verordeningen in de hand.
'Stilte!' riep hij. 'Orde!'
De menigte werd stil en keek hem in sombere afwachting aan.
'Hedenmiddag om twee uur vijftien zal het Internationale Pretcentrum geopend worden!' sprak de politiechef met krachtige stem. 'Alle burgers van Rommeldam dienen aanwezig te zijn, zonder uitzondering!'
'We willen geen pret!' riepen de burgers boos. 'We willen gewoon, prettig, rustig leven!'
'Stilte!' donderde de hooggeplaatste politieman. 'Pret maken, of op de bon! Dat is het vóorschrift! Wie tegenwerkt, wordt opgeschreven. En nu: Voorwaarts! Op naar het Pretcentrum!'
Achter hem werd nu de deur opengezwaaid en de waarnemende burgemeester, W. Waggel, trad naar buiten onder het zwaaien van een vlaggetje.
'Ha, luitjes!' riep hij blij. 'We gaan reuze lol maken! Kom mee, dan doen we wie er het eerste is!' En hij snelde de trappen af. De menigte werd door de aanwezige politiemacht bijeen gedreven en volgde morrend en klagend.
'Daar gaan ze!' sprak Super verheugd. 'Alles loopt vlot, Hiep!'
'Ja, baas!' zei Hiep, 'alles loopt vlot, hè?'

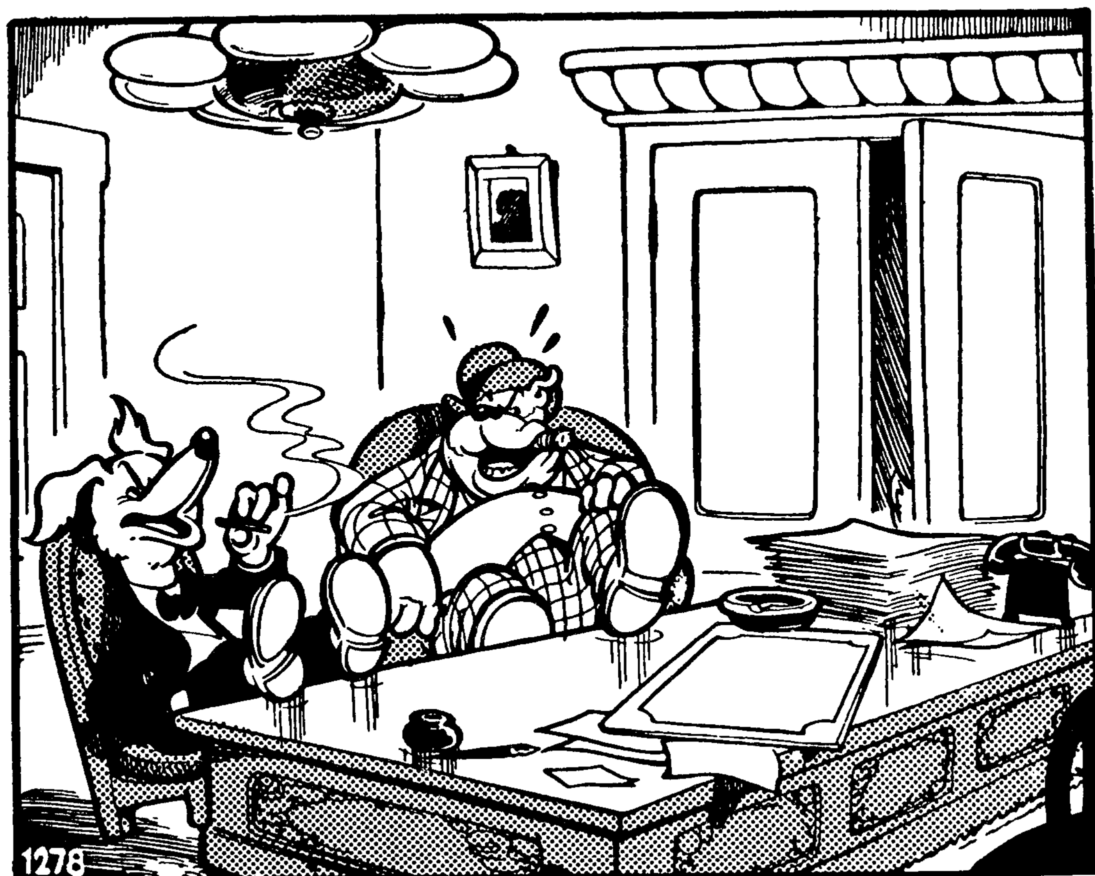

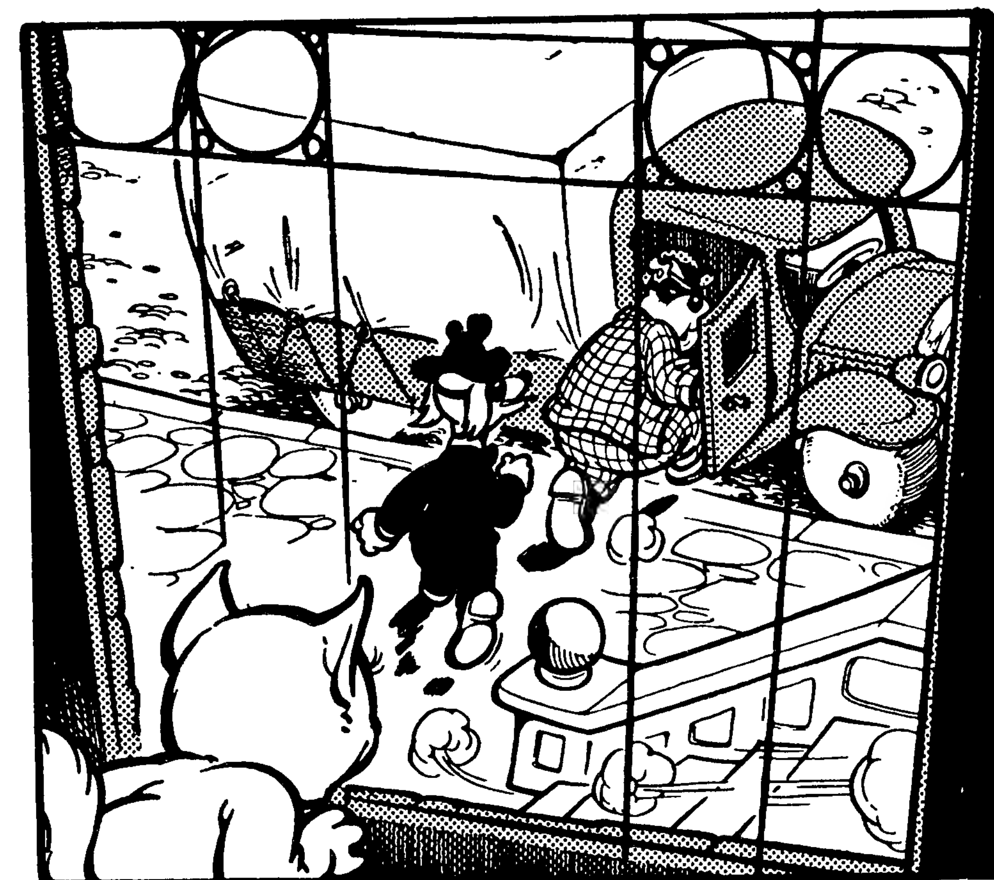
Zo gebeurde het dan, dat alle burgers van Rommeldam in een lange optocht achter Wammes Waggel aanliepen om feest te gaan vieren, bijeengehouden door een sterke politiemacht.
Een pittige mars schalde uit vele luidsprekers en een waterig zonnetje brak door het wolkendek.
'Hoera!' riep Wammes, zijn vlaggetje zwaaiend. ''t Is feest, 't is feest, hoera! Leuk, hè lui? Enigjes, hè?'
Maar hij merkte niet, dat hij de enige was, die pret had. De lange rij achter hem slofte moedeloos voort en van tijd tot tijd barstte er iemand in snikken uit. Maar de politie trad krachtig op en de naam van iedereen die probeerde om achter te blijven werd opgeschreven.
Zo naderde de stoet het Internationale Pretcentrum, waar de vlaggen blij in de wind wapperden en waar alles gereed was voor de feestelijke opening.
Intussen naderde aan de andere kant de Oude Schicht de goede stad Rommeldam. Heer Bommel zat in zijn mooiste pak achter het stuur. Hij keek opgetogen naar de vlaggen en luisterde naar de muziek en hij lachte blij.
'Wat mooi is dat allemaal!' zei hij tot zichzelf. 'Feestrumoer en blijheid in deze gedrukte tijden! En dat allemaal door het werk van een Bommel! Tja, het was een grootse gedachte van mij, die Partij van de Blijheid, al zeg ik het zelf. De opening van dat Pretcentrum zal het hoogtepunt van mijn leven zijn! Ach! Als mijn goede vader dit had mogen beleven. Zijn zoon, bewonderd en toegejuicht door 'n opgetogen menigte, die in enkele eenvoudige, welgekozen zinnen een openingswoord spreekt, als iemand begrijpt, wat ik bedoel!'

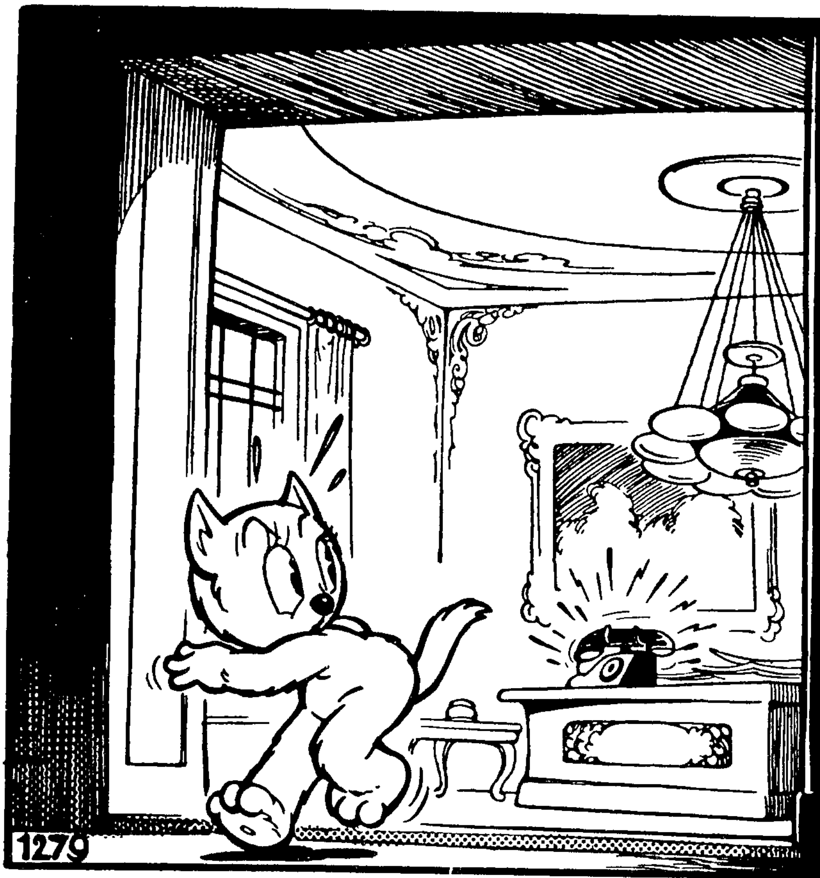

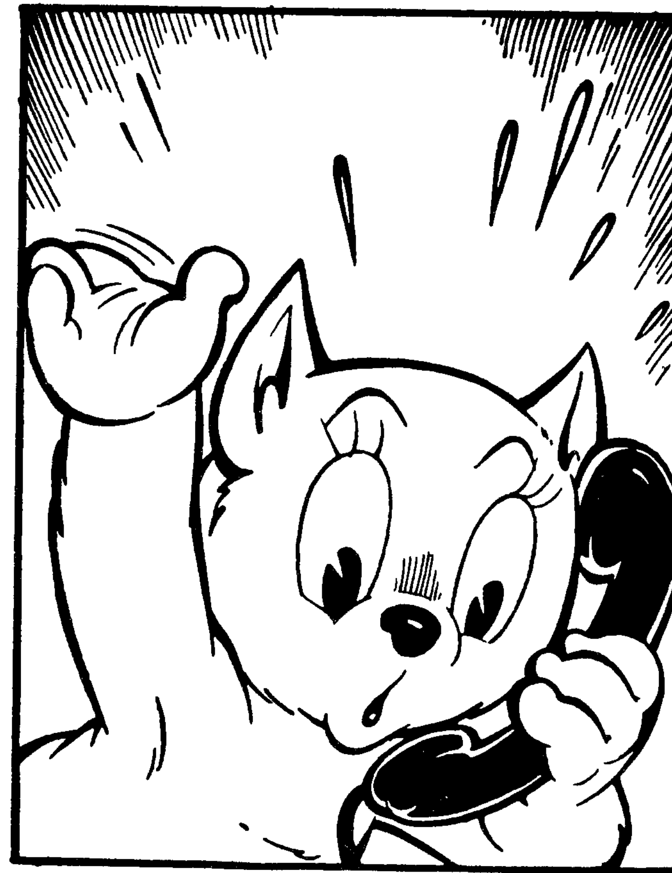
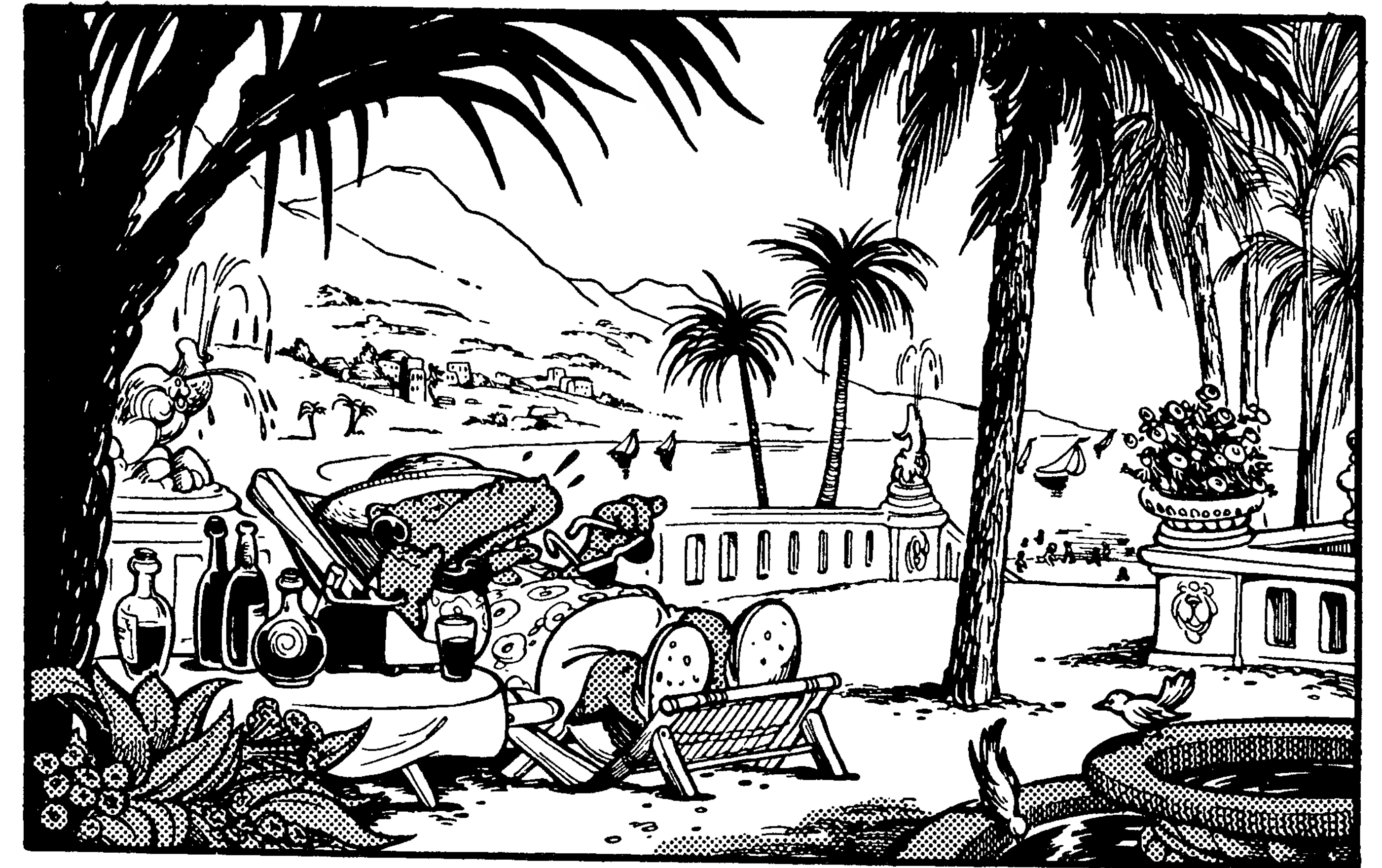
Heer Bommel stuurde zijn voertuig tussen de menigte door en bereikte zodoende het podium, waar Wammes Waggel reeds was opgeklommen. Heer Ollie volgde hem en trok het briefje, waarop zijn toespraak was geschreven, uit zijn zak. Onder hem werden de burgers door de werkzame politie bijeengedreven tot een sombere, zwijgende massa. Maar de luidsprekers schalden zó hard en hij had het zo druk, met het binnensmonds repeteren van zijn redevoering, dat hij daarvan niets merkte. Bovendien was Wammes Waggel naast hem druk in de weer met zijn vlaggetje en met het zingen van de Pretmars.
'Brave Rommeldammers!' riep heer Bommel, toen de luidsprekers even stil waren, 'als oprichter van de Partij van de Blijheid, als ereburger van de stad, als Bommel en als heer, mag ik wel zeggen, heet ik u allen hier hartelijk welkom! Ik en het gemeentebestuur hebben ons allemaal ingespannen om iedereen in deze moeilijke tijden een Prettig Ogenblik te bezorgen. Kosten, noch moeite zijn gespaard...'
'Dat hebben we gemerkt!' riep een toehoorder bitter, 'wie betaalt dit allemaal?'
'Ach! Daar praten we nu niet over!' zei heer Ollie bescheiden. 'Ieder doet zo het zijne!'
Er kwam geen antwoord, want de politie had onmiddellijk ingegrepen en een nieuwe mars opgezet, zodat ieder geluid verloren ging in het geloei van de luidsprekers. Heer Bommel probeerde er boven uit te roepen om zijn rede af te maken, maar dat had geen zin.
'Jammer!' schreeuwde hij tot Wammes, 'het was een mooie redevoering. Maar ik begrijp, dat men verlangend is om pret te gaan maken!'
Terwijl heer Bommel nu van het podium daalde om aan het feest deel te nemen, kwam Tom Poes in de kast van de burgemeesterskamer op het stadhuis weer tot bewustzijn en keek versuft om zich heen...

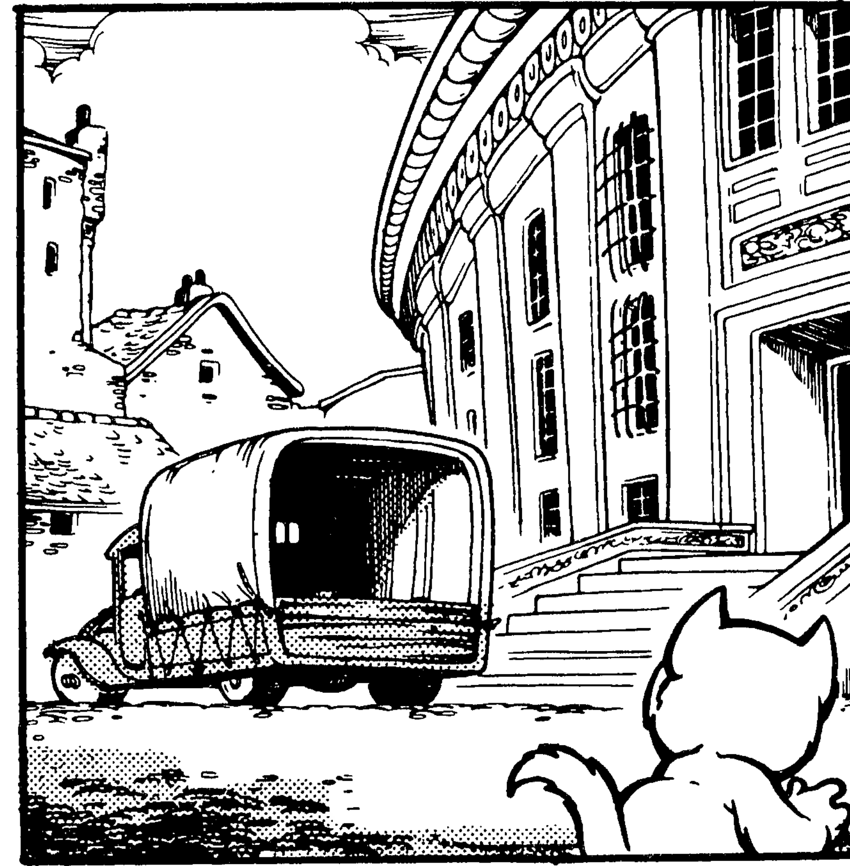
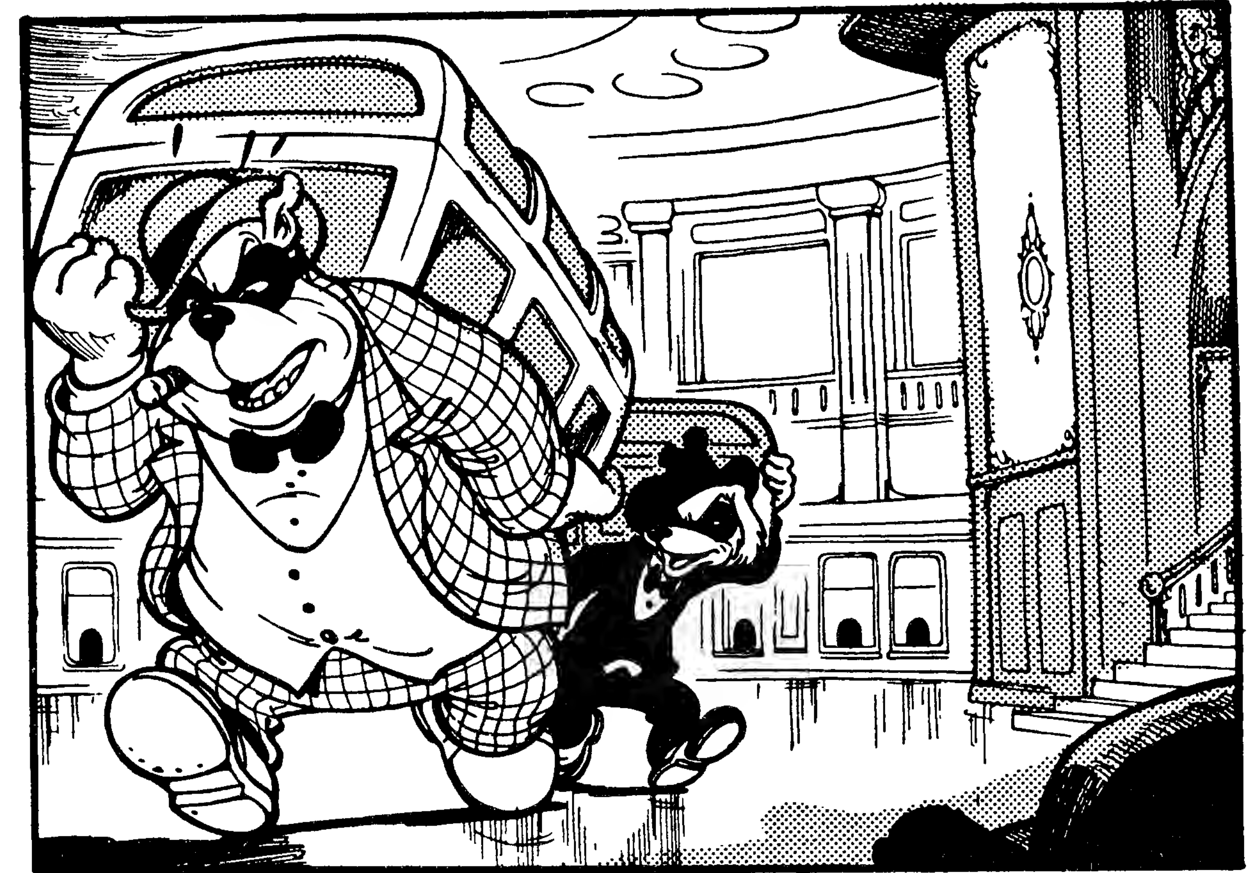
Terwijl heer Bommel op het feestterrein van Rommeldam het grote Internationale Pretcentrum had geopend en nu zingend in een draaimolen verpozing zocht, kwam Tom Poes tot zichzelf in de kast van de burgemeesterskamer. De deur stond op een kier en zodoende kon hij zien, wat er buiten de kast gebeurde. Nu, dat was niet zo fraai. De beide zakenlieden Super en Hieper, die dachten dat niemand hen gadesloeg, wierpen hun uiterlijk van nette burgers af en vertoonden zich in hun ware, afzichtelijke gedaante.
Ruw en onbeschaafd lachend legden zij hun grove schoenen op het fraaie burgemeestersbureau en gingen zich te buiten aan grollen en schimpscheuten ten koste van heer Bommel en de waarnemende burgemeester, W. Waggel. Maar dit was nog niet alles!
Na enige tijd haalde Bul Super een zwart maskertje voor de dag en plaatste dat voor het gelaat. Hieper volgde zijn voorbeeld en nu slopen de beide zwaar vermomde schurken naar de deur.
'Nu wordt het ernst, Hiep!' fluisterde Super. 'De hele stad is aan het feest vieren en nu is voor ons de tijd rijp om onze slag te slaan!'
'Zo is het, baas!' siste Hieper. 'Het is tijd om onze slag te slaan! Ha! Wat een mop, hè baas?' Zo sprekend schoven de beide aartsschavuiten de gang in en sloten de deur achter zich. Tom Poes was met één sprong de kast uit en snelde naar het raam. Beneden, aan de voet van het bordes, stond een grote verhuiswagen en daar stegen de beide gemaskerde schurken in.
'Ze gaan dus een slag slaan!' mompelde Tom Poes. 'Hm, ik weet niet, wat dat voor een slag is, maar het zou wel eens een zware kunnen zijn. Er is nergens iemand thuis en de hele politiemacht is natuurlijk op het feestterrein...'

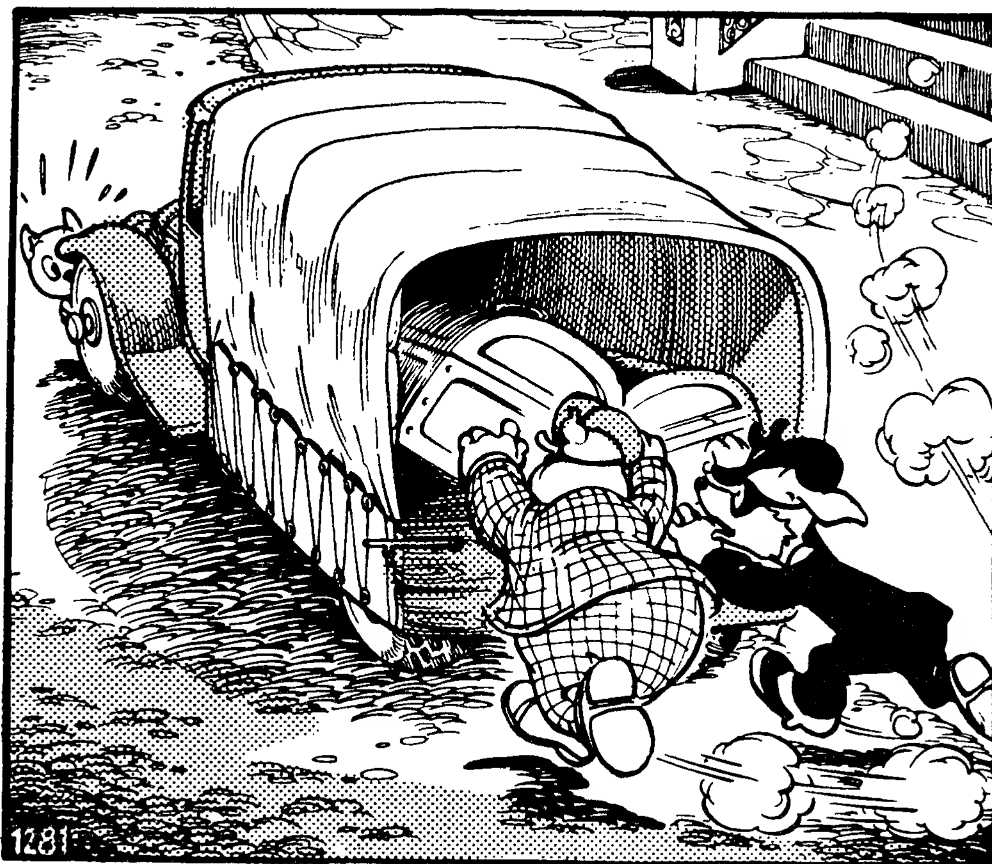
Tom Poes wachtte tot Super en Hieper in de verhuiswagen waren geklommen en snelde toen naar de deur om hen te volgen. Maar toen hij halverwege was, ging de telefoon, die op het bureau van de burgemeester stond. Hij bleef staan en keek besluiteloos naar het toestel. 'Ik kan hem laten bellen,' dacht Tom Poes, 'maar men kan nooit weten, wie daar opbelt! Aan de andere kant zullen die schurken me misschien ontsnappen...!'
Hij aarzelde maar kort, want zijn nieuwsgierigheid won het en hij greep de hoorn van de haak.
'Hallo!' riep hij, 'met het raadhuis!'
Aan de andere kant van de lijn schraapte iemand de keel en toen klonk een doffe, bezorgde stem.
'Ben jij dat, Tom Poes?' riep die stem, 'je spreekt met de burgemeester!'
Ja, het was burgemeester Dickerdack, die op een zonnig terras in het Zuiden genezing zocht voor zijn verkoudheid en die zichzelf met appeltaart en grenadine op krachten hield. De bezorgde magistraat had die morgen voor het eerst weer eens een Rommeldamse krant geraadpleegd en het eerste wat zijn oog trof was het opschrift: 'INTERNATIONAAL PRETCENTRUM IN ROMMELDAM!' Geen wonder, dat hij hevig verontrust de telefoon had gegrepen om te informeren, wat er aan de hand was.
'Wat betekent die pretmakerij, terwijl ik hier in de zorgen verknies?' riep hij, kauwende op een pasteitje. 'Wat is dat voor een gedoe, als ik mijn hielen gelicht heb? Denkt dan iedereen, dat het leven een lolletje is? Ben ik dan de enige, die oog heeft voor de ernst der tijden?'
'Ik ben blij, dat u opbelt, burgemeester!' riep Tom Poes. 'Het is hier een verschrikkelijke toestand!' En toen vertelde hij zo vlug en zo duidelijk als hij kon, wat er allemaal in de goede stad Rommeldam gebeurd was.

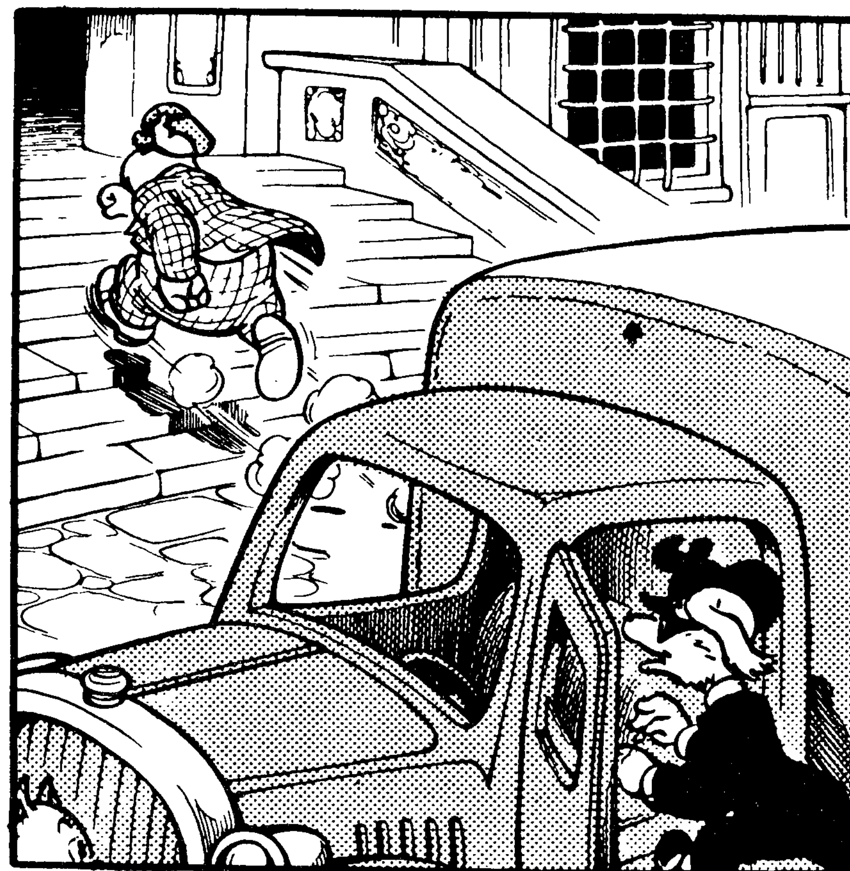
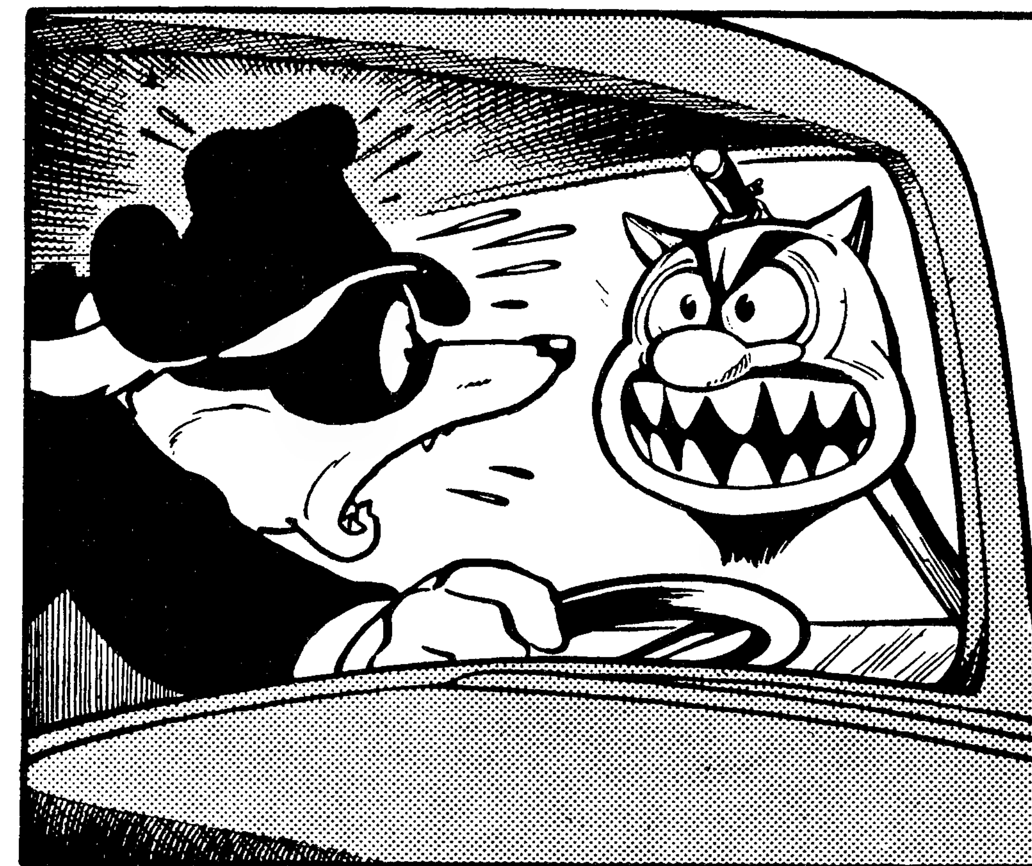

Toen Tom Poes zijn telefoongesprek met de burgemeester beëindigd had, holde hij de straat op en keek zoekend rond of hij soms nog een spoor van de verhuiswagen van Super en Hieper kon vinden. Dat was natuurlijk niet zo gemakkelijk en wanneer Tom Poes niet zo slim was geweest, was hij er ook vast en zeker niet in geslaagd. Maar terwijl hij liep, dacht hij goed na en vroeg zich af waar ze met hun vrachtauto naar toe konden zijn gegaan. Welaan, wanneer men nu bedenkt, dat alle inwoners van Rommeldam, die niet door ziekte aan hun griepbed waren gekluisterd naar het Pretcentrum waren gedreven en dat de hele politiemacht bezig was om hen met de gummistok in de vuist tot feestvieren te dwingen en wanneer men dan bovendien nagaat, dat twee gevaarlijke, gemaskerde bandieten in een vrachtwagen door de stad gaan toeren, dan kan men gemakkelijk raden waar zulke schurken zich heen spoeden!

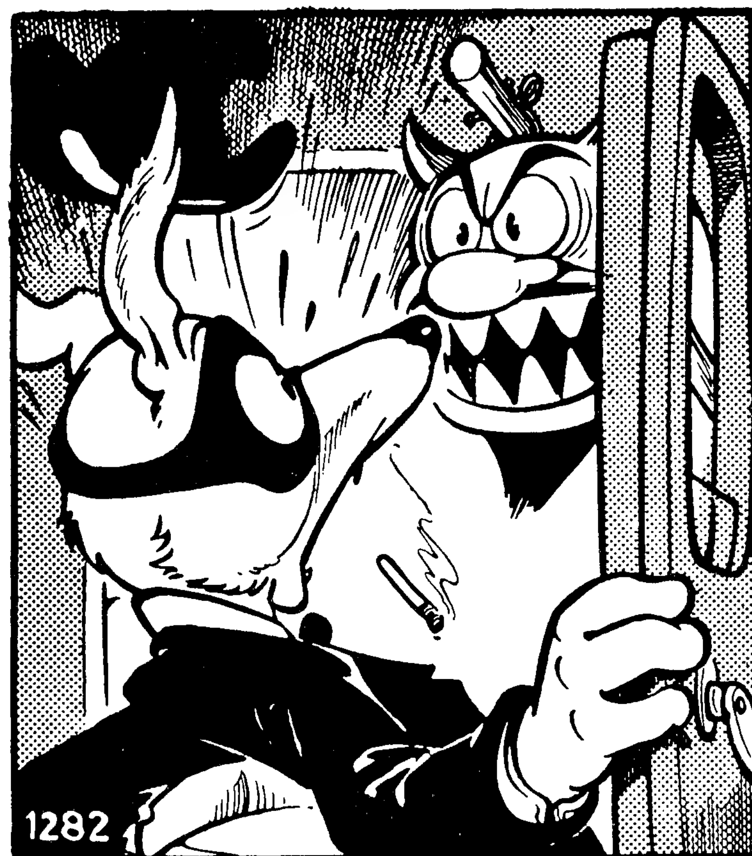
Juist! Naar de Stadsspaarbank! Natuurlijk! Dáár vond Tom Poes de verhuiswagen terug. Het voertuig stond leeg en verlaten voor de opengebroken deur, terwijl de eigenaars in het inwendige van het gebouw bezig waren hun boosaardig bedrijf te verrichten. Door niemand gestoord, had Super de ene deur na de andere met een fijn bewerkte inbrekersloper geopend en een klein vaatje buskruit lichtte de zware kluisdeur uit de voegen. Toen was het hek van de dam!
'Hier, Hiep!' riep Super, een zwaar valies grijpend. 'Dit is de stadskas, die mag jij dragen! Voorzichtig, hoor! De blijheidsoffer-penninkjes zitten er in! En deze koffer bevat de spaarbank, die zal ik persoonlijk meenemen, want die is te zwaar voor jou! Ja, ja, Hiep! Er moet meer en meer gespaard worden, dat is goed voor zakenlieden van ons slag!'
Onder deze ruwe scherts begaven de schurken zich op de terugweg...

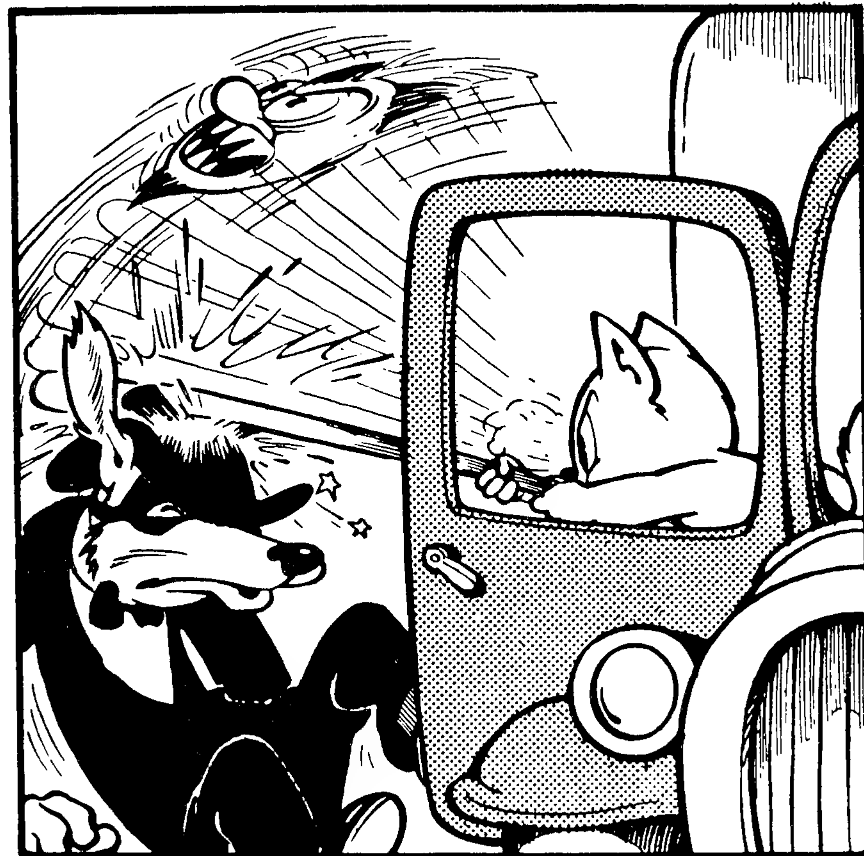
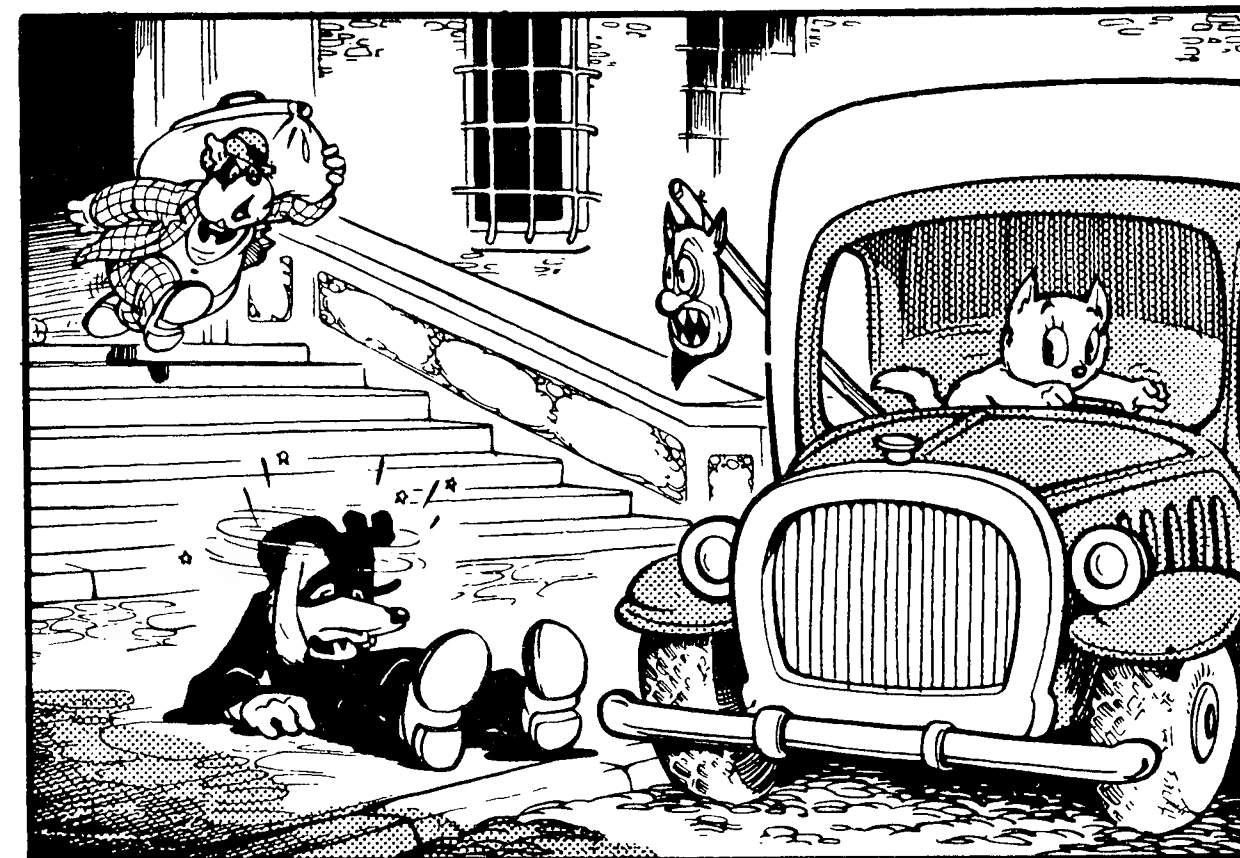

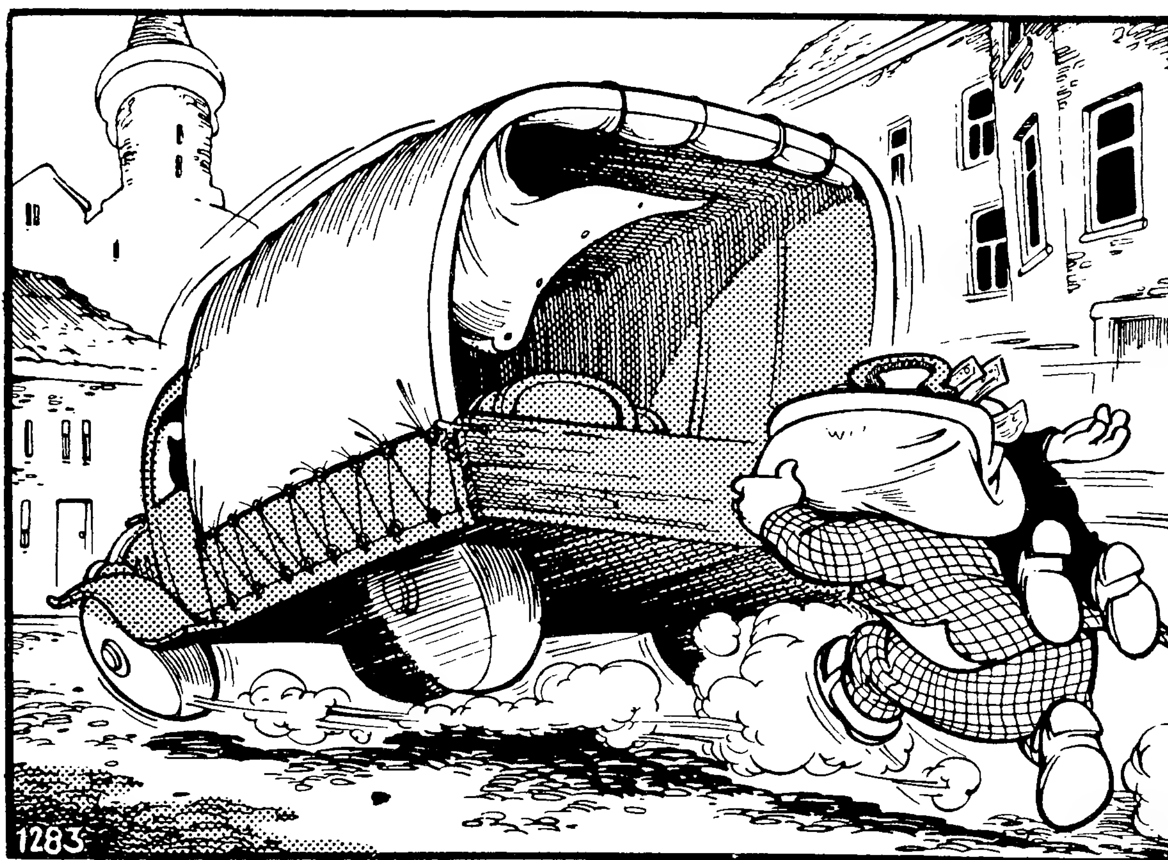
Toen Tom Poes de gemaskerde gestalten van Super en Hieper uit het bankgebouw zag komen, hurkte hij snel neer bij een voorwiel van de vrachtwagen en loerde om een hoekje. Zo zag hij de beide schurken naderen, gebogen onder de last van de Stadskas en de Spaarbank.
'Zo, Hiep!' sprak Super, zijn valies in het voertuig werpend, 'ga maar achter het stuur zitten en start de motor vast. Ik ga nog even terug om de rest van de Belastingen te halen, maar ik ben zó weerom, hoor! Zorg, dat de motor warm is, want we moeten voort. De boerenleenbank wacht!' Na deze woorden barstte de schavuit in een huiveringwekkend gelach uit en snelde het gebouw weer binnen.
Hieper kroop intussen moeizaam achter het stuurwiel en keek wat schichtig om zich heen.

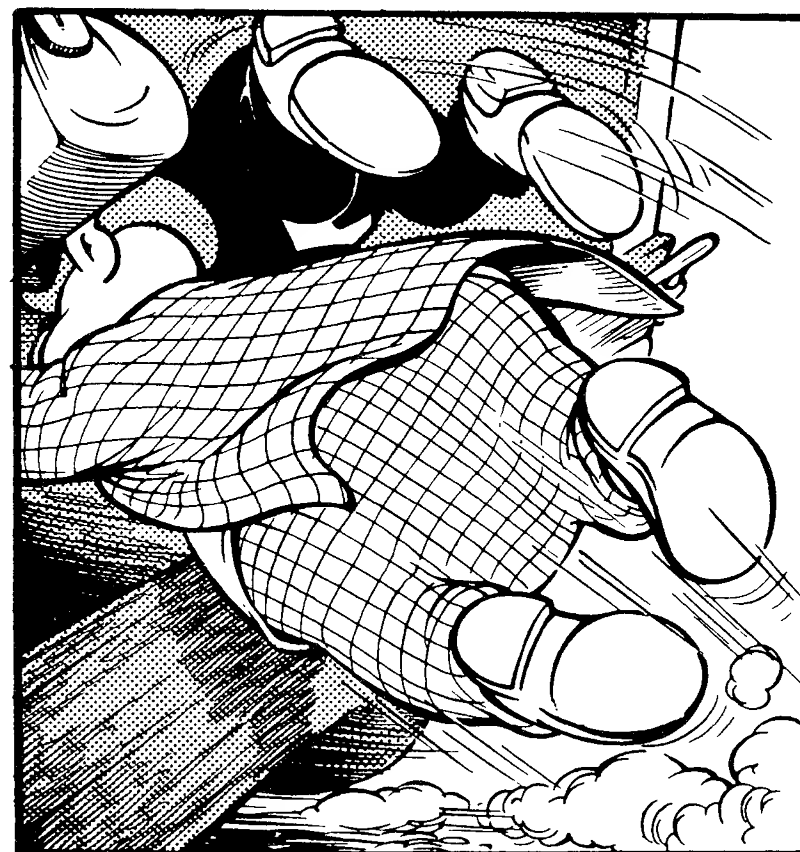
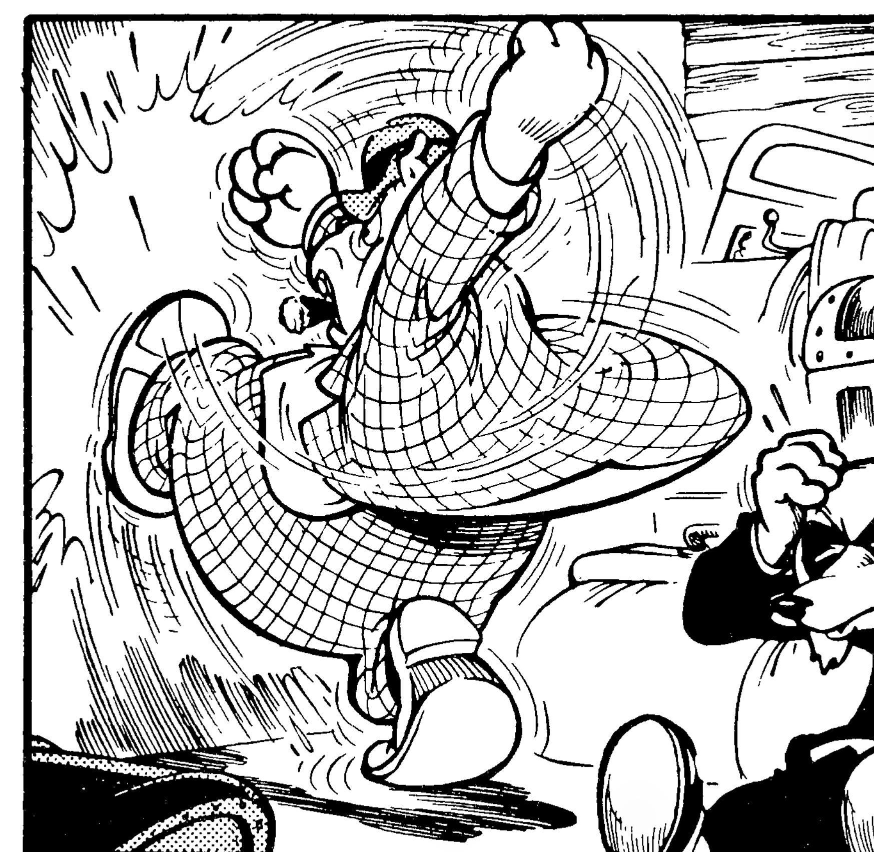
'Vreemd!' hoorde Tom Poes hem mompelen. 'Deksels vreemd! De hele stad is uitgestorven. Als ik in de verte de muziek van die kermis niet hoorde, zou ik kunnen denken, dat dit een verlaten gemeente was. Hm – er zit iets griezeligs in – iets spookachtigs zou ik bijna zeggen!'
Hij zweeg, want hij hoorde iets langs de zijkant van de auto schuiven. Met uitpuilende ogen drukte hij de zwartcastoren hoed wat dieper in de ogen en frommelde aan de kruk van het portier.
'S-S-Suup!' jammerde hij, maar zijn stem bleef achter zijn boordeknoop steken. Toen gaf hij een gil, die het vrolijke feestgedruis in de verte overstemde en zijn haren rezen met een schok te berge. Geen wonder! Naast het portier van zijn voertuig was een verschrikkelijk gelaat verschenen, dat hem met ontblote tanden aanblikte...

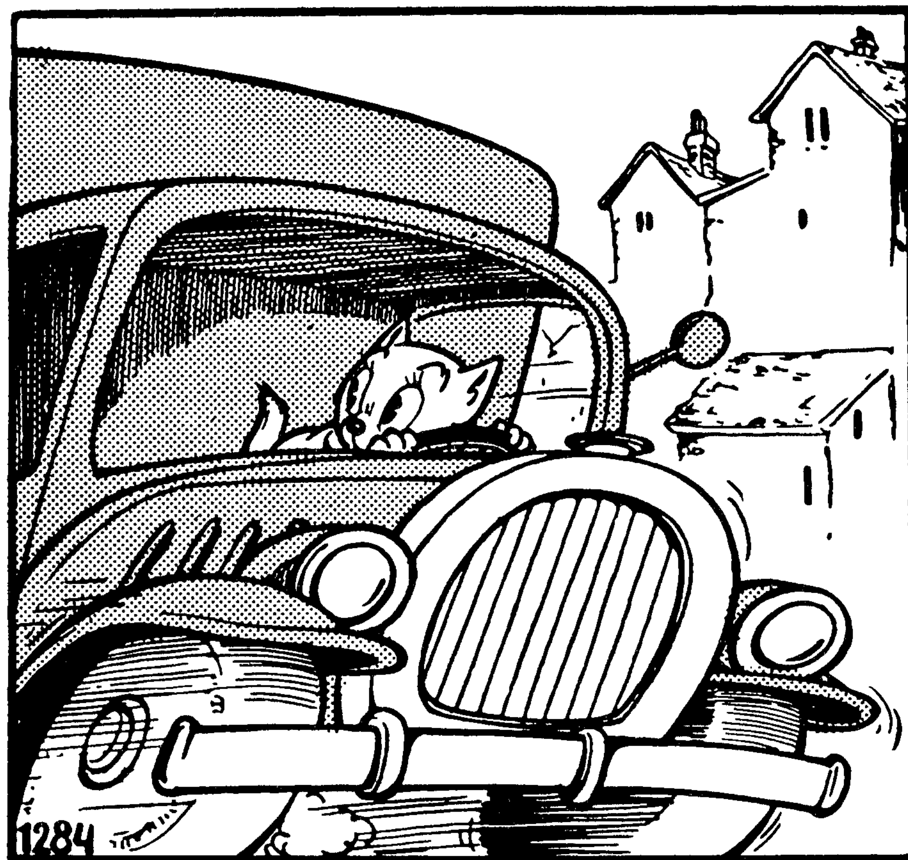

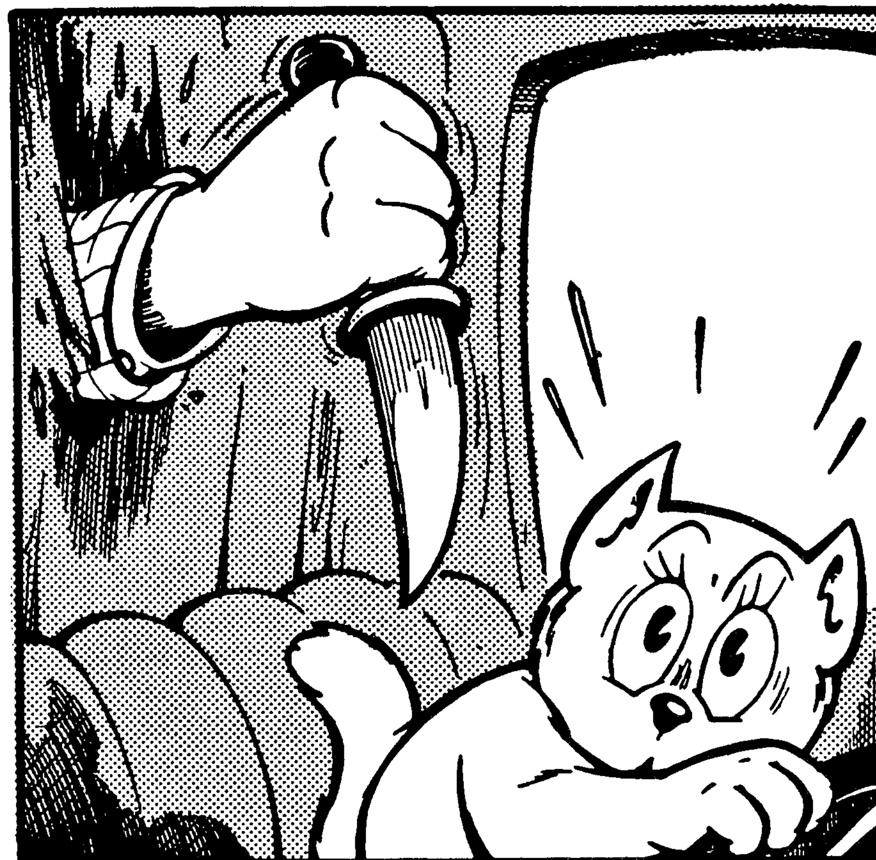
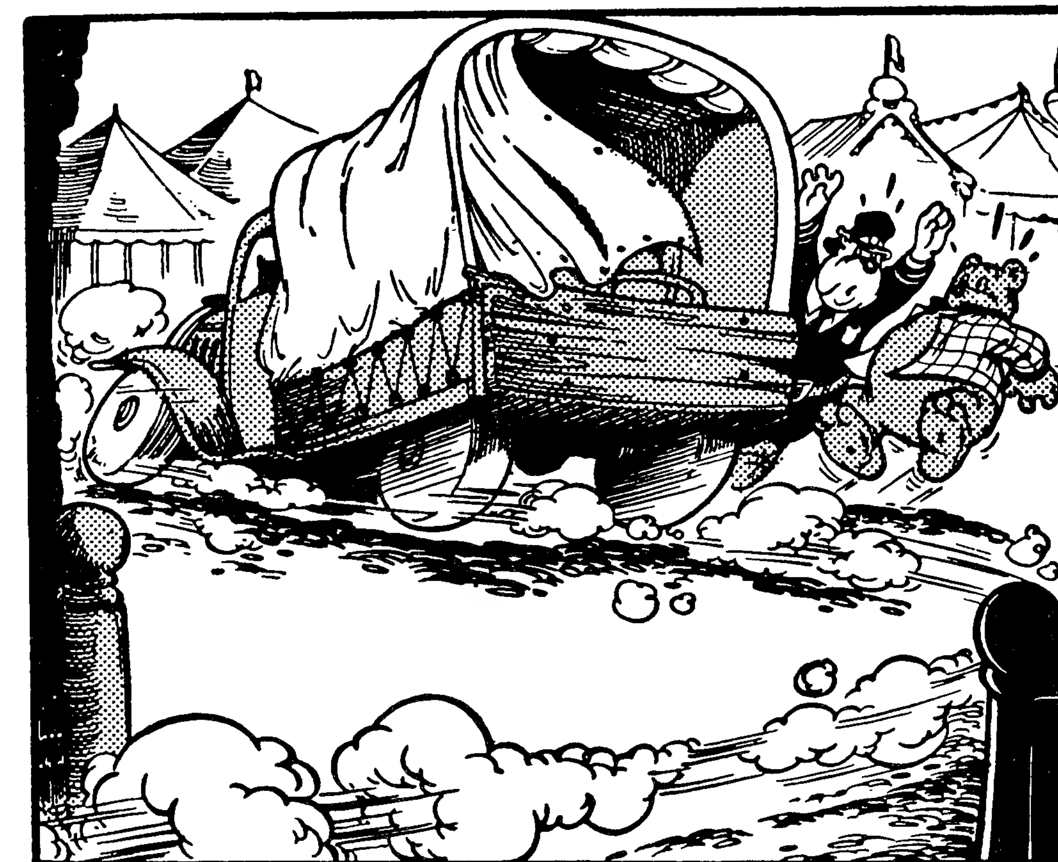
Hiep Hieper staarde met klapperend gebit naar het duivelsmasker, dat hem met een vreselijke grijns aankeek en deinsde terug naar de andere kant van de cabine.
'D-doe me niets, m-meneer d-de s-satan!' stamelde hij. 'Ik heb niets g-gedaan! Ik b-ben maar een arm, k-klein b-boefje, het is allemaal d-de schuld van Bul Super, die haalt mij altijd over om ondeugende streken uit te halen!'
Zo jammerend peuterde hij de portierkruk achter zich open en liet zich toen ruggelings uit de auto zakken. Maar tot zijn ontzetting volgde het ongunstige gelaat hem. Het kwam zó dicht bij, dat de geschokte schurk zag, dat het niets anders was dan een schertsmasker-aan-een-stok. Maar toen was het al te laat. De stok werd opgeheven en daalde met een dreunende klap op zijn zwarte hoed neer. En terwijl het hoofddeksel hem over de oren schoot, verloor de schavuit het bewustzijn.
Daardoor zag hij niet, dat Tom Poes de stok met het masker opzij legde en snel achter het stuur klom.
'Dat was niet slecht!' mompelde Tom Poes. 'Een tref, dat dat masker hier op straat lag. Dat is een voordeel van een pretcentrum in een stad!'
Zo sprekend schakelde hij de motor in en maakte zich gereed om weg te rijden. Maar op dat moment snelde Bul Super met het restant van de belastingen over de schouders de trappen van het Bankgebouw af. Hij had gezien, hoe Tom Poes zijn ondergeschikte onschadelijk had gemaakt en begreep nu, dat spoed geboden was. Grommend en knarsetandend sprong hij voorwaarts en Tom Poes begreep, dat iets anders dan een masker op een stok nodig zou zijn om deze superschurk angst aan te jagen...

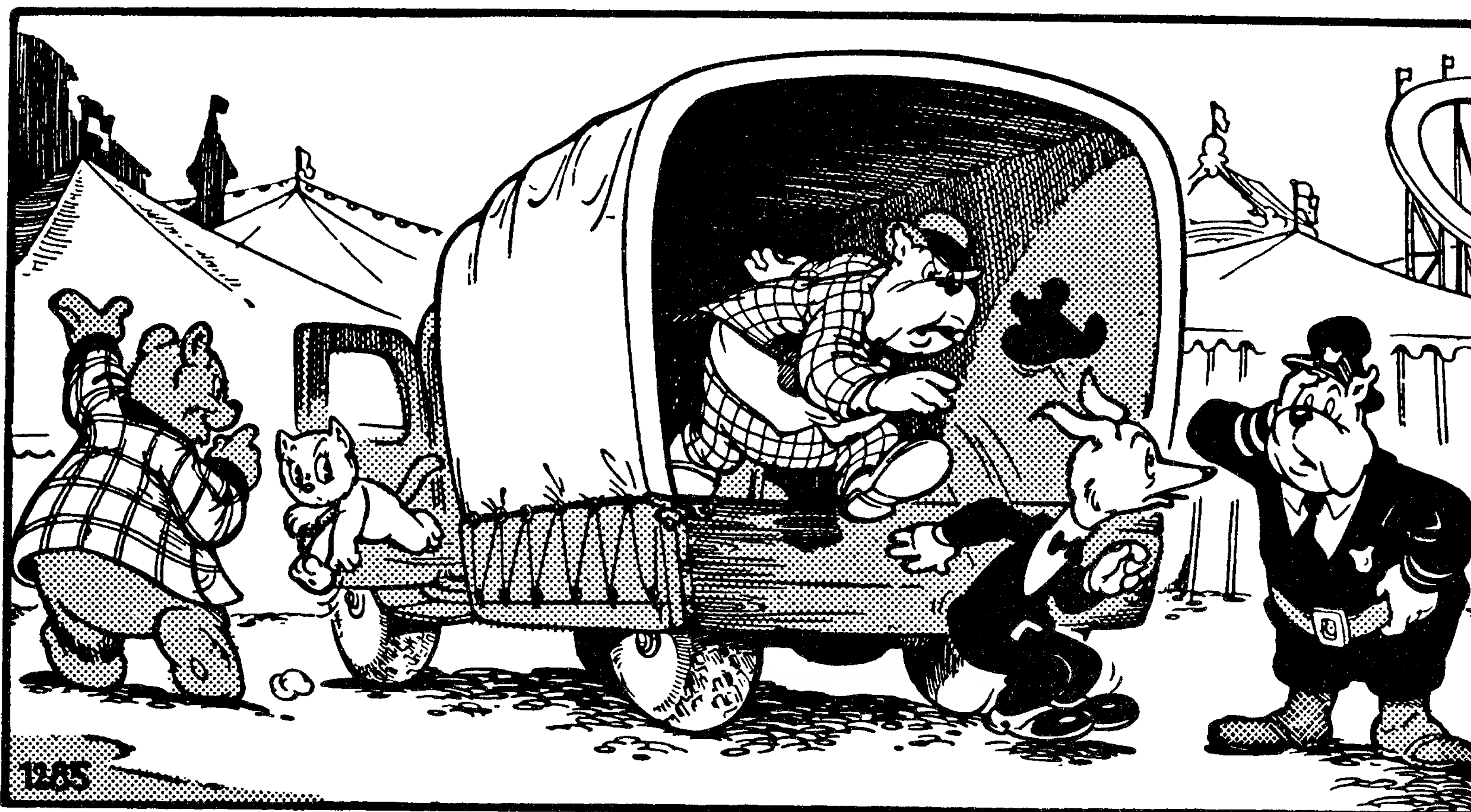

Toen Tom Poes de zware gestalte van Bul Super nader zag daveren, schakelde hij de motor in en gaf vol gas, zodat de verhuiswagen met een loeiend geluid wegschoot.
Maar als hij nu gedacht had, dat hij hiermede van de schurk af was, had hij zich toch vergist! Want Super, lang niet flauw, legde de belastingen wat gemakkelijker op de ene schouder, wierp zijn neergeslagen vriend Hieper over de andere en snelde met geweldige stappen achter het voertuig aan. De wagen vermeerderde snelheid, maar dat deed de schelm ook! Op zijn gummiteenspitsen draafde hij veerkrachtig achter het vervoermiddel aan en nam toen plotseling één geweldige sprong, zodat hij met zijn hele vracht op de achterkant belandde. Hij werkte zich naar binnen, wierp de belastingen op de spaarkas en de bewusteloze Hieper op de beleggingen en stortte zich toen met zijn gehele zwaarte op het tussenschot, dat de zitplaats van de chauffeur van de laadafdeling scheidde. Dat gaf een slag! Tom Poes schokte voorover en gaf ongerust nog méér gas, zodat het logge voertuig nu met een griezelige snelheid door de bochten scheurde.
'Doe open!' schreeuwde Super. 'Stop! Sta stil, zeg ik je! Als je niet onmiddellijk stil houdt, maak ik mosterdpap van je!'
Maar Tom Poes gehoorzaamde natuurlijk niet. Hij begreep, dat de boef overdreef, omdat hij niets kon doen zolang hij achter het tussenschot zat. En daarom stuurde hij de slingerende auto op topsnelheid in de richting van het Pretcentrum. De vlotte tonen van een frisse mars waren in de verte reeds hoorbaar boven het gebonk van Super's ruwe vuisten uit...

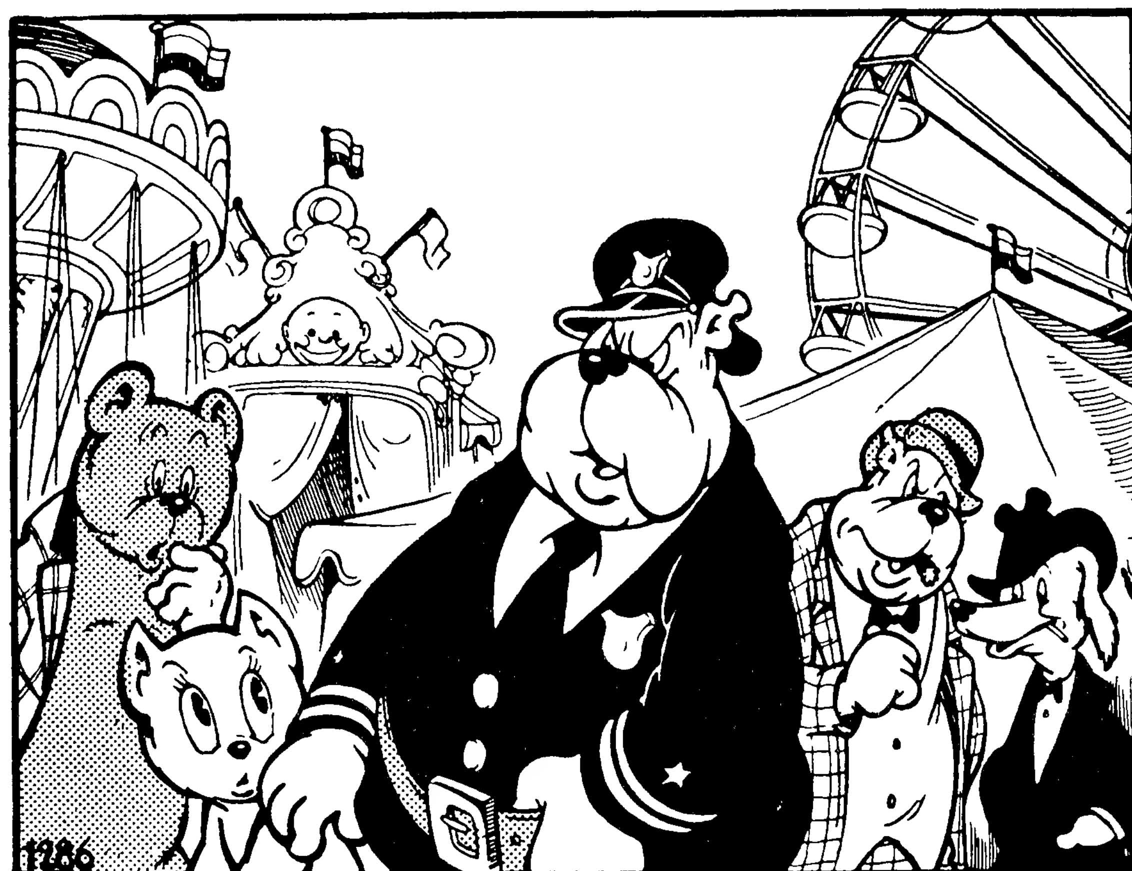

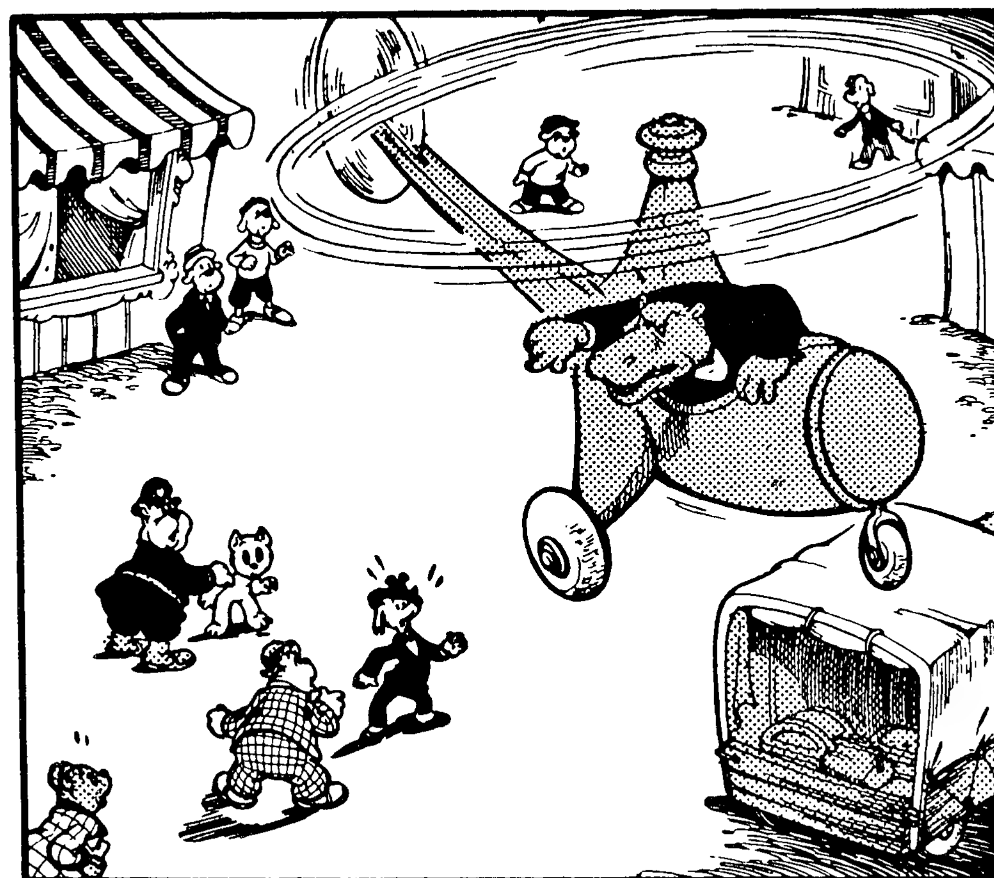
Tom Poes omklemde krampachtig het stuur en keek zo nu en dan even angstig om naar het tussenschot, dat onder de slagen van Bul Super begon te bezwijken. De schurk had zijn dreigementen en uitroepen gestaakt, omdat hij al zijn adem nodig had voor het sloopwerk.
Achter hem kreunde Hiep Hieper over hoofdpijn en om hem heen rinkelde de geldstukken, doch hij liet zich door niets afleiden. Tandenknersend trok hij een lange, vlijmscherpe dolk en stak die in een spleet van het hout. Een knerpend gekraak weerklonk en een van de planken bezweek, zodat Tom Poes tot zijn ontzetting vlak naast zich het flitsend lemmet van een mes zag verschijnen! Maar op dat moment kwam de ingang van het Pretcentrum in het zicht en met een scherpe draai stuurde hij zijn voertuig het voorplein op.
Heer Bommel had net zijn deftige zwarte pak verwisseld voor zijn ruitjesjas, omdat die gemakkelijker zat wanneer men ècht feest ging vieren, zoals hij uitlegde aan commissaris Bulle Bas. Hij maakte zich gereed het pretterrein te betreden, toen de vrachtwagen langs hem heen schoot en met gierende remmen plotseling stopte. Uit het inwendige klonken enkele bonkende knallen van lichamen, die tegen het tussenschot geslingerd werden en toen werd alles stil.
De commissaris trok zijn boekje uit de zak en trad voorwaarts.
'Ik weet niet wie dat is,' gromde hij dreigend, 'maar de naam van die chauffeur ga ik opschrijven! Hij overtreedt de maximum-snelheid, hij geeft geen richting aan hij houdt niet rechts, het is hier verboden voor voertuigen, en, wat het ergste is, hij viert geen feest!'
'Het-het is een schande!' bevestigde heer Bommel met zwakke stem...

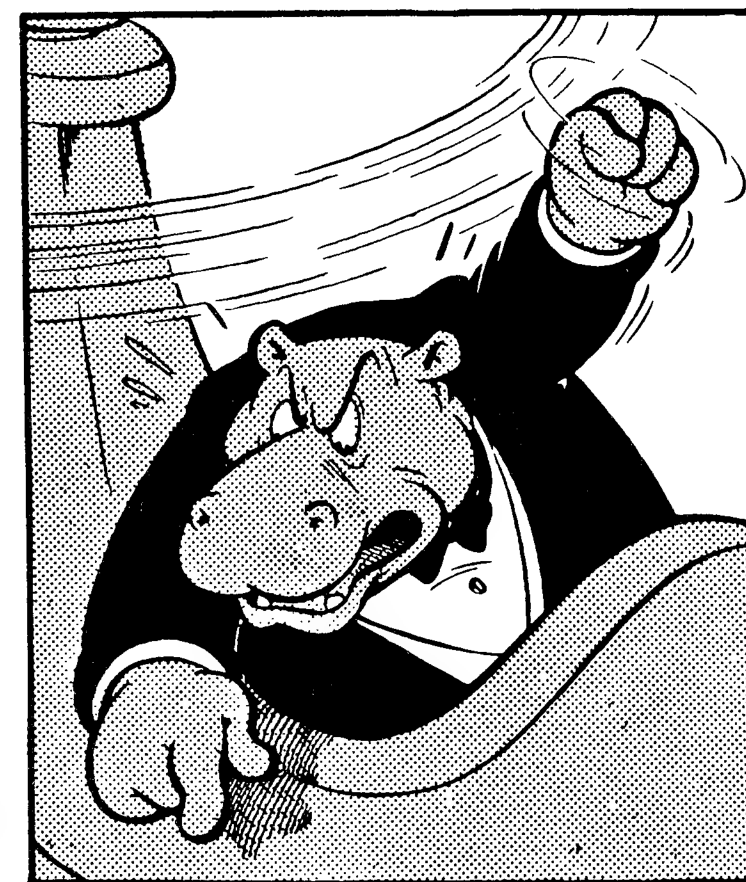

De verhuiswagen was dus tot stilstand gekomen en Tom Poes sprong met een zucht van verlichting van de chauffeursplaats naar buiten. De eerste, die hem in de gaten kreeg, was heer Bommel.
'Het is Tom Poes!' riep hij verrast. 'Wel, wel, jonge vriend, ik heb je al een tijdje gemist! Ik dacht al, dat je je tijd ergens aan het verbeuzelen was, inplaats van ernstig feest te vieren. Maar daar ben je dan, gelukkig! Nu, je hoort de muziek en je kent de weg nietwaar? Ga je nu maar flink vermaken!'
Maar zo gemakkelijk ging dat niet. Uit de achterkant van de auto sprongen Super en Hieper te voorschijn en vóórdat commissaris Bulle Bas, die een beetje besluiteloos met zijn notitieboekje stond te zwaaien, in actie was gekomen, staken de beide schelmen een wijsvinger naar Tom Poes uit. 'Hij is een dief, commissaris!' sprak Super ernstig.
'Net zo!' bevestigde Hieper. 'Een lelijke dief!'
'Hij was bezig de banken te plunderen!' hernam Bul Super. 'Hij dacht natuurlijk vrij spel te hebben, omdat iedereen naar het pretcentrum was!' vulde Hieper aan. 'Maar gelukkig waren wij er ook nog en wij kennen onze plicht als overheidsdienaren!' vervolgde Super.
'Ja, daar had hij niet op gerekend, hè baas?' vroeg Hieper.
'Het is net andersom!' riep Tom Poes. 'Deze beide schurken waren de banken aan het beroven!'
'Maar wat heeft dit nu allemaal met de partij van de Blijheid te maken?' klaagde heer Bommel. 'Begrijpt dan niemand, hoe naar deze toestand voor mij is? Dit zijn wanklanken op een feestdag, als iemand begrijpt, wat ik bedoel!'
Maar niemand luisterde naar hem...

Commissaris Bulle Bas luisterde aandachtig naar de beschuldigingen van Bul Super en Hiep Hieper en wierp toen een blik op de valiezen in de vrachtwagen. Met zijn geoefende speurdersoog had hij direct dóór, dat deze valiezen volgepropt waren met geld en waardepapieren. Zijn gelaat versomberde en met 'n indrukwekkend gebaar legde hij zijn hand op de schouder van Tom Poes.

'In naam der Wet, ge zijt mijn arrestant!' sprak hij.

'Héél goed, commissaris!' riep Super. 'Ik houd van politiemannen die weten aan te pakken! Als jij nu dit ventje in de cel zet, dan zullen Hieper en ik deze vrachtwagen met geld wel even naar de bank rijden, niet Hiep?'

'Zeker baas!' zei Hiep met een uitsloverige lach. 'Wij brengen dat geld wel even weg!'

'Ach, ach, wat een toestand!' jammerde heer Bommel. 'Dat ik nu moet meemaken, dat mijn beste vriend en beschermeling een dief blijkt te zijn! En dat, terwijl ik mijn best doe iedereen blij en prettig te stemmen! Kosten noch moeite heb ik gespaard om een Pretcentrum en een Partij van de Blijheid op te richten, en nu dit! Is er dan niemand...'

Hij hield ineens zijn mond en keek verbaasd naar boven. Daar was, luid ronkend, een vreemd toestel verschenen, dat net boven hun hoofden stil hield. Het was het hefschroefvliegtuig van burgemeester Dickerdack en niemand minder dan de burgemeester zelf hing over de rand om naar beneden te schreeuwen.

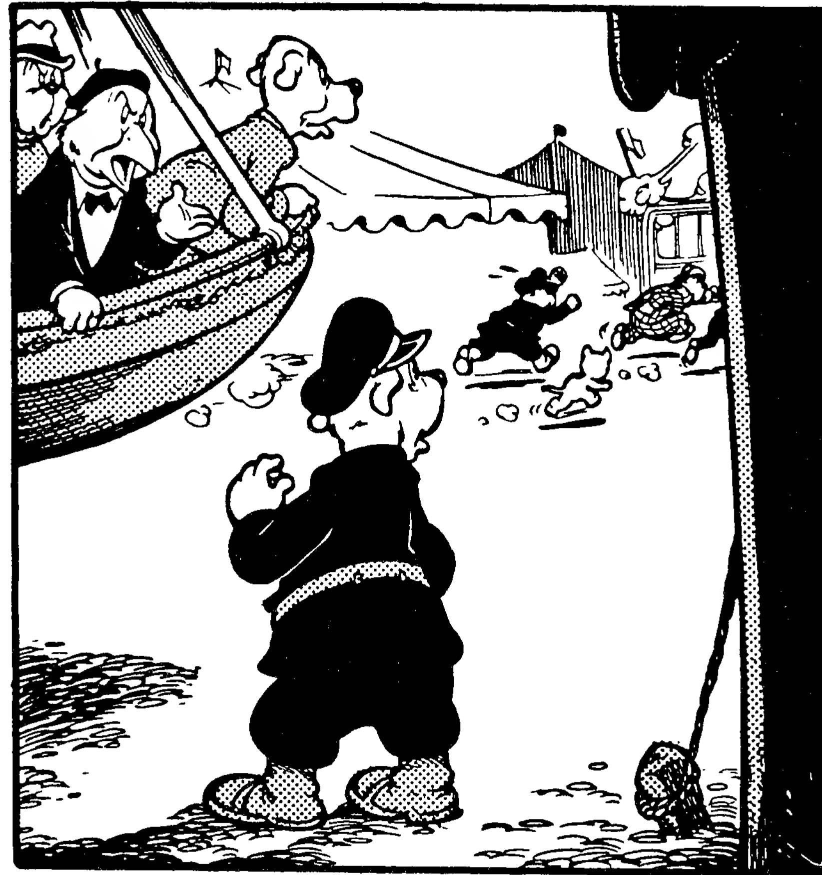
'Commissaris!' brulde heer Dickerdack boven het hefschroefgeluid uit. 'Burgemeester!' riep Bulle Bas, in de houding springende.

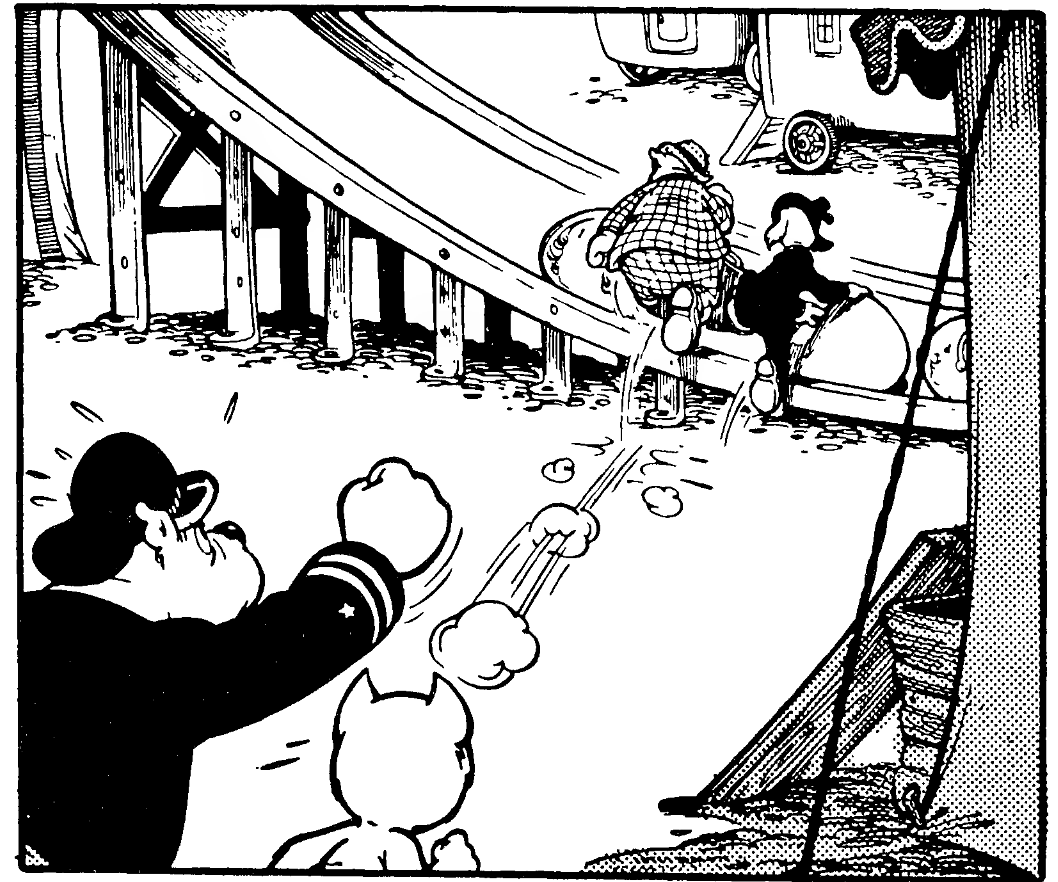
'Je bent een rund!' bulderde het gemeentehoofd. 'Je bent een sukkel en een domme dienstklopper-van-een-diender, begrepen?'

'J-jawel, b-burgemeester!' stamelde de hooggeplaatste ambtenaar.

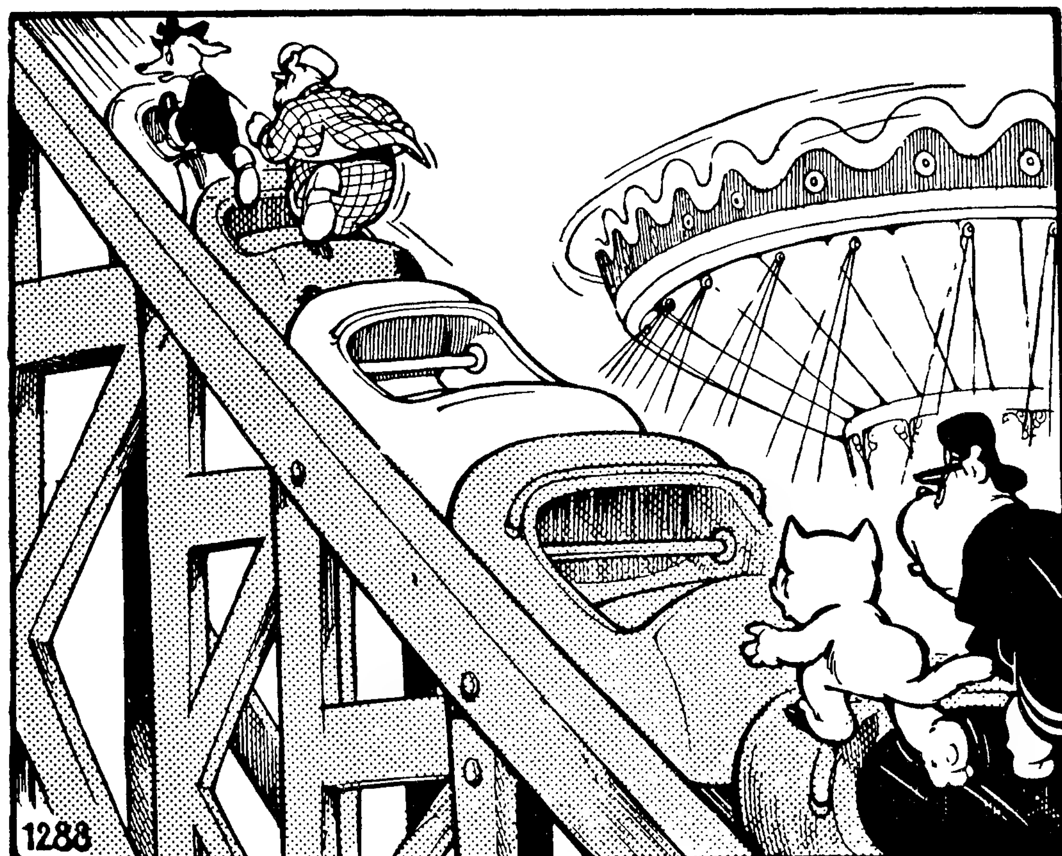
'Goed!' zei de heer Dickerdack. 'Arresteer dan onmiddellijk Super en Hieper!'

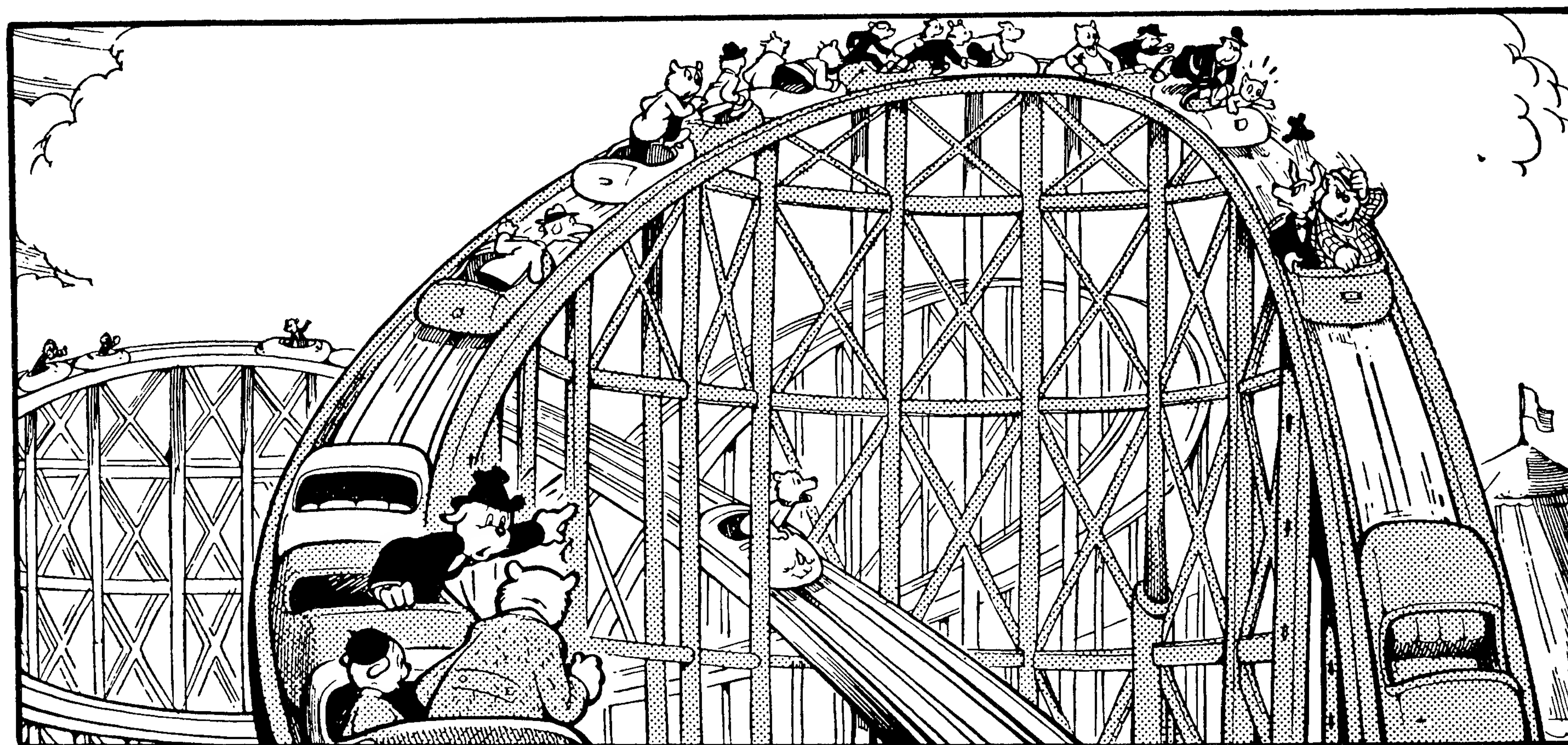

'Heb je het begrepen?' bulderde de burgemeester uit zijn helicoptère. 'Laat Tom Poes los en arresteer Super en Hieper! Vlug!'
'Tot uw orders!' riep de commissaris en hij wendde zich om om de kragen van de beide schelmen te vatten. Maar die wachtten daar niet op. Ze begrepen, dat hun spel uit was, nu de burgemeester weer was verschenen en ze namen een sprong die onmiddellijk overging in een gestrekte looppas. Het was duidelijk, dat ze geen betere wijkplaats konden kiezen dan het Internationaal Pretcentrum, dat schetterend uit dozijnen luidsprekers en klapperend van de vlaggen voor hen opdoemde. Het was daar zó druk, dat ze in de menigte zouden kunnen verdwijnen – dat dachten ze tenminste. Maar het viel tegen. Het feestterrein was namelijk goed bezocht, doch de menigte was opvallend stil en rustig. Grimmige politie-agenten drongen boze en mokkende burgers in draaimolens en schommeltjes en riepen van tijd tot tijd: 'Hela daar! Feestvieren of je gaat op de bon!'
Maar verder was het stil. De druk bewegende gestalten van Super en Hieper liepen dan ook erg in het oog en het kostte Tom Poes en de commissaris geen moeite om hen te volgen. De beide schurken begonnen het warm te krijgen en Hieper liep klagerig achter zijn baas aan.
'Ach, ach!' riep hij. 'We halen het niet baas! Ze winnen op ons! Waren we er toch maar nooit aan begonnen. Ik heb altijd wel gezegd, dat het gevaarlijk was! Ik heb nooit tegen kermissen gekund!'
'Bah!' snauwde Super. 'Schei uit met je gesakker, kerel! Vooruit, vlug, klim in dat wagentje van die achtbaan daar! Schiet op, het ding gaat nèt rijden!' Hieper sprong jammerend achter zijn baas aan in het karretje en Tom Poes en Bulle Bas waren te laat om hen tegen te houden.

Nu de schurken Bul Super en Hiep Hieper eenmaal ontmaskerd waren, deinsden ze nergens meer voor terug. Toen de wagentjes van de achtbaan dan ook begonnen te rijden en langzaam omhoog gehesen werden om direct beter te kunnen storten, bleven de deugnieten niet rustig zitten, zoals dit toch van nette feestgangers verwacht mag worden. O, nee!

'Kijk uit, Suup! Ze zitten achter ons aan!' gilde Hieper. 'Ze zijn in het achterste wagentje geklommen!'

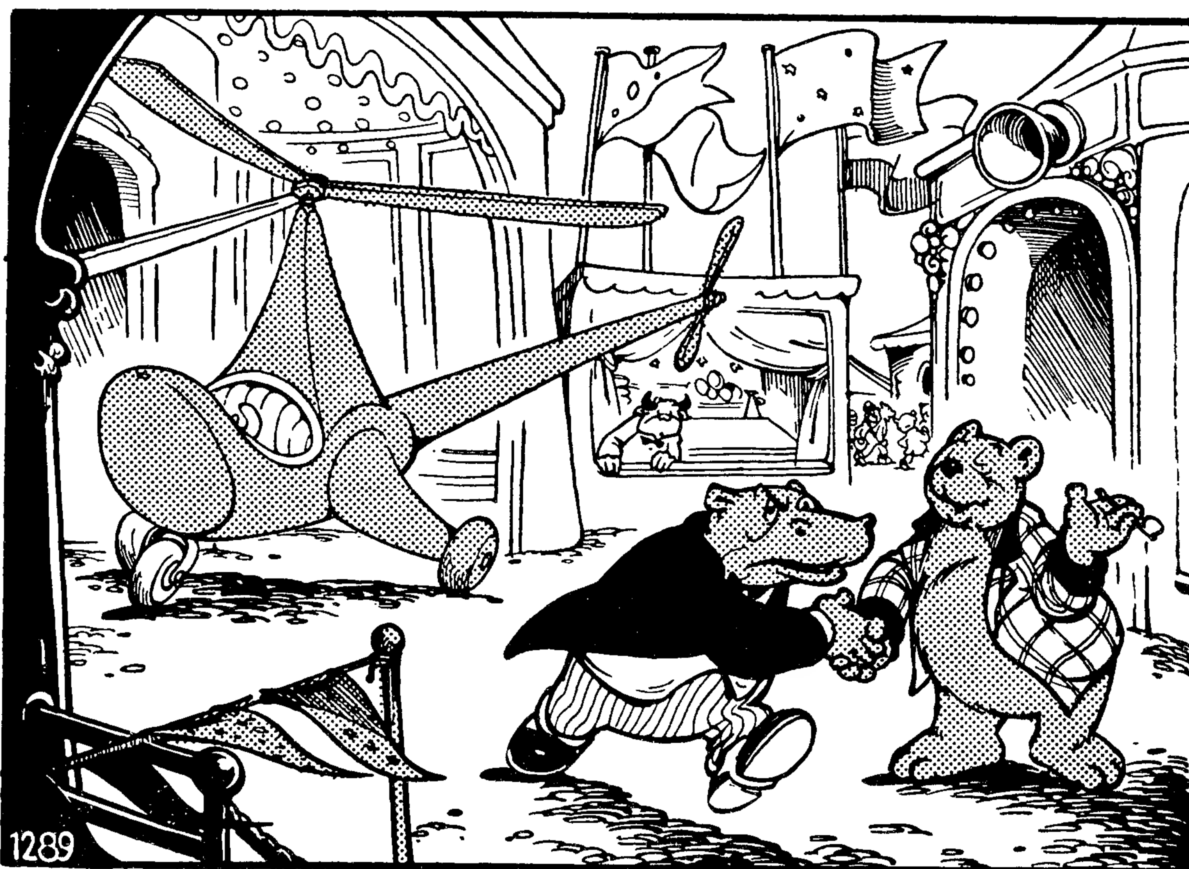
'Naar voren!' bulderde Super, zijn grote gummizool op de hoed van een vóór hem zittend passagier plaatsend om een veerkrachtige sprong te kunnen nemen. 'Naar voren baas?' jammerde Hieper. 'Dat durf ik niet!'

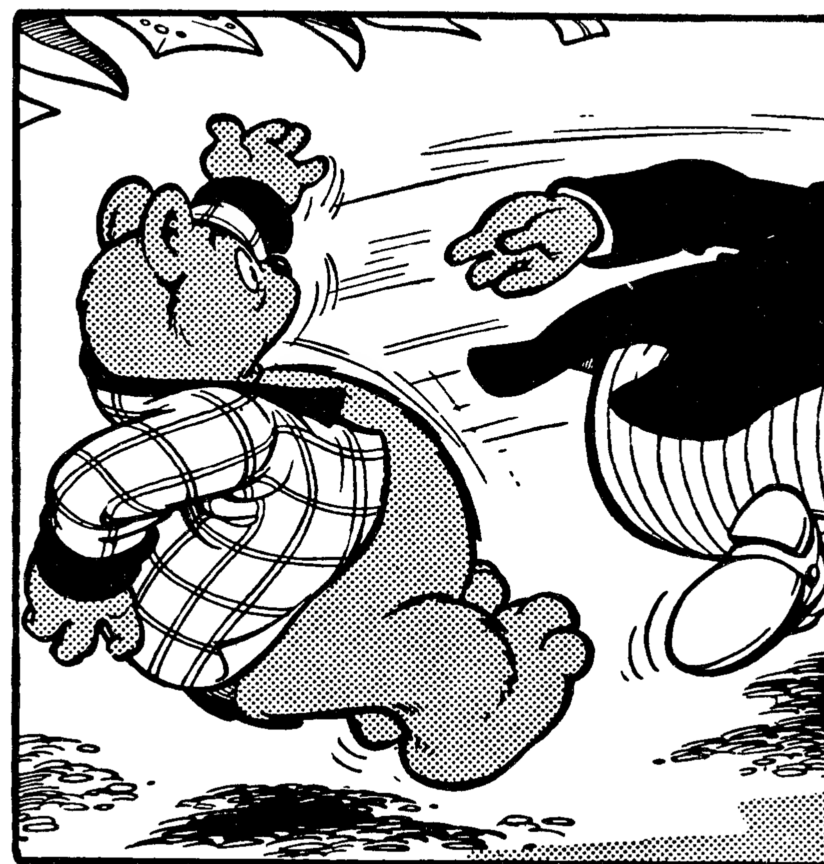
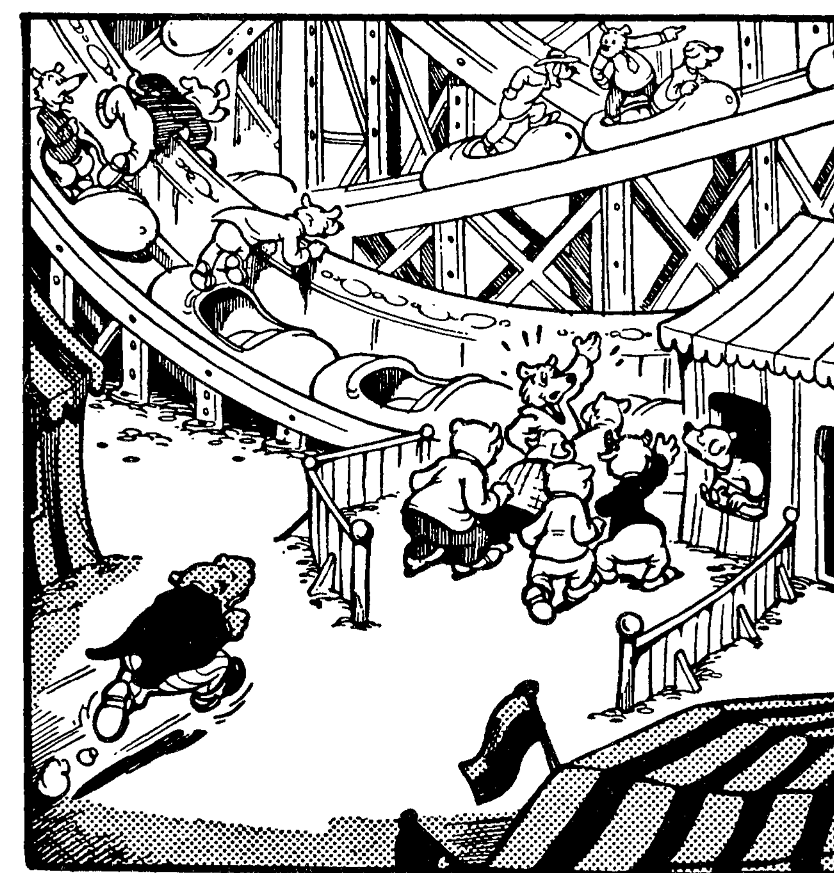
'Wat moet dat, hè?' snauwde de geplaagde medepassagier, die pogingen deed om zijn hoed van zijn bovenlip te schuiven.

'Het is een schande!' riepen de andere pretcentrumbezoekers, die er genoeg van begonnen te krijgen. Dat was overigens geen wonder, want het valt niet mee om door agenten gedwongen te worden in een achtbaan te gaan zitten en dan te ontdekken, dat enkele schelmen bezig zijn van wagen tot wagen te springen over de hoofden der bezoekers heen. Er ontstond dan ook een algemene opschudding en terwijl de karretjes in duizelingwekkende vaart naar beneden schoten, kwamen de passagiers overeind en begonnen achter Super en Hieper aan te klimmen.

En achter al deze opgewonden lieden aan klommen Tom Poes en commissaris Bulle Bas rustig van wagen tot wagen over de schreeuwende figuren van kermisgasten heen.

'We winnen op hen!' siste de commissaris, op de schouders van een voorman springend. 'Nog even volhouden, Tom Poes!'

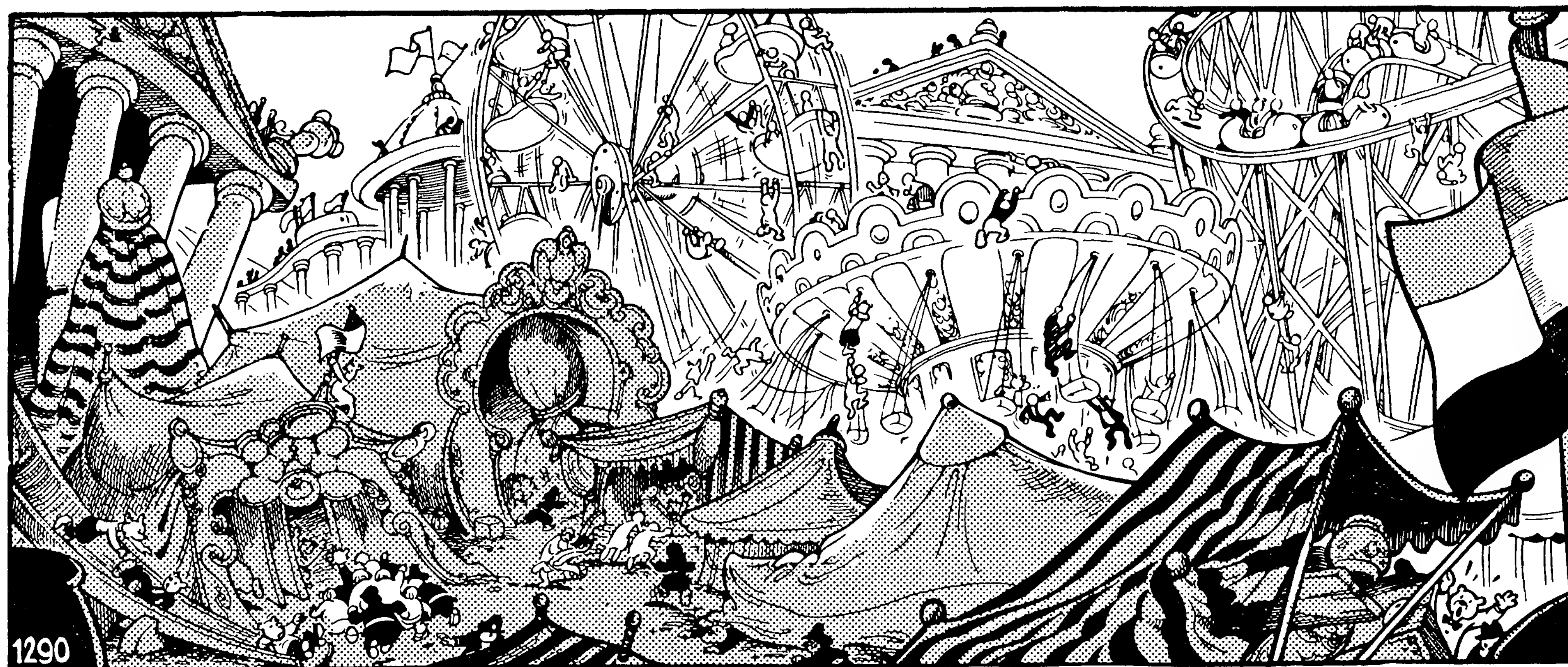
Terwijl de opschudding in de achtbaan voortduurde en er van alle kanten agenten toesnelden om de hoge sprongen van hun chef daar boven in de lucht gade te slaan; had burgemeester Dickerdack zijn helicoptère aan de grond gezet. Steunend klom hij nu naar buiten, waar hij werd opgewacht door heer Bommel, die hem warm de hand drukte.

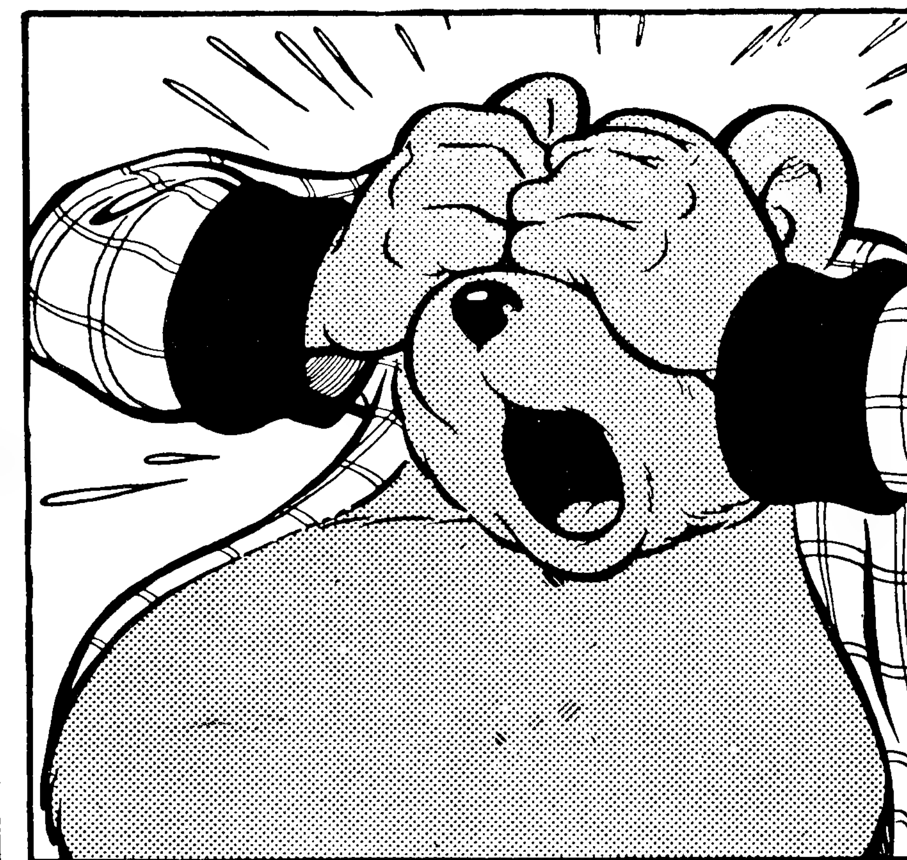
'Als ereburger van deze stad en als oprichter van de Partij van de Blijheid is het mij een eer en een genoegen u hier welkom te heten!' begon hij.

'Ik ben verheugd te zien, dat u weer geheel hersteld bent en dat u hier persoonlijk aanwezig kunt zijn om de feestvreugde te helpen verhogen!'

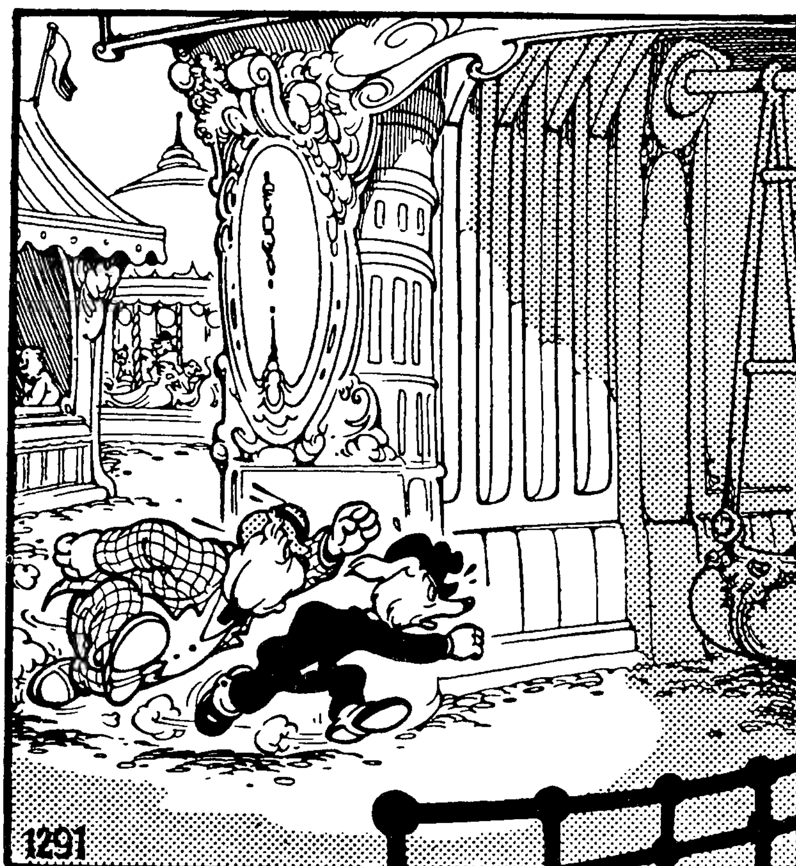
'Bah!' gromde de burgemeester. 'Feestvreugde! Eén grote janboel is het! Je mag blij zijn, als ik je straks niet achter slot en grendel laat zetten, Bommel!' 'Wah... watblief?' stamelde heer Ollie, hevig geschokt achteruit deinzend. 'Janboel? Het is een Internationaal Pretcentrum, dat ik heb helpen oprichten! Het is een onderdeel van de Partij van de Blijheid, die zich tot doel stelt om eh... om een beetje vreugde te brengen in deze sombere tijden, als u begrijpt, wat ik bedoel! Luister naar het blijde gezang en geroep van de Rommeldamse burgers, heer Dickerdack! Luister toch eens hoe ze zich amuseren! Hoort u die vreugdekreten niet?'

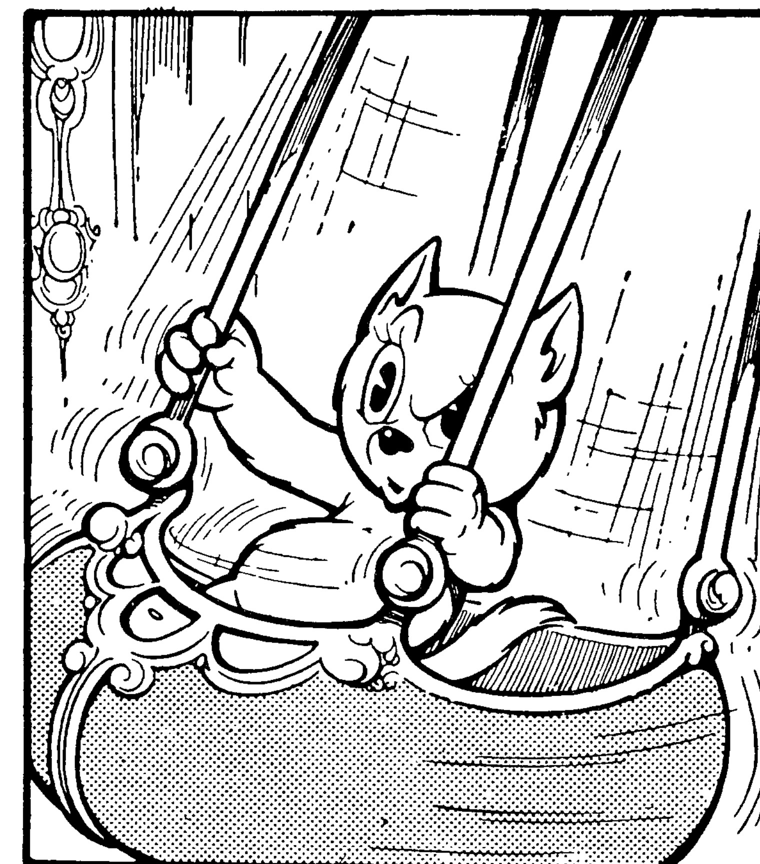
Maar de burgemeester luisterde niet. Met forse tred stapte hij het feestterrein op en overzag met één blik de chaos die daar heerste. Woedende gestalten klommen in de balken van de achtbaan om; brullende politieambtenaren sprongen schietend van tent tot tent en gillende kermisgangers zaagden het onderstel van de draaimolens af. Er heerste, kort gezegd, een onbeschrijfelijke verwarring...

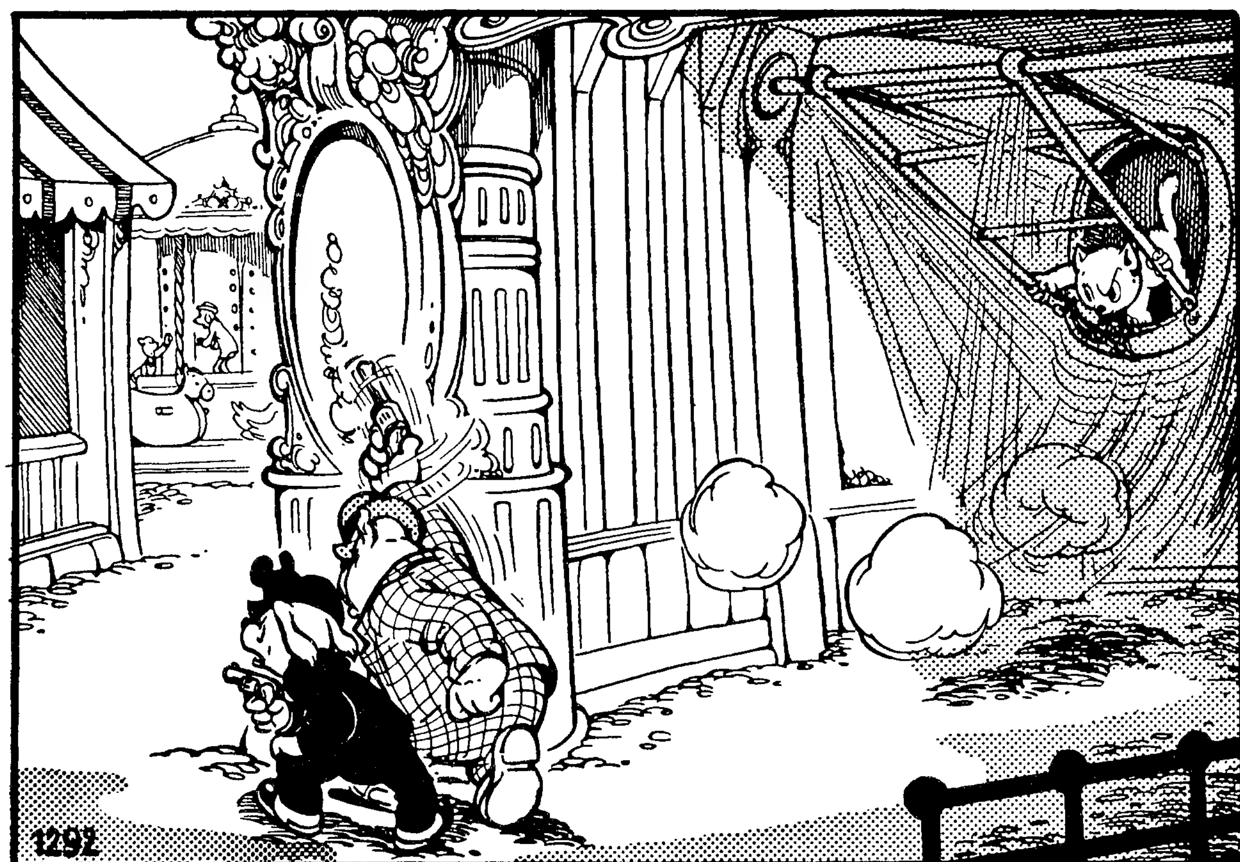

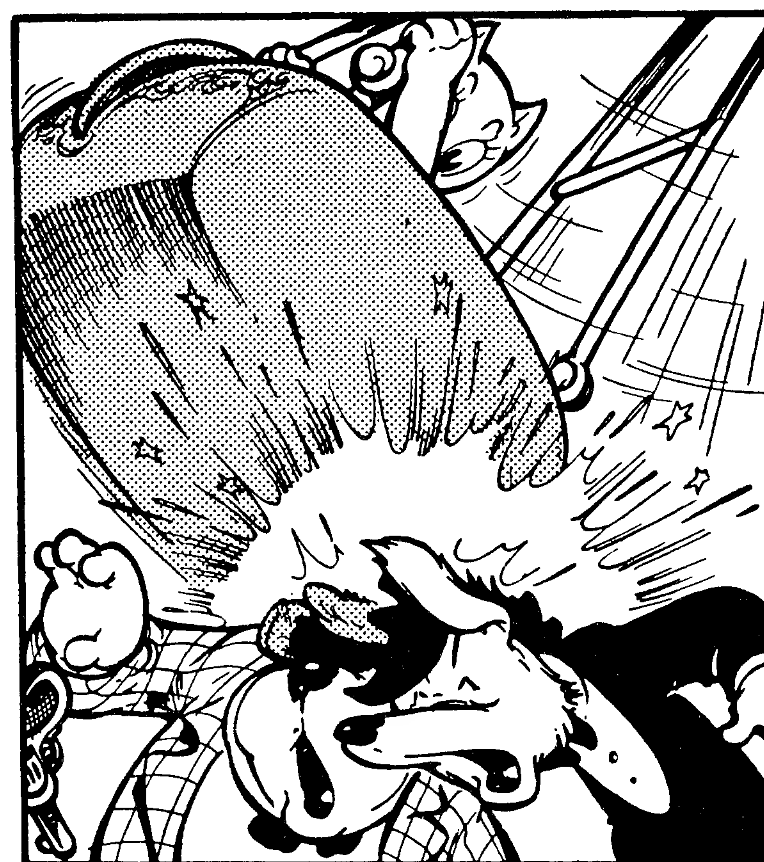
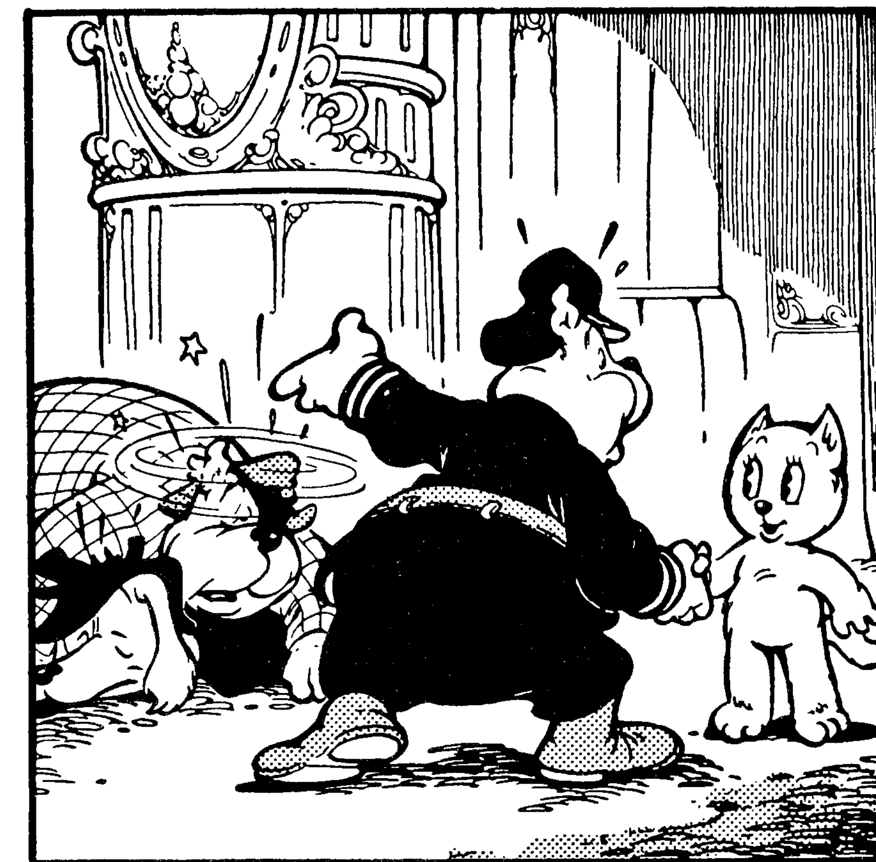
De verwarring in Rommeldam's Pretcentrum nam hand over hand toe. De schurken Super en Hieper hadden een voorsprong en door list en overleg slaagden ze er in die te behouden. Daar kwam bij, dat de bezoekers de vrije hand kregen, doordat de agenten, die hen tot feestvieren hadden aangezet, hun posten in de steek lieten om naar het klimmen van de commissaris te gaan kijken. Na verloop van tijd wist niemand dan ook meer precies wat er aan de hand was. De feestgangers vervielen tot het afbreken van tenten en carrousels om hun lang opgekropte ergernis en woede te luchten.
'We willen geen lol maken!' riepen ze. 'We willen naar huis! We willen prettig, rustig leven! We willen genoeg te eten hebben en een eigen woning en niet te veel belasting!' En onder het schreeuwen van deze en dergelijke ergerlijke taal klommen ze rond in Super's kartonnen bouwsels en sloegen alles kort en klein. Nu, daar was het Internationale Pretcentrum niet op gebouwd! Het gips en het ijzerdraad, het triplex en de latjes, alles brak en splinterde en voor de ogen van heer Bommel zakte zijn groots werk als een kaartenhuis ineen.
Ja, die arme heer Bommel! Hij sloeg de handen voor het gelaat en barstte in een zacht gejammer uit.
'Wat een wereld!' klaagde hij. 'Wat een toestanden! In plaats van onbezorgd te genieten van de weldaden, die een heer en een Bommel over hen uitstraalt, breken ze zijn levenswerk af. Zonder gevoel te hebben voor de schoonheid van een marmeren schiettent, vernielen ze het kippengaas en het geperste papier er onder! In plaats van vrolijk gejuich, klinkt de kreet: 'Houdt de dieven!' Ach, ach! Ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet hoeft mee te maken!'

De schurken Super en Hieper intussen, waren uit de achtbaan gevlucht en waren, springende van tent tot tent, bij de luchtschommels terecht gekomen. Het was daar geheel verlaten, want tegen de tijd, dat ze daar waren, namen alle burgers van Rommeldam aan de vernietiging van het Pretcentrum deel. De agenten hadden zich intussen verzameld en onder de beproefde leiding van commissaris Bulle Bas begonnen ze nu met een fijn kammetje het feestterrein te onderzoeken.
De burgemeester had zich intussen meester gemaakt van de luidspreker-installatie en trachtte de woedende burgerij te kalmeren door hun te vertellen, dat alles de schuld was van Wammes Waggel en Bul Super. Maar dat was onbegonnen werk, het lawaai was te groot. Intussen trok Super een zware revolver uit de achterzak en sloop tandenknarsend naar een hoek van het luchtschommeloptrekje.
'We staan hier goed, Hiep!' suste hij. 'We zullen onze vrijheid duur verkopen! Ha! de eerste de beste diender die er aankomt, zal ik een lesje geven! Trek je wapens, vriend en kijk uit!'
'Ik houd niet van schieten, baas!' zei Hieper op jammerende toon. 'Het maakt zo'n lawaai!'
'Bah!' snauwde Super, 'je bent geen vènt! Nu wordt het pas spannend! We moeten ons wreken over het verlies van ons mooie, dure geld, vergeet dat niet! En houd je nu koest!'
Terwijl de beide aartsschelmen zich in het front volkomen veilig waanden, dreigde hun echter gevaar van een andere kant. Tom Poes namelijk, die hardnekkig hun spoor gevolgd was, had gemerkt waar ze waren heengegaan. Vliegensvlug sloop hij naar de achterkant van de tent, kroop onder een stuk zeildoek door en klom in één van de schuitjes van de luchtschommel. En zodra hij daar onbemerkt in zat, begon hij het toestel aan het zwaaien te brengen...

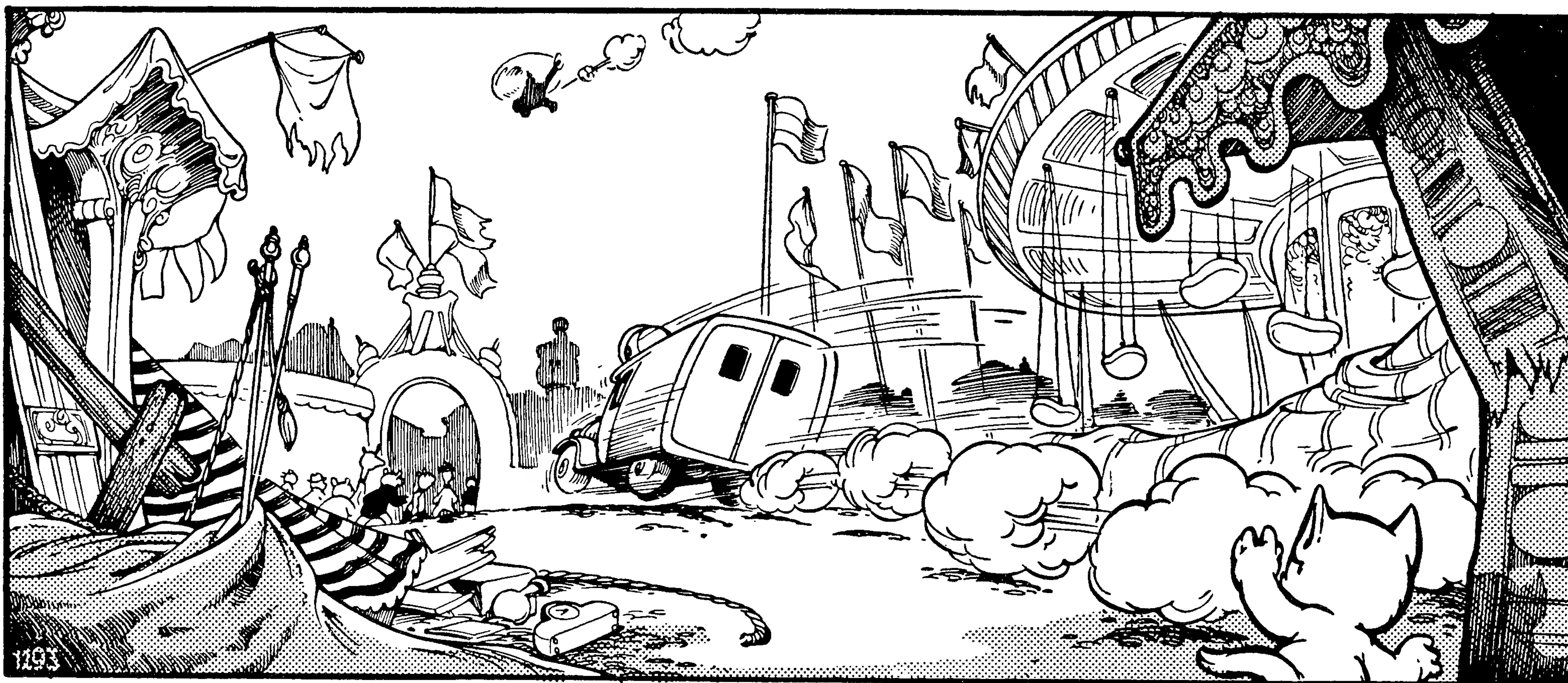
Commissaris Bulle Bas had de leiding van de achtervolging op zich genomen. Eerst was hij nog wat suf in het hoofd door de opeenstapeling van gebeurtenissen, die zijn denkwerk in de war had gebracht, maar allengs werd het klaarder. De ervaren speurder paste de brokstukjes van de puzzle in elkaar en zag toen met welgevallen hoe alles sloot. En toen hij eenmaal had ontdekt hoe de schelmen Super en Hieper te werk waren gegaan en hoe schurkachtig hun opzet van het Pretcentrum eigenlijk was, wijdde hij zich vol vuur aan zijn taak. Met zware stappen sloop hij van tent tot tent en niets ontging zijn scherpe blikken.

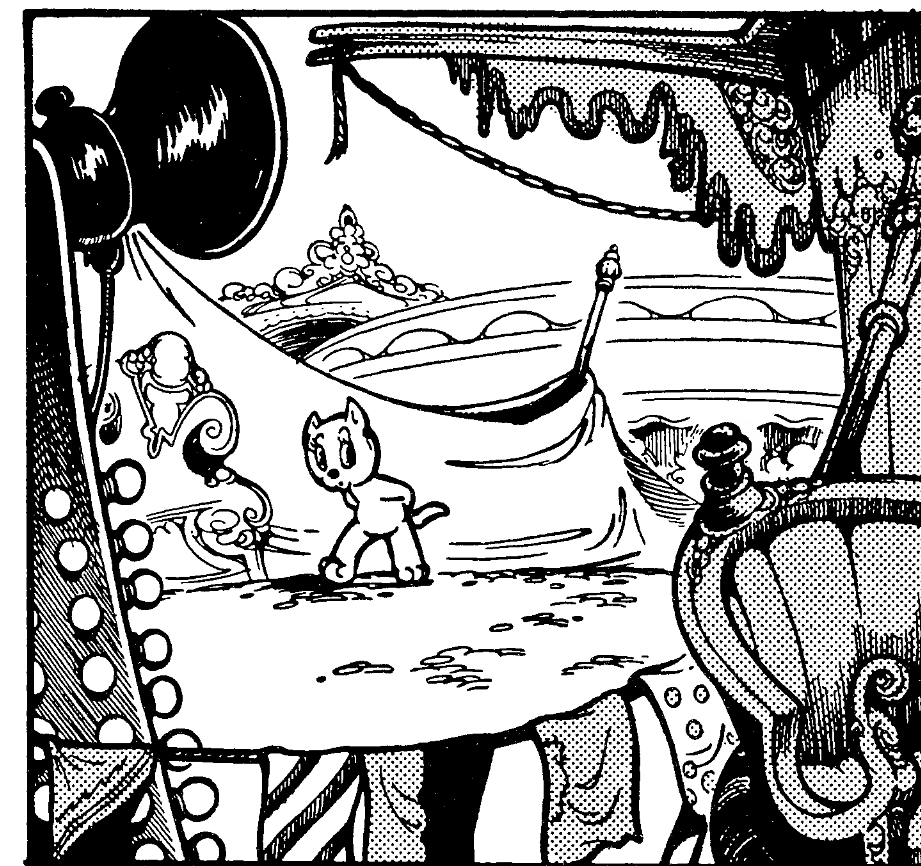
'Daar komt hij aan, Hiep!' fluisterde Super, die de hoge politiechef het eerst zag naderen. 'Schiet hem in de pet, dan neem ik de zolen. En het zal me benieuwen of hij dan van de schrik niet flauw valt. Let op! Daar gaat-ie!'

Zo sprekend richtten de voor niets terugdeinzende bandieten hun zware schietwapens op de argeloze ambtenaar. En het zou er niet best hebben uitgezien, wanneer op dat moment de luchtschommel, die Tom Poes aan het zwaaien had gebracht, niet met grote kracht tegen hun slecht ontwikkelde achterhoofden was terecht gekomen. De slag galmde akelig over het rumoerige feestterrein en de beide schurken stortten als blokken neer.

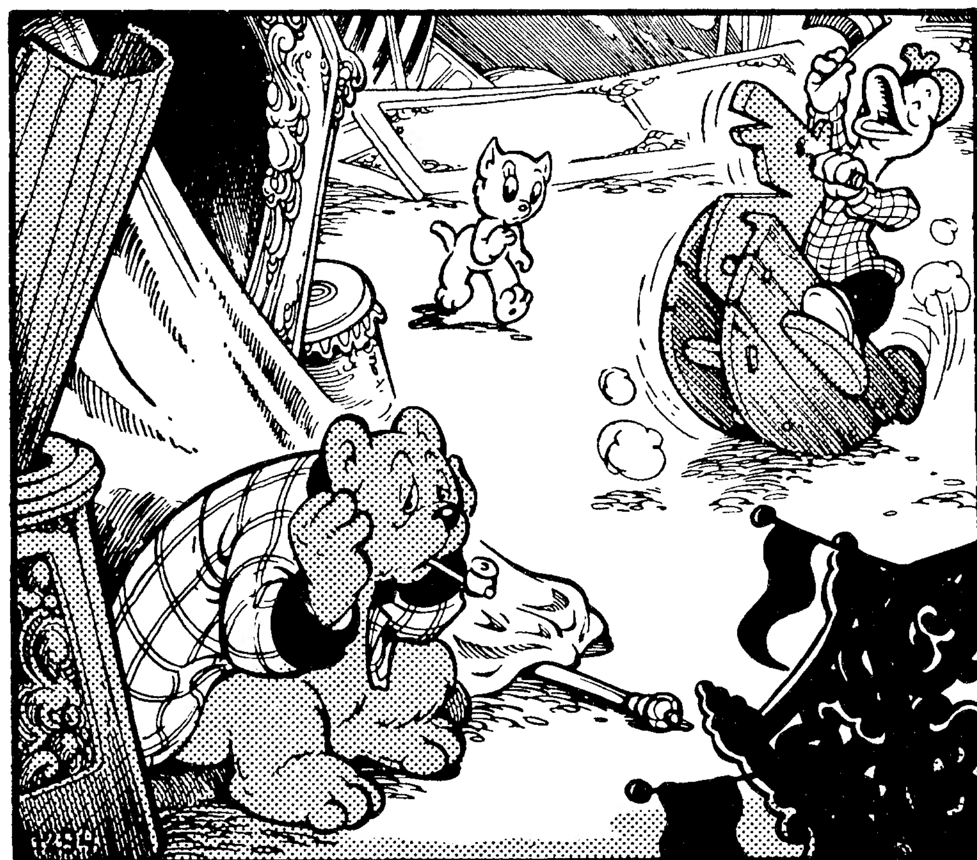
Commissaris Bulle Bas sprong ter plaatse en staarde verbaasd naar de misdadigers. Maar toen hij de zwaaiende luchtschommel zag, begreep zijn geoefend brein onmiddellijk hoe de vork in de steel zat.

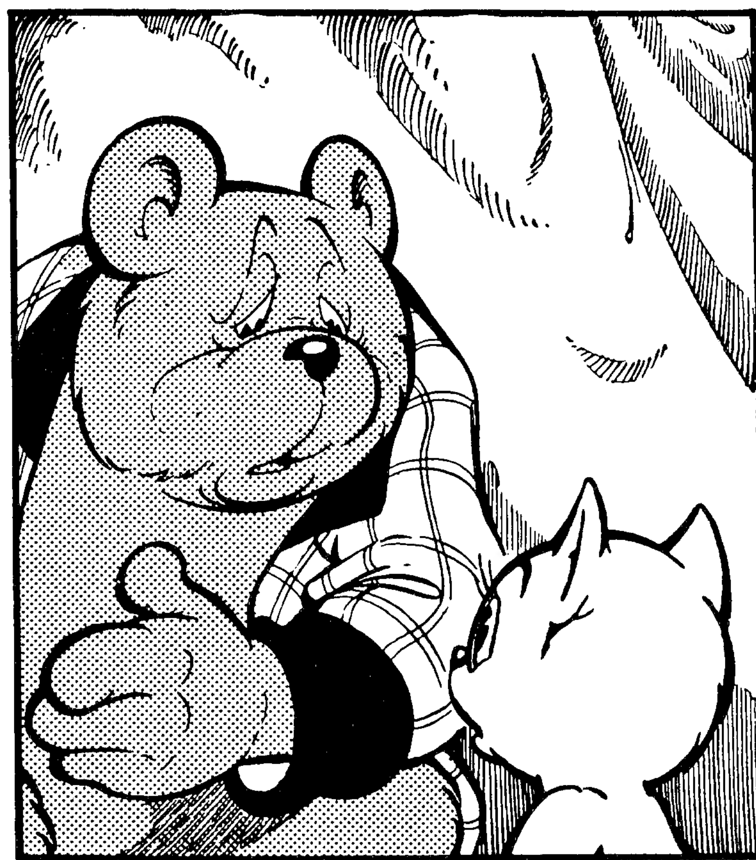
'Tom Poes!' riep hij. 'Dat is een knap stukje werk! Dat zal ik onthouden, jonge man! Je hebt me een grote dienst bewezen en me van een groot gevaar gered. En dat zonder bloedvergieten! Hartelijk dank!'

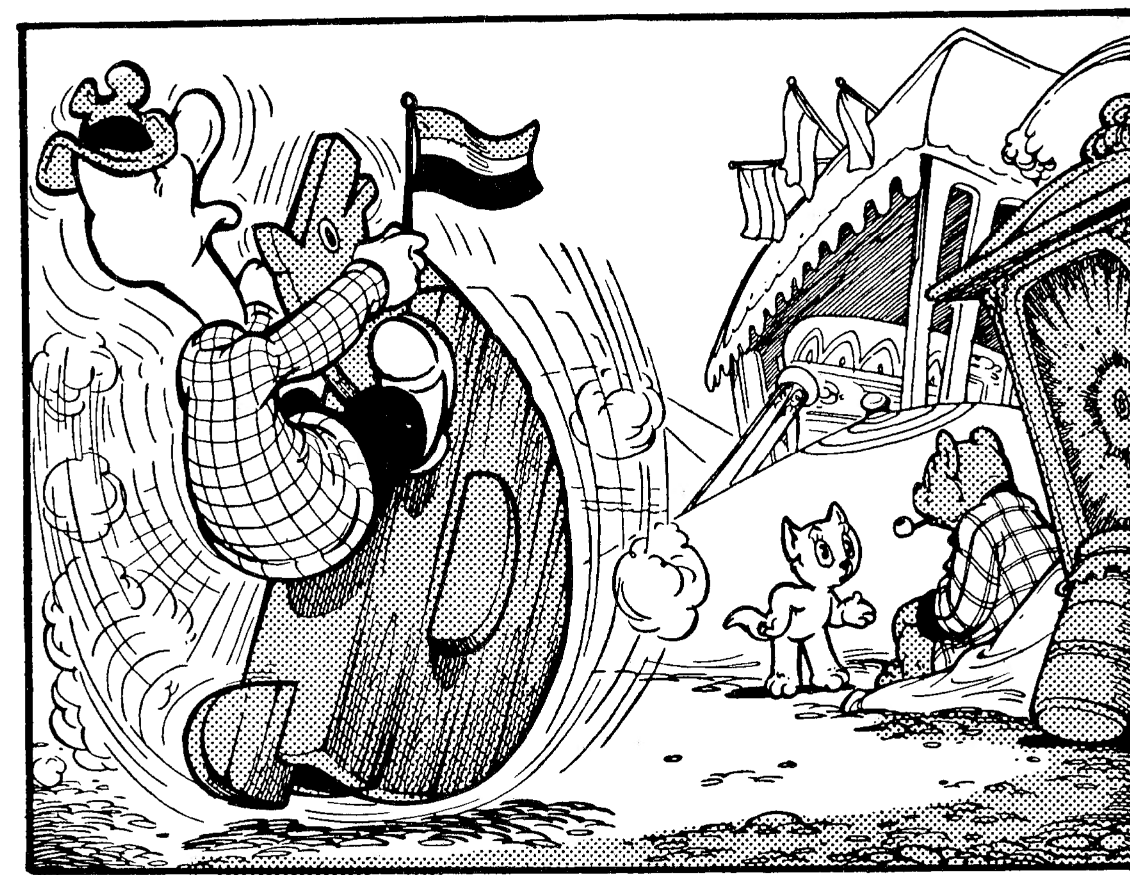

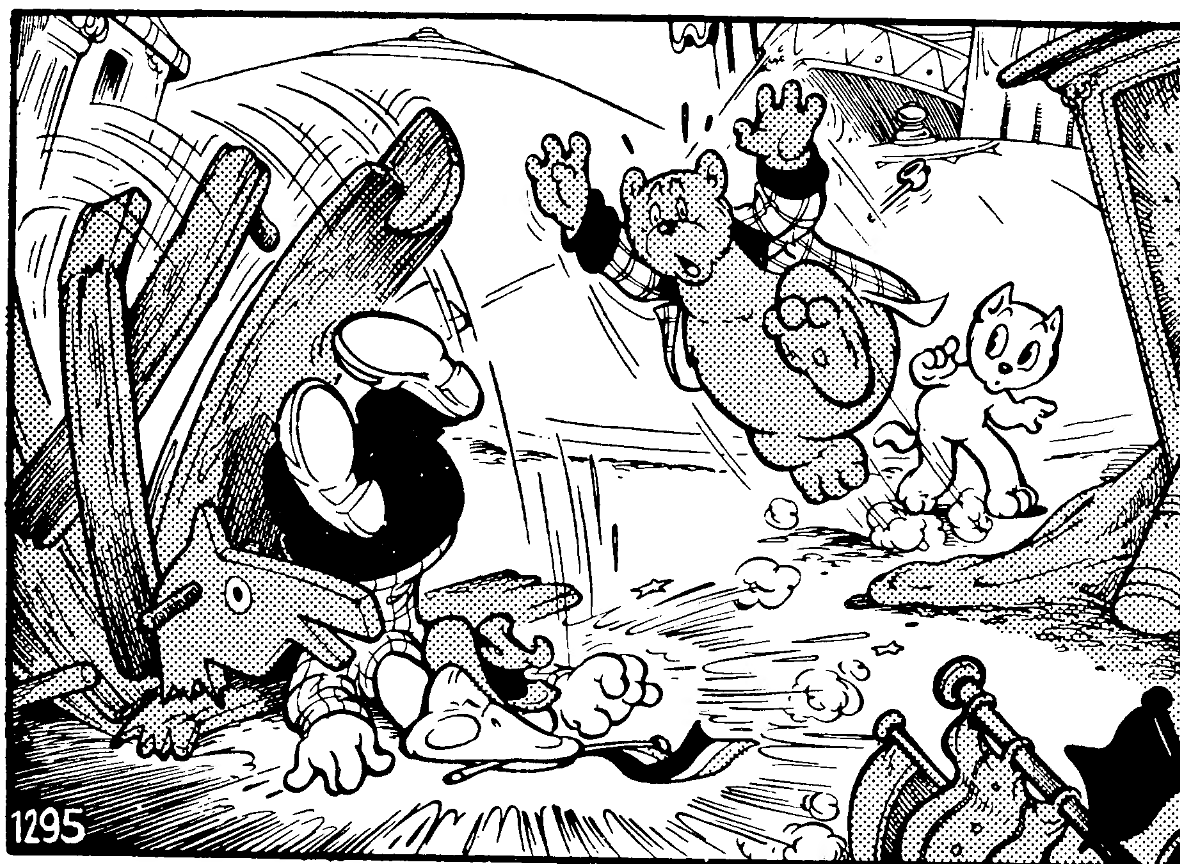
Nu de beide schurken eenmaal gevangen waren, namen de gebeurtenissen een snelle loop. De commissaris floot zijn agenten bij elkander en liet de bewusteloze misdadigers in een gevangenwagen laden en reed heen.
'Het recht moet zijn loop hebben!' riep hij nog, toen hij in een grote stofwolk tussen de vertrekkende feestgangers verdween.
'Zo is het!' sprak de burgemeester, in zijn helicopter stijgend. 'Ik ga nu naar het gemeentehuis om orde op de zaken te stellen en dat zal niet gemakkelijk zijn. Mijn eerste taak is, om de klerk eerste klasse Waggel op de wachtgeldlijst te plaatsen en vervolgens zijn besluiten op te schorten. Daarna moet ik de heer Dorknoper laten opsporen en tenslotte moet ik de raad en de wethouders bijeen roepen en onderzoeken of hun grieptoestand toelaat, dat ze zich weer aan de gemeentezaken wijden. En daarna zal ik waarschijnlijk zó oververmoeid zijn, dat ik enige tijd naar het Zuiden zal dienen te gaan om weer op krachten te komen. Tot ziens Tom Poes! Bedankt voor je medewerking!'
Het hefschroefvliegtuig steeg omhoog en verdween in de richting van het gemeentehuis. Nu was Tom Poes dus alleen. Het Pretcentrum lag verlaten en eenzaam om hem heen en enkele losgeraakte ijzerdraadjes zwaaiden doelloos in de wind heen en weer. Enkele wolken verpoederd gips en kalk dwarrelden tussen de ingestorte marmeren zuilen omhoog en een bordpapieren muur klapperde in de bries.
Tom Poes staarde een poosje mistroostig naar dit trieste beeld van verval en begon toen te lopen.
'Ik moet heer Bommel vinden!' mompelde hij. 'Ik heb zo het idee, dat die er slecht aan toe is. Zijn levenswerk is om hem heen ineengestort en er is niets van over dan wat puin. En dat is zielig!'

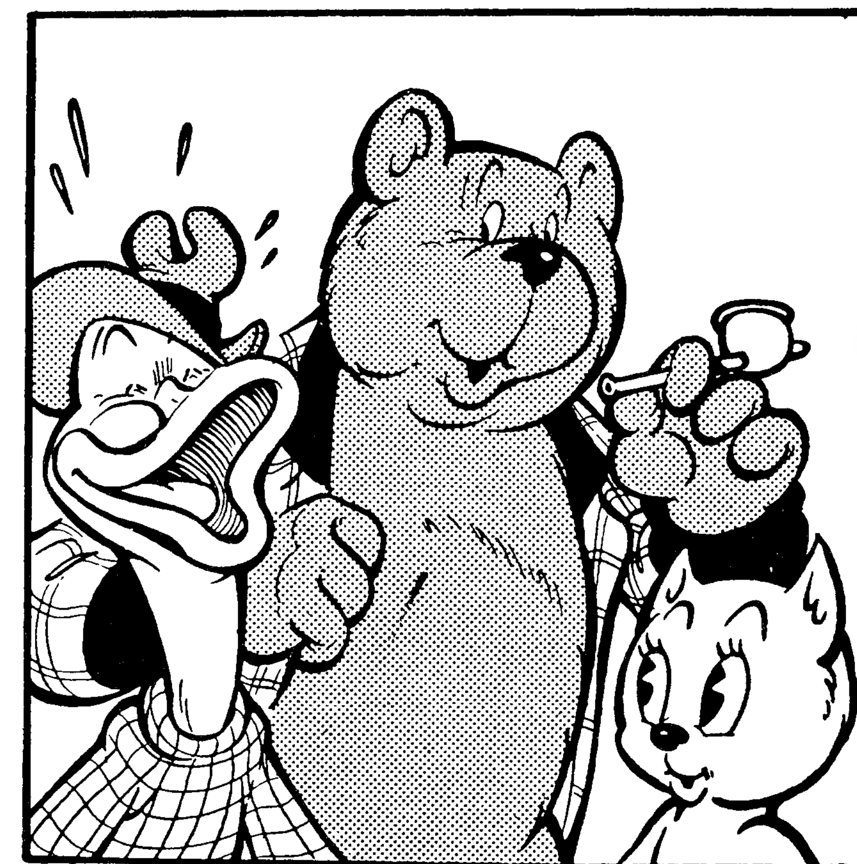

Het rumoer van de ontevreden en opstandige feestgangers en het geronk van de heen vliegende hefschroef van de burgemeester was sinds lang in de verte verstorven. De invallende avondwind blies koeltjes over het pretterrein en wolkte fijne kalkdeeltjes om het gelaat van Olivier B. Bommel, de schepper en oprichter van de Partij van de Blijheid. Heer Ollie zat droevig op een stukje puin en zuchtte van tijd tot tijd diep en treurig. Niet ver van hem vandaan zat Wammes Waggel op een overgebleven hobbelpaard en zwaaide met zijn vlaggetje.
'Hihihi! Het is feest!' riep Wammes met een hoge stem, die ijl in de avondwind verwoei.
Op dat geluid kwam Tom Poes af. Hij had het hele feestterrein doorzocht op zoek naar heer Bommel en hij slaakte een zucht van verlichting toen hij zijn vriend eindelijk aantrof.
'Heer Bommel!' riep hij, 'waarom zit u daar? Er zijn een massa dingen te doen! De schurken Super en Hieper zijn eindelijk gepakt en de burgemeester is terug en nu kan alles weer goed worden!'
'Goed, jonge vriend?' vroeg heer Bommel met doffe stem. 'Hoe kun je het zeggen?! Alsof er iets goed kan worden nu de bodem onder de Partij van de Blijheid is uitgeslagen, als je begrijpt wat ik bedoel. De burgers trekken terug naar hun huisjes en de burgemeester zit weer op het stadhuis, maar verder is er niets goed! Alles is verkeerd. Het feest is afgelopen, Tom Poes en als ik goed nadenk, is er helemaal geen feest geweest, want niemand had zin om pret te maken!'
'Hihihi!' riep Wammes en liet zijn paard stijgeren. 'Maar ik wel, hoor! Ik heb reuze pret! Enig, hoor!'

'Ik zal je wat zeggen, Tom Poes!' zei heer Bommel na een lange stilte, 'deze wereld is niet rijp voor de Blijheid, jonge vriend, dàt is het! Ik ben te ver voor deze samenleving. Alles zit me tegen en het moet me van het hart, dat ik me zeer terneergeslagen voel, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Kom, kom, heer Bommel, zo erg is het niet!' zei Tom Poes. 'Alles is nog goed afgelopen! Het geld, dat Super en Hieper gestolen hadden is terecht en...'
'Ach wat!' riep heer Bommel, 'wat kan dat geld schelen! Dat speelt geen rol, dat moest je weten!' Hij maakte een moedeloos gebaar naar Wammes Waggel, die zijn hobbelpaard liet stijgeren. 'Al heb ik dan tenminste de voldoening, dat ik één een paar prettige ogenblikken heb bezorgd...' vervolgde hij. Maar op dat moment zakte Wammes luid krakend door zijn speeltuig, zodat hij met een plof op de grond belandde.
Heer Bommel sprong overeind en trok zich woedend aan de haren. 'Zelfs dàt is me niet gegund!' riep hij uit. 'Dat snert-paard is van triplex!'
Maar Wammes Waggel kroop luid lachend uit de brokstukken en zwaaide met de resten van zijn vlaggetje.
'Hihihi!' riep hij, 'ik heb nog nooit zo'n pret gehad! Werkelijk! Het was een enig spel, dat burgemeestertje! Net echt, hè? En een hele kermis voor mij alleen! Wat leuk! Kom, luitjes, dan gaan we een ijsje kopen!'
Heer Bommel ging staan en klopte Wammes met een droef lachje op de schouder.
'Je hebt gelijk, jonge vriend!' zei hij, 'het was toch wel iets héél bijzonders! Maar je moet een Bommel zijn om te begrijpen, wáárom het zo bijzonder was – en dat is maar aan weinigen gegeven!'

EINDE VAN DIT VERHAAL.

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*

MV

13 *De laatste Markies van Carabas*
14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*

MV

24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*
26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pierrace*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
48 *Het wroegwezen*

In deze serie verschijnen:

MV 5	*De Drakenburcht*
MV 16	*De Bergmensen*
MV 6	*Het Verdwijneiland*
MV 17	*Het geheim van het Noorderlicht*
MV 7	*De Reuzenvogel*
MV 22	*De Meester-Schilder*
MV 9	*Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13	*De laatste Markies van Carabas*
MV 10	*De zieke hertog*
MV 21	*De Superfilm-onderneming*
MV 8	*De rare uitvinding*
MV 14	*Het land van de blikken mannen*
MV 26	*De talisman*
MV 31	*De zeeslang*
MV 11	*Het monster-ei*
MV 15	*De betoverde spiegel*
MV 12	*Kaspar de draak*
MV 29	*De geheimzinnige sleutel*
MV 27	*De nieuwe ijstijd*
MV 30	*De grootgroeiers*
MV 20	*Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33	*De Pier-race*
MV 23	*De Chinese Waaier*
MV 24	*De wonderdokter*
MV 25	*De watergeest*
MV 38	*Kwetal de breinbaas*
MV 28	*Het monster van Loch-Ness*
MV 43	*De Partij van de Blijheid*
MV 32	*Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44	*Mom Bakkesz*
MV 34	*Het vibreerputje*
MV 46	*De geheimzinnige gaper*
MV 35	*Solfertje*
MV 48	*Het wroegwezen*
MV 36	*Horror de Ademloze*
MV 45	*De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.